

BIBLIOTECA
Centrală a „Astrei”
SIBIU

☪
C.M. 21

BIBLIOTECA
Centrală a „Astrei”

SIBIU

Inv. 21

Insula pustie

Roman engles ide
August Leo.

Tradus de

Clumitru Asente.

1886. August 12.

Clumitru

Nr. _____

1.

Insula pustie!

Capitolul I.

"Nu! această nu crede să fie sodererat, Arabi! Eu neputința! Său că ești mianios pe mine, insă îți jur că jura mea e cauză. Ei nici soderata nu ti-sam sgresit și nici sberiar prin zgând nu mi-sa trecut sasa sora. Cum sar fi cu putința această? Tu ești singurul în lume, singurul pe care îl iubesc! În soterul meu, siberul meu Arabi, ah! nu te sduce! Tu mă lăsa sngurată și părăsita, jura nici un om, incunjurata de pustia mari și ingricșate de sapa. Mă jura! Mă sde spraima și de soterul tău, Ccorule! Arabi! Arabi!....

1. Nemăi s'incătoșă pentru totdeauna, Berta. Mă sarn zgând sber mult părăsă și ti sberă această pedoapsă. Tu vese să te omor și sberăși nu te pot lăsa să trăiesc... hânză mine. Tu ai meritat această s'erte și în loc să te jeluiesc, sar trecu

de mi multămiresci, să nu ti se întimplă ceva și mai rău. Căți
 nu lăncezesc în celulele întunecoase ale închisorii, numai din cauza
 celor mai mici, mai neînsemnate crime! Cui te las singură, dar liberă,
 liberă la radele șoldului și în sac curat. Tu vești să suferi trupese, pen-
 truca te-am iubit și aci tenără și pagodă, dar totuși nu vești să te
 erut de muștrările conștiinței. Aci pe aiista insulă pustie, vei avea
 timp să te spândușci la seacă ce ai pierdut. Te ai - am incredentat o
 petru de mare pret - omăca mea; tu ai jost fit o unui metrobrie, unui
 miserabil. Aci ti am făcut o casă, camerile de proviziune le-am um-
 plut, așa că îți va ajunge un sen de doli. În ficare an piotul corăbiei
 mele îți va aduce salte prospete. Ori trăiesc, ori mor, tu totuși nu vei sufe-
 ri nici o lipsă, asta mi-ai jurat o el într-un mod solemn și ațară
 de aiista încă și acum. Aci cu aiesta ocazie nu va orbi cu tine nici oda-
 ta, nici un curvent. Aici dar tu nu poți spera să l'ăpătesci, nici să epli
 nimica, pentru că el e în puterea mea. Aci acum te las să te căesi de
 nemulțămirea și ipocrită ta, care ar fi putut înșela chiar și pe Lucifer.
 Rămâi sănătoasă, Berta, pentru totdeauna!

Ea se așază aproape lașinala de lașel, albul ei vestment îi falșicia
 în jurul genunchilor, brațele ei moi și rotunde îl tineașu țepășu de elușu
 șgăt; pășul ei aurii îl șbura ventușu în șota și ochi hui.

„Așpi! Așpi! Tu imi faceșu nedreptate. Cui n'am făcutșu
 odată șecareșu bănușeri tu. Tu te epli într-o înșpășimentășore șetășire.
 Ce, ce nu me lăși să meșu jăștici, să meșu rapier. Chiar și cel mai mise-
 rabil criminal are șcest șdrept. Tu înșă aiușu, judeci și șpedep-
 sesișu jășri sa voi să meșu șardculi șără șdreptate, șără mila!”
 El se șmșge din brațele ei și tășndu-se cu șurșe șriviri înșpășo-
 rate în ochi ei plini de șprășimă.

Cum vedu de hotărâșă între noi sâmineloi! și ce cu vultimă scântee la sulel mândrii mobile și răsese palidă și liniștită.

El îi întorse spatele, și lespede mare de piatră îl scurse privirilor ei.

Căciul cel mare scunșu cel vîlcu de răpunda încet în apă cea sălbătră la oceanului. Ei îi se părea ca și cum pământul dar clătina și ar tremura, însă ea singura, și răsese copila, era sucea care se clătina și gîdu și cum răsese în nisipul cel ferește, întorsă ca o floare albă și o rupă și o arunci la pământ.

Și el, care se pășit o se scobora uite spre tîm

El nu se mai uită nici palat, îndărăt la sucea pe care se pășit-o, și în barcă se l'asteptă și mîna spre corabia ce ancorase în mîcul său al mării.

"Și gîtat? întrebă pilolul

"O!!" fu răspunsul cel scurt.

"Mîna!"

deajmă

Într-un vînt ușor și cald, dar suficient pentru pînă și corabia își începu drumul, fără ca vreunul din cei doi bărbați, cari formau echipajul, să lăture să intreba de dîmna ce răsese pe insulă.

Se putea vedea că, în decursul seșorii lor pe aceste insule menumite și neobișuite, erau pregătiti la unu ca astora.

Căja înăpu se rășese, când primisă femeie de rădică puțin, dar rășese cădu, și vi rășese de rădică cu multă osteneală în gemenchi și în cele din urmă de sculă.

Întîia să privire cădu rășese mării, și când vedu corabia, ce era deja departe și întinse mîna strigînd desperat: "Arhi! Arhi! Arhi! Arhi!" Apoi rășese tremurînd și gemînd:

"O! dar e rășese — el m'ă rășese — săi... singura!"

Mai întemplantu să o rășese o rășese de rășese

Această creatură tîmă... rășese fîntă săbia de 20 de ani, cu înfășurarea unei copile, cu părul blond fîntor, cu fața rășese... singura numără singura pe această insulă rășese!

Oacă ar fi trimis așa de revolvată ca și Lucretia Borgia, totuși ac-
cetta s'ar, la care se condamnăuși chiar bărbatul ei, ar trebui să i se pară cu
mult mai infimoșatei.

Cu mâinile întinse, cu căntătorii de lăută și de abia reduplând, stă și se
canta după corabia, care pășurina din ce în ce în amurgul serii.

Decorata o radă de lumină și loci obișn. și sus vedăna luna plină, un
dise mare aurii, și canii strălucire, amestecându-se cu rozete aurorii de seră
care pălăia din ce în ce, lumina întorcea ca duiza oceanul tăcut și astrovul
liniștit. Tote sunt frumoșe, dar singură, numai singură. Numai șoptitul
valurilor și audia. Borta își aduse aminte cu spaimă, că în decursul celor
patru săptămâni, cât se pedut aci, nu s'a vedut nici o corabie.

Șingurătatea cea împăimântătoare îi însufla groșă.

Că se grăbi spre casa ce pușe bărbatul-șu și o reduse.

În o parte, un mic edificiu, consta celor din trei părți și încunjurat
de 10 mari palmieri.

Cum se mirase ea când săveta casa și zidi așa de uite, că Archi alere
toemai săest loc pentru petrecerea șomului de vară, însă Archi n'a fost
nici relatat ca se laltă omeni. Cum se mirase ea că el nu uitase nimic din
ceceai pôte servi spre comoditate.

Var, colorii, tapete, sticle, bluzăni de cănti, mobile, paturii, porcelan, măr-
șuri de sticlă, sargint, oglinzi; tote acestea se aduse pe corabie.

Și proviantul. Cum se văd ea de camerele de proviant, ce se aflau de
jumătate în pământ și care erau suficiente pentru un regiment întreg, după
cum vedea în mescinta ei revolvată. La tote acestea se gândea ea cum
mergând înuct către casa. Ea un fulger în trece prin inimă sugetul, că
Archi își croșe săest plan, de când părăsi patria, că el nu sădese să se ră-
dit mult la aștea și i-a pregătit aștea crudime cu sânge răe și liniștet.

Facilitate pentru totă viața pe o insulă pustie! Pote fi ceva mai in-
fricoșat de cât o astfel de s'ar?

Borta își dădea ca va trebui să se încluniască... curînd... fôte curînd.

Ea este fôte frumoșă și fricoșă, de câte ori a luat o și Archi în răs

pentru acista. Si, cum se fie sau numai singurii! *Estimura* de
 jica si de uita cu spaima in jurul ei. Umbrele mainilor palmieri si parca
 ca rascunul cere infricosat, si parca ca si ca n'ad ar urmari-o cinera, la
 jicare pas se uita indiarat, gandindu, ca o insula, pe care nu se safla
 nici omeni nici animale, nu i pote feri nici o mangaiere.

Ca ura treplele, intru prin usa deschisa in plautia odae de locuit,
 luminata de luna, unde orologiul tancanica atat de familiar si unde ham
 pa de pe masa ita gata de aprins.

Cand aude Bentu tancanitul cumoscit al orologiului, emprose in lacrimi
 si auste lacrimi si facura bine, parca ca o trapa, de nebunia, ce si amintita.

De si odoraia era ca si dinca luminata de luna, totusi saaprinsie iute
 lampa, care este un lucru fauit de mania omului si parca sa i fi sot.

Ina lampu si merge in bucatarie, unde meri era inca putu joc. In
 acista dupa pranzu ei lucisera improuna scarii sub palmieri, serviti
 jinda de catre sa tenar matroa. Apoa era inca caldica, inra detasata fe-
 meo, nu se gandira la scarii, gatul si era uocat si straus, n'ar fi putut inghitu
 nimic.

Ipue usa bucatariei si se intorse indiarat in odae.

Cand puse lampu in locul ei de mai naunte, vedu o epistola, adresata
 catre ea. O lua repede, si deschise si ceta:

"Aducindu-mi aminte, ca' este foarte frigosa, iti denii auste
 vanduri ca se te asigur, ca pe acista insula nu se safla nimic,
 care se fie in stare de omie macar o musca. Am conceat tot tenutul
 in lung si in lat. Nici de visitatori nu vei fi deranjata. Pitotul ceru-
 lui nostru desopeni acista insula acum un ran; ea nu se safla in
 cursul linilor de navigetione, si el e de parere, ca inaintea nostra n'a
 calcat pe ea nici un picur omenev. Tu n'ai saltarea de fauit, decat
 de trasesi linistita si de ti spaxeci in liniste parvatale tale. Imi pare
 reu, ca' nu ti-am putut lusa nici o servitor, de brece acista n'ar fi
 coraspuns cu planul meu. Singuritate deplina pentru tota viata";
 acista e sentinta ce a dictat o curca mea ofensata. Ati inra oglunda,
 care iti arata frumeta, la care tu atat de mult si elu care poti vedea,
 ca ce figura gratiosa e in stare de asuandri o inimii atat de falsa."

Asta era tot... nici un cuvânt de amor sau cel puțin de mângâiere.

Inguștate deplină! murmură în sine nenorocita, ca și când ar voi să se întrebese de
poate fi în lume ceva mai înșelător. Apoi rădicându-și frumuseii ei ochi albaștri
și fricoși de uită spre usă... aude și vede răspunsul.

Aici stătea o figură omeniască, de un aspect sâlbatic, bestial, înfricosor. O
fiară sâlbatică n'ar fi fost așa de înșelător, pentru că pe masă, aproape de mâ-
na ei, se afla un revolver încărcat și pe o fiară n'ar fi putut să-l împușce.

Dar pe un om! Tot înșelă și de seure din față, năvălind spre inimă, ca să de
apăimă înținată aproape cu totul de sa mai bate.

Cu oprimare negre și late, cu niște ochi sâlbatici, pînă sătarnut jur împrejurul
fetei înfricosate, niște ochi neinteligenti, în care totuși se ogîndea câte odată isteți-
mea; o figură mică imbrăcată pe jumătate cu un vestiment de lână rupt și cu
alte sărăci, după cum se vede câte odată la nebuni; o mână ososă și noduroasă, ce
ținea un hăt noduros, era ceva sac mirat dinău tinerei femei i să sburdise pînă la
cap de apăimă?

Înfricosata ființă încinta în tăcere câtă va pasi spre ea, rădicînd bătă cea
goca.

Peste ochii Portei se purca o ceață, ogîndurile îi de rătăcirii, se încerca să
apuce revolverul, dar nu și putea mîna năi omăni.

Ochi lupului erau satintate de spora ei, încă un pas... ah! dacă și-ar
fi putut mîca cel puțin o mîni!... Unde era Arhi? ... Unde era
Cumneții Atolmăstăru?

Teribilul cutelător încinta merii; ea simțea suflarea lui cea caldă
măna lui ososă o ține pe ea ei; ea se ține un țipet de apăimă neapărat și cade le-
sînata.

Ea, împreună cu cadavrat de curată, cădura în grătara sautei sâlbate
tice creații.

7
Capitolul II

Arzibald Elleroy după o absență de 4 luni se reîntorse acasă.
Please în Janie și acum este căsătorit în finea lui Cămbre.

El stă la poartă, nimeni nu l'asăptă, pentru că nici n'a sămăntat pe nimeni
deși pro soțirea lui.

Dar de ce? Vine el binevenită la țară, de servitori lui? Ei încă nici nu
voesc să fie binevenită de nimeni.

Pot fi tinuturi pofte frumuse, dar mai frumoasă e cele din jurul castelului
Elleroy cam ignu. Patrânii arbori s'ai paraului, prin ale căror frunze, neșisul
sora bleș, se vede pe ici, pe acolo lăluil mării, căsca care încă este verde și încă
cu toată că frunzele căsca ca fluturii; totă această stăci tinutului înfățișarea celei
mai abundante fructivități.

Arzibald se fost în totdeauna mândru de numele și spovedința lui.
Ambele rămăseră nepătate din generațiune în generațiune și el era acum moște-
nitorul lor. A moștenit încă cam și proca multă mândrie.

A fost totdeauna rece, modest și cu o voință de fier. Căntător căsca do-
me, dar nici odăta prevenitur; amabil dar nici odăta lingusitor — un genti-
leom, în contra căsca nu s'a săvâdit nici odăta nici un curent de căsca.

Tinutura lui întunecată, ochii lui cam negri și trăsăturile lui cele mîndre
și mobile, nu le puteai uita lesne, căsca le-ai fi vădit odăta.

Servitorii lui îl iubea și îi sunt devotați.

În Janie, căsca pleca cu gratia lui totic era de 30 de ani, feta încă
il căsca pastfel, răcupi după 4 luni se sărbătorează cu totul.

Fata îi era mai întunecată și mai seriosă și chiar reverența patrică săle
pare că nu îl pofte însemna. Dar ore cum s'ar putea una ca săsca, de oreme ce
el se reîntorce numai singur.

Într-o prăpese el spre săsca ce bluce căsca căsca și numeni, în multă
silință înăbuzese un gemet, căsca vofli căsca scutul edificiu.

Nu mai în silință lui el troptele cele late, intră în săntisală, ale căsca usi
căsca săsca, în săntisală și betul, căsca fari să fi săntis de nimeni și

într-o cameră vecină.

Apoi înaintea căminului, în care sârdeea un foc binepăstrat, sedea o fetiță, ținând în mână o carte. Ea nu citea, ci se uita necontenit în flacăra și așa e de cupundată în ochii ei, încât nu vede, nici nu vede nimic.

Archievard închise ușa încot de stăte liniștit.

Împăturaca lui moroasă nu se schimbă; se pare că nici căștea plăcută fântă n'are nici o pratie pentru el.

Fetita e îmbrăcată cu un lung vestmânt roșu-închis, care se prindea foarte bine pe timpul și ielicit. Pe lângă ochii și bogat este înfățișat și străluc ca aurul, având unde se reflecteaza lumina focului asupra lui.

Profilul ei este minunat, dar cu o insuflexie de feribilitate și eluzivitate în jurul buzelor ei.

Genele ochilor ei, lăsați în jos, sunt lungi și negri.

Stăna care ține cartea e moale și mică, dar nu albă, pentru că colora pielii fetiței este brună.

Cupundată în auzete murmură: „Cât de mult doroc se vie scării!”

Acestea sînt de Ellerby nu voia să jure pe spionul, înaintea cărei va prasi, știind: „Elisabeto!”..... Ea stă în sus, cartea îi scapă din mână.

Oh! cât de frumoasă era această față plină de un farmec de necesități, luminată de niște ochi negri, strălucitori, care scânteiau, când în întinse omănila, iar o roșeață ferbinte îi lăsa pei față.

„Archi! copți să cu vocea tremurătoare, iubitul meu văr, adăuga ea când îi lua mână ei cele calorle în cele reci ale lui, și germanul meu Archie!”

„Așa dar săi primit epistola mea? întrebă el, pentru că tonul compătimitor al voci ei, îi spusese că căștea e cauză.

„Oa! dix ea înat și îngălbănită, și abia omi-a venit să cred, că e scade-venit. Borta îngopată!”

„Oa! multe pe accu insulă, pe care ne-am făcut preumblarea de vana. Ea e acolo și eu sunt aci. Elisabeto! și nu mi mai ardeți nici ordată deșpre ca, pentru că căștea nu săi putea suportă-o. Se rămâni o tăcere mută asupra ei cași mormintul, în care stăc.”

Apoi se puse pe un scaun, uitându-se cu o privire întunecată în foc.

Fetele, care își vedea serărilor locul, de luită la el plină de spaimă și vădă deșim-
bării, ce i-o cauzase pierderea sotei sale; ea rămase palidă și mânilor îi tremurau.

Ea plonia cu o teamă oribilă să știe ceva mai de aproape despre moțea Bertei.

Arhipabal nu i-a spus încă curat că era o moțea; el dice numai că o îngropată pe
acea insulă, cu toate necetea însă naturală ca nu credea nimică, că nefericita, a fost
îngropată de vie; și pare însă că ea idonia și de și temea de necete.

Numai una voie să știe și atunci n'ar fi mai revenit nici oclăta, ca supra
questei întâmplări.

Elisabeta avea mare moter să de și temă de necete, un moter, care o umplea
cu atăta spaimă, încât de pădăia (era) pe cât îi era cu putința de a se mai gândi
la necete.

Arhipabal și Elisabeta creșteră una de mii împreună.

Când era el copil de 7 ani, muma sa văduse răcșă la ea pe mica fetiță
măcărăni că trebură de o subșea ca pe o doră. Ea ascultă, totdeauna se iubit
pe compănișă lui, și încredea în ea și era măndru cu ea ca cu o soră.

El luită cu totul că ea nu este necete în adevăr, copila răposatei lui mătuse
era amica, sotea lui de joc.

Ea deveni o fată frumoasă, după cum și răstăptase, de brice frumoșă era mos-
tenitoră și familiară lor. Mai era încă și bogată. De brice și tatăl ei murise, până
înca nu era de 12 ani, și rămase să avese mare, care însă de mai mână prin
interes. Mătusa sa nu era mii răcșă de voră cu ea, de brice nu era copilul ei
și astfel înțeleptei și caprițioșei copile îi de făca totdeauna pe vocea ei — care se
dupunea numai unei singure persoane — vărului ei, Arhipabal. El îl iubea în-
tă încă de pe se se este amorul.

„ El și vorăscă răcșă de se căsătorise cu mine și eu vru primă, așa
gândim ca înainte încă de se și implinit 16 ani și în necete firmă credința
ca ma tuturor fetitelor, cari îi de prezentăi o corpă după alta, spre marea mi-
rarea și vărului ei, căruia fetița era proa măndră și i spune, că necete o făcea
numai pentru el.

Ea era multă mite până atunci, până când el nu preferă altă în locul ei.

Ea era de multe ori gelosă, dar de multe ori vedea, că fără nici un temeriu.
Aste mici torturi îi arătau numai puterea pasiunii și adinea învecinarea
a amorului ei.

În fine când ajunsese starea de Miami și el se împoie de 28 se înamora și se
căsător, aducându și tânăra soție la Ellorby și înțelegând în fine înaintea ochi-
lor Elisabetii.

Actul de străcurare 2 ani și mândra fetiță lascuse la tot, chiar și mătușe și
Ellorby respusa-i și gerinta. Archibald încă nu scia nimic.

Tânăra lui soție era frumoasă ca și o roză albă - o frunză exotivă și ro-
boita cu asemănarea unui copil - cu ochii albaștri închis, cu păr blond, des
și mde.

Ea iubia foarte mult pe soțul ei și era fericită.

Și poți închipui ori cine se trebu de îngere Elisabeta la această lovitură ne-
castepată, ea care în amorul ei pasionat era obicinuită și chiar se credea sigur
că va deveni soția lui Archibald.

* * *

"Lasă de remianță și tăcere tăcerea asupra ei ca și momentul în care
dace." zise Archibald și Elisabeta nu cuteră de l' meu întreb.

După o mică pauză el întrebă:

- " Când aștepti de posesia mamei-mea din scilitoric ? "
- " Mi-ai scris, că la prima de ra imbarca. "
- " Unde de a plă acum ? "
- " În Paris, și Archi, ca se plâng de durerea ei de mai înainte "
- " Durerea de pept ? "
- " Da ! "
- " Ar trebui să se aduc vacanță ! "

Urma câte-va minute de tăcere, când un servitor lătu la ușă,
intră în sauntru, dar fără înapoi de mirare, la vederea necastepată a idom-
nului său.

" Da Petre, eu sunt. Ce ai aci ? "

„ Telegrama din Paris, Domnule!”

„ Scribala d' lui și o descrie liniștit. El și aștepta numai la anunțarea plecării mamei sale, iar ceti, armatole;

„ Hotel de la Vierge
Rue Rivoli, Paris.

„ Madame Ellerby sa murit azi dimineata dupa o
durta boala de Angina Pectoris.

Sarah Tower.”

Sarah Tower era camerista, care calitonia in totdeauna cu Mrs. Ellerby.
Ca plecase inca din sfarsii si pana la trimiterca ultimei epistole nepoti sale, era
senatasa.

Elisabeta doise un tipet si candu mai lesinata pe scaun, iar fataa tenerei
domn de Ellerby deveni numai cu o umbra mai palida si mai intunecata.

„ Chiamă pe fetele domnișorei Elisabeta și după aceea vino cu mine
la biroul telegrafic.”

El es' iute, Petru in urma, pe cand Elisabeta prin ajutorul fetelor ei
isi veni iarasi in fire.

„ Ah! Ernestine, suspina ca, dupa ce puti de vobicia, ce lovitura safri-
cosata este saicista pentru tenurul domn! Curcud si-a perdut una, dupa al-
ta si sote si mama. E ceva suspainentator. O! matuse, iubita mea matuse!
gemu ea, plangand amar.

Fetele o acaparara si se incercara sa o manjgae, zicand:

„ Tama sa cum domnișora, trebuie sa si mai curajoasa si se stai in
ajutor ^{de} scribala in intristarea lui. El nu mai are sa cum pe nimeni
afara de ^{de} _{ta}, ce o sa faca elaca si ^{de} _{ta} il mai intristedi?”

Elisabeta ineta de sa mai suspina, isi sterse ochii si se mai liniști.

„ Este sa dovenerat, garudi ea, cu sunt tot ce i sa mai ramas. A spina si
trebuie sa fim sa cum totul. In cele saru urma tot se va intone el catra mine!”

A certa asiguranta ii era saza de dulce, incat suportu tot amara-

ciunile întristării, cauzate prin moartea mântuiei ei; un fior de o lucrare secretă
 îi trecea prin corp.

Oa! ei erau sacum numai aminelei sângelui în casă. A trebuit, pentru măn-
 gâiere, pentru ei - i tunc de urât, de de uita la ea. Trebuia să se de păr-
 tere, de lumina din afară. O! iată de delicat, iată de supusă în voi de i fic! Ea
 trebuia să l' d'obănuiescă.

Ea, parca numai un gând, o speranță, un vis, o dorință: să aducă pe
 Archibald într'acolo ca de-o iubescă, cum îl iubea și ea pe el.

Capitolul III

Turnorul castel Ellerby era în Noiiu.

În primele zile ale lui Octombrie, iubita domniei, care domnise acolo în
 decursul unei generațiuni cu o mână omilstonică, se adună ca cadavru, ca să
 fie pusă în cripta familiei.

Totă cătă erau de fată la această ceremonie, compătimitău din inimă pe uni-
 cul fii al bleccatei, care într'un timp scurt, suferi două grele lovituri: pierderea ti-
 merii și ignorației lui totu și pe celei mai delicate dintre mame. Și să putea ceti pe
 fată blurea, să schimbare forte tare și o tristă melancolie îl cuprinsă.

Trăsurile numai încetau de a veri, biletele veniau într'una și vizitatorii
 carasi să depărtău. E simțiau că tenințulu moscentor de Ellerby, nimită ca-
 prope cu totul de blavere, îi va trebu mult timp, ca să se mai intrămere puțin.

Nu timp ploios și neplăcut mai răgrava încă situaținea și el se dea totă
 ziua, de dimineața până la miezul nopții în odaia sa, ale carei ferestre dedesă
 în spre mare.

Elisabeta, a carei odă era sub ea lui, îl studia ore întregi prinblin-
 duse prin odă cu pași greoi, care îi pătrundeau în inimă ca și miste pum-
 nale.

"Trebu să mai aștept încă puțină și să voi mai ameliora puțin

durerea; cu timpul se va liniști. Și atunci imi va fi recunoscător pentru răbdarea și credința mea și în fine recunoștința va da naștere amorului."

Ploua și negura se schimbau în ghiață și diapadia; pomii și arburii despozați de frunzele lor luciau, fundul acoperit de brumă și dincolo de ei se întindea marea cu valurile, ce se înălțau departe în sus sub cerul furtunos.

Furtunile nopții speriau împrejurul casii, a plăندی și a școlilor lor în inima nefericitului, ploua când veni un timp, în care începuseră să se temă de nebunie.

În restul de timpuri parădisea fercăntă, care pentru el ținea o trăgătoare fermecătoare și cânta societatea Elisabeta, ca să și mai uite gândurile și ca totdeauna era gata să i erte neglijența de mai înainte și să se facă să fi plăcută de ea.

Ea îl întreținea cântând din șurub și pian, după cum dorea el.

Oa! adeseori obșur și la mijdul nopții se apleca sămănând încă în camera de lectură și cânta să l distreze și să l înveselească, pentru că el nu putea să dormi și dorea să i tina cineva pe urât.

Câteodată el se destepă din ameteala sa și observă cât de frumoasă era Elisabeta și se părea ca frumusețea ei creștea din zi în zi.

Și cât de bună era ea? Cât de rebelă față de capriciile lui? Cum se îngrija ea de senătatea lui!...

Va mai fi având oare cineva o soră atât de bună?

El începuse să înțeleagă cu părere de ea Elsie și iar fi și mai insuportabil.

Și iar după cum sperase ea, așa se și întâmplă. El începuse să i fie recunoscător, fiindcă se ra i dădese aiunsta,

1. E ceva înspăimântător să stai așa închisă aici, și se el într-o zi, tu poi trebui să ești mai rău. Vei nici o șansa pe care să o inviți la tine?

Elisabeta pluse că n'are nici una.

În realitate însă ea n'avea poftă să se răduie pe raestea la orul ei, și apoi să le dădească de rivale. Pentru ea era o fericire să se l posedea numai singură.

Septimăni și luni trecuseră astfel.

Unădată pe când Archibald în tăuera unei nopți de iunie, era în neas-

temper din cauza nevădică, nei ball, deborându treptele, se miră văzând lumina
 în camera de lectură și intrând înăuntru vedu la câmin pe vensora sa, care
 se dea pe un scaun cu fața redemată în mâni, printre cari se redea auzând
 lacrimii.

„Ceți e dorința? întrebă el, punându se lângă ea. Și pe tine te-a molipsit
 mururea mea?”

Aprope cu fragedimea unei femei i duse el lacrimile cu baronaua și
 îi neteși mâna; pentru că Archibald era — ca cei mai mulți oameni de veri-
 udor mișcat și nu arareori omle. . . .

Contactul lui fraged puse sfârșit rebeliunii, pe care Elisabeta o ținuse
 salată timp.

Ea își ascunse din nou fața și suspină.

„Ce ai scumpă mea? și întrebă el din nou.

„Asta . . . asta . . . nu ti-o pot spune, Archibald! Sunt însă
 foarte . . . foarte nervocită, nefericită!”

„Mie de mi mi spui? Dar nu sunt eu unicul, căruia îi poți incredin-
 ta totă măhnireala?”

„Ba da! dar pe aiesta . . . aiesta nu! Aiesta nu ti-o pot spune, căci m'ar
 omora. Ce oameni rei sunt în lumea aiesta? Ah! că mi în pace au ne mai lasă.”

„Oameni rei?”

„Oa! calumniatori, cari me rănesc până'n fundul inimii, după cum mi s'a
 întemplat și astăzi ven!”

„Chi te'nteleg, răspunse el mai întunecat și mai palid ca ori când. Vrei de
 duci ca a cuterată a mea de orbisăa reu de tine?”

Ea tăcu.

„Spune mi, ori eu sunt cel vinovat?”

„El dăse aceste vorbe plină oicăre meditațiune, inima-i bătea cu putere,
 temându-se ca i-a va fi aflat ceva din secretul lui, de și aiesta era apor-
 pe cu reputată.”

„Amândoi, murmură ea cu ochii plecați în jos.

„El ofta udurat.

„Amândoi? întrebă el, apoi satuni. . . . Ce am făcut? Spune mi
 îndată tot!”

Ea își redăși vite capul. Ochi și scântecau și obrazii îi erau roșii.
 „Trebuie să-ți spun, Archi!, atunci sarută!”
 „Ascult!”
 „Nu se cade, săi omeni, să mai rămân aici cu tine, după ce doctea și mama ta
 sînt murit.”

„De ce se nu poți rămânea soriora mea la mine, după cum ai făcut și până
 acum?”

„Oh!, Archi! am pot eu ore de seii puștea!”

„De ce se nu mă părăsesci, iubita mea, soriora! Lasă pe alții să orbescă.”

„Insa eu nu-ți sunt sora adeveritata! răspuse fetita cu un zămbiș optat și as-
 cundend inteligentii ei ochi sub genele-i cele lungi.

„Decelată o roșeta palidă dăura peste fata lui, Arhibalox. Ore din cauza
 lucrurii sau intristării?”

El o împinse ușor de lângă sine, se sculă și începă să se precumole prin casă.

El cunoșcea lumea și acum știa din ce punct de vedere să arămenese lumel.

Acesta nu ar fi credut o el în afecțiunea lui frătească. Oh! era ceva insuportabil.

El se roși de mânie, gâdind, că chiar cu o singură vorbă s'ar putut atenta
 asupra simțului ei delicat, dar el știa prea bine că estfel de faime odată născute,
 nu se mai pot înăbuși.

În fine veni și să puse lângă ea. Ea se uită la el.

„Archi! trebuie să părăsesc puștea casă? murmură ea.

„Tu nu trebuie să părăsesci nici palata Ellerby, scumpă mea soriora, dacă
 nu voesci, săiși?”

„Fata ei i se mai coloră puțin și începă să schimbă.”

„Acesta este locuința ta, continuă el. Dacă este de lipă, sau dacă ai curvintă
 o cere, atunci eu sunt sora, care voi merge. Ham și gâditi eu se mai merg în
 străinătate pentru câțora timp.”

Ea deveni palidă ca mărta.

El voia să se depărtese de săi pute chiar pentru săi întregi.

Acesta era rezultatul apelatunui sale, isusite la onora lui?

Viața i se pareă acum, întocmai ca și un pustiu vast.

„Acesta nu o pot suferi! își duse ea atunci, și striga, într-un mod pasionat:

„Archi! tu ocazi să mergi și se me lasi cu singura? Vășii fi credut nici odată

cei ai putea face aceasta! O! nu te duce! Gândește-te ce pustie va rămânea
această casă!

"Tu îți poți invita ori când pe iubitele tale amice. Territori ai destui la
dispoziție..."

"Archi! ai..."

"Vom angaja pentru tine o damă mai bătrână și după aceea vom in-
ta săpetii tei. Nu vreau nici de cum să te las singură, copila mea!"

"Archi! nu mă înțelegi de loc..."

"Te înțeleg? Ce?"

"Oh! te iubesc! respunse fetița suspinând și aruncându-se la picioarele lui.
Archi! Archi! totdeauna... totdeauna te-am iubit! Tu-ți mai aduci aminte cum
respingeam pe oricare petitor, care se apropia de mine? Tu mi trebuia nici u-
nui; deșteptam și speram că într-o zi mă vei lua tu de soție. Văi observat nici
de obicei, cât de ferbinte te-am iubit?"

"Tu..."

"Am suferit niște torturi infernale... Archi! Berta sa murit și tu ia-
răși esti lângă mine ca și mai înainte. Tu pretinzi să iuți pe aceea, care nici
când nu te-a iubit... pe falșa și necredincioasă ta soție... Archi! Tu te rog
ca să mă iubești sau să mă dai de soție, însă te rog, te implor să nu te duci și să
mă lași aci singură luni și ani întregi. Dacă vei face aceasta, atunci eu și am
altceva de făcut, nu mi mai rămâne altceva decât să mă iau viața; nu pot, nici
nu vreau să se po mai du pot."

Ca și când în genunchi și începu să plângă amară.

"Este ceva desprețuit, ceva nefemeesc, că îți desopri în urma urmelor ei și
întreba ea tristă."

"Archibald voi să răspundă ceva, dar ea continuă iritată:

"O! Archi! Te-am iubit întotdeauna nespunzând de inimă. Viața mea și-a fost
decat un lung vis despre tine. Abia stori să fii iarăși un copil mic, ca să mă poți
lua pe genunchi, să mă săruți și să mi doptești curinte de iubire."

El se uita în fața ei, care ardea de dragoste, pe care în cele din urmă o înțe-
lese... nu era ea de o sută de ori mai seductivă, ca aceea blândă, care îl
înșelase?"

Barbatal privește uimit... el e mișcat de toleranța recunoscător pen-
tru atata devotațiune.

Un nou simțiment îi stricătu peptul lui bărbătesc — o nouă încercare
miciu inimii lui (bărbătescă) credincioasă... El însă rîsista cu curaj... este un
Ellerby, care nu este făcut pentru orice schimbare.

Unul din păcatele vietii sale — scavaia pôte fi păcat — este pedepsirea necre-
dinciosei lui dotii.

El nu putesa spune cauteri fetate, care îl iubira, întregul saderer, îi putesa însă
da se înțeliga, că ea nici odată nu va putea deveni soția lui.

„Tributa verisora! eise el, cu o voce lină, tu imi esu tot aceea companiă de
joc, pe care o iubiram, da! acum însă imi esti mai scumpă, decât atunci. Că
nu me voui mai căsători mii odată, însă voesc să fii samiul tîu cel mai cre-
dincios și cel mai devotat — cel mai devotat, pe care l-a avut vi odată verisora
mea! Aștia este o viață tristă pentru amîndoi și nu voesc să-ți o fac și mai tris-
tă, părăsindu-te.”

„O! cât esti de bun!”

„Vou rămănea la Ellerby și vai de scula, care va cutesa să ne critice. Inca
cipior de mîncă și voui căuta o duceniă de Spani Fell va fi căni în societatea ta.”

Apoi se scula, o benitia pe frunte și eși.

Ea mai stete încă mult... mult, după ce eșise el, ruginata și desperata.

Ea pusesse tot pe o carte și... peroluse.

„Nu!... nu... nu! Inca nu l'eam perolut, murmură ea. Așchi fu sur-
prins, el n'aveu vreme să se găndiască; acum, după ce seie că îl iudese, spectul
va urma. El mi-a promis că va rămănea, aștia-i destul de ocamoșata. Inca
că nu se va mai căsători; acum așa găndesc, asta e natural, dar eu încă mai
pot aștepta!”

După o scurta pauză urmă:

„Inca un minut măcar n'aschi mai putea trăi, claud n'aschi crede s'aschi jel!
Așchi trebur să mă iubescă, după cum îl iubese și eu.”

Pe cănu sugeta ea s'aschi jel, așchi balod se retrase în odăria lui, stinse lu-
mînăreca, plechise ferestra și stete mult timp aci, ascultănd tristul vuet cel
vîntului și suspințele inca și mai triste ale undelor mari.

„Cănu și sculo sar fi cerul tot așa de întunecat, scula și marea sar fi tot
cașa de fortunosea ca aci, cred că încă imainte de a trece érna așchi, mi-asi
perde mintile.”

„Ciar untele, cari batra in jurul acestei insule sunt line, murmurul mă-
rui este plăcut, senul pare colora ochilor ei. Ea nu se poate jeli. Femeea, care trăde-
ză predintra stăului ei, merita o pedipă și mai aspră. Altele nu și va găsi nici un
amant.”

„Ce frumoasă era sormanu Elisabeta asta bărbă. Sormanu copila! Ea tot
deună m'ia iubit și ai n'am știut! Piat de ea! Căci m'as fi căsătorit cu
buna mea verișoră, acum eu n'as fi nemângăiat, eu, nenorocita ființă, ce sunt!”

Capitolul IV

Borta stăcea pe scânduri, fără simțiri.

Înfurișcata ființă se apropie de ea, pipăindu-i Consuul ei pör, făcând ei valba
și restimintele.

„Fumos!... Fumos!”, murmurara rănjitele ei buze.

Quia sacetea sacetă curioasă vocationă își puse sarma la o parte, mense la
is vor, aducând apă rece și înghețându-lă lângă tenana besinată, începu să-i
sude ființa și buzele.

Ploștele Bortei începură să tremure la un suspin slab scăpă prin buzele
ei palide și tremurânde.

În momentul cămă Borta stăcea acest semu de viață, stăruinul se ridică,
se părăsi după apă și rămase acolo liniștit.

Borta se scula, uitându-se în jurul său, nu și putea vedea sa-
minte unde era și se s'a întemplat, păhia ce nu vedu băta, ce era lângă ea.

Mai era să lăsină din nou, doar numai frica sa mai tenu pe picioare.

Ea nu astera să se uite împrejur, de frică, să nu mai revadă înspăimântăto-
rea ființă. Totul însă rămase liniștit.

Cu o opintă puternică se uită ea împrejur — proprietarul bătăii dis-
păruse.

Ah! Cum multămă ea senului!

Fără îndoielă, că el nu putea fi departe — pôte în bucătărie sau în

Carmentele dormit, ele unde sar fi scuturati si totuși ea si se juca de libertate.
Ea sar fi voit bucurat de miora, dar, ah! nu de manile lui! Ua! Ea apuca
revolverul, ce se afla pe masa.

Se scula cu toata puterea, ce i-o pua frica de moarte, se pua strans sarma si cadu
ostenita pe un scaun.

Affcutia.

Ce era? ... Ea scudia forte larmuit, ca in acea oala, dupa ura, care
era deschisa, mai resufla linera.

Peu ei inalbati de epuimie de atintira spre usa, dar inima ramurinta
de-i sae si revolverul se slatina in mana-i tremuranda.

Incat, forte incet, sapuau una dupa alta, mai intai o mana, un umor
apoi un picu. Porta striga, arma, petuna ... glontul sbura in perete, se gresi
du si fenta.

Selbaticul de sarmania sarupra ei, ii smulle sarma, saruncandu-o safara pe
ferestra si ... incepu de randa.

Apoi uite incepu de i facea semne si de vorbea; insa in spaimantata Porta
nu intelega nici un cuvint.

De orice Porta vedu ca el n'are deocamdata nici un gand reu sarupra ei,
se mai linisti, cautandu de inteliga ceea, din vorbele lui si spre marca ei mirant
descoperi, ca ele si forte stricata, dar totusi era chiar limba ei materna sacea,
ce p'vorbia saest necunoscut.

"Copil frumos ... nu teme la tine ... eu iubesc ... vesela sunt ... nu
speria copil ... eu iubesc ... totdeauna la un loc ramane ... o sta ... da!
copilul meu mort ... copil frumos al meu fi ... o sta ... da!"

Porta il privia cu picu inalbati, ea nu se mai speria papa de tare, dar se
infricosu, gandindu, ca acesta sormanu finta inalbataiutea, va ramanea de locu-
sarea impuina cu ea.

"Acesta nu e selbatic indigen, gandia ea, care se oiauca de me, omie si
apoi de me maniance. Fote ca se vr lui sorman marinar naufragiat, care cadu
ferfa saclieas, fote ca si mine saum ... , care se troit au singur, pana cand se
uitat chiar si limba si a devenit selbatic, dupa cum voui deveni si cu paria cu-
divisala. Sorman, sormane om! puse ea cu voce tare, pe cand dirce de sarmani ii
se sarungeau din picu.

El parca ca i intelge compatiuira, pentru ca se pleca, ii apuca mana.

ei delicată și împodobilă cu inele și o sărută; Bertă se sperie și îngâlbini.

El, însă lătină din cap și sărătând ușa camerei de dormit, zise:

"Frumos copil dorme! Căpitană părădește la tine!"

Apoi își lua hâțul, se retrase pe verandă, se întinse acolo înaintea usii pe o rogojină de pae și rămase liniștit.

Bertă intra în camera de dormit, cu săpara pe ferestra fără să știe, ca o păsăre, cântă și spăse miul ei revolver, apoi se băga uchiștii în lăunton, încuie ușa și ferestrele și se puse în pat, însă totă noaptea nu putu dormi de loc, fiind suprimată de o sferă a morții.

Această sferă însă o mai usură puțin de durerea de ieri, ce văduse ca o ploaie de foc asupra ei.

Se gândea, se tot gândea.... Căci ar fi știut ori străchi ceva despre această "fintă" salvatică, ar fi părăsit o el' lui? O noapte lungă de chin și durere fu această pentru ea, care era atât de obicinuită cu lucrul, crescută cu sărăcie și delicată, încăt nici odată n'a avut prăsiune să "cunoască" o astfel de suferință.

În câte ora rânduiri își îndreptă revolverul asupra pieptului, însă era de o natură slabă și frică.

Ea nu era în stare să facă nimănui, cel mai mic rău, cu atât mai puțin să se.

Împresuratele ore trecuți și dimincata o găsi încă în viață. Ea stău pe infirmării ei și pe sculându-se, umblându prin odaie și ocupându-se în bucătărie.

Mai mult morța din cauza că nu dormise totă noaptea, și fiindcă nu mânca se ple mult nimica, se gândea:

"Nu va trece încă mult și eu voi muri, dară voi rămânea sicca. Hai bine es jnăcitate de te veni el de mă ia!"

Si mai îmbărbăta puțin, deschise ușa și intra în bucătărie.

Foul ardea deja în cuptor, se buzi asioni din apă fierbinte și bălăciul de-alea - cu morisca de cafea în mână, când intra ea.

Așum la lumina soarelui el nu se vedea nici pe jumătate așa de înfricosat, ca în starea trecută. Când respiră el placutile miroas ale cafelei, începu să râdă și să jote de bucurie.

"Formanul băiat! își zise ea. El pôte să de mai multe sari n' a gustat cafeaua... și e din piele de bucurie. Te să vezi eu o pot găti!"

Ea nu se suprase mica' nui vedata' p'ina' sacum, cu de-ale bucatariilor, privesc
intra' pat'e vedata' cum se face cafeaua la masă. Se incerca' si' in' cele din urma'
ii reusi' se' o' facea'.

Filozoful observa cu atentie pe fiecare din miscari le ei si' cauta' sa' i' p'ji-
te si' el unde scia, putin' dupa' aceea, ea nu do' mai putea' purta' de el, si' p'ia'na'
c'at'ra' s'ana' se' invata' nui se' nu' do' mai Tema' de el.

El se' asesta' sara' in' inaintea' surii, iar ea se' inchise' in' p'olara' ei si' fiind' tare' os-
tenita, c'adu' intr' un somn' p'venc'.

At' do'ndi' dimineata, cand' ei, cafeaua era gata' si' asestata' pe masa' dupa'
venandea', int'omai' cum facuse' ea en' idiminc'ata'.

Neptutul' p'pe' s'as'ad' r'nd'ines' si' c'at'ceptand'.

At'ouse' apoi' un' scaun' pentru' ea, si' do' retrase' lenistit' in' bucat'rie.

In' acesta' ei' dupa' cum era' vedut, isi' radusa' mai' mult' laminte' din' viata' lui' de
mai' nainte' si' nu' era' to'omai' st'reni' in' ale' bucat'riilor.

Berta se' bucura' mai' cu' s'ama' de' curatenia' lui. El se' sc'at'ora' regulat' in
f'ic'are' dimineata'. Ea ii' d'ete' un' p'cept' si' f'oi'geci, ca' se' si' tae' p'orul'.

At' treia' ei' la' fu' uimita' cand' ii' ap'usa' haina' ei' cea' m'olte' si' p'ip'ia'nd' o'
ii' p'ise' des'lusit'.

"Frumos' copul', vestment' dia' mi' la' mine... se' pot'.

El' s'avea' intr' adever' lipsa' de' haine' si' ea' iar' fi' d'orit' se' s'abia' cu' i' d'ea' ceva'
p'otrivit' pentru' s'lendul'.

"Atsi' d'ori' se' ti' pot' face' ceva', d'ise' ea'.

"C'ia' mi' ac... eu' cos' fac' haine'. C'upa' ce' mi' se' r'ap'ona' vestmentele'
si' b'arba'tul' meu' murit, s'um' f'ost' s'ilita' se' imbrac' hainele' lui... n'aveam' s'atte'
tote' p'etee'. C'ia' mi' m'atene'... eu' cos'.

"Esti' femea' ? stringa' Berta' cu' s'utela' f'urgenului'.

"Sunt' s'otia' unui' s'ap'itan' ! Ce' ai' s'g'andit', ca' s'unt' b'arba't ? Yu ! Eu' le'
pot' hainele', pentru' ca' ei' toti' s'ui' murit, b'iar' de' nu' mi' p'lace'. C'ia' mi' se' mi' fac' haine'.

Berta' em'p'se' in' lacrimi'.

Cum' n'edea' ca' f'ost' b'ua' cu' d'enea'. Ea' trimis' pe' un'ca' de' gonul' ei, ca' se' o'
m'ang'ae'. V'eci'plita' si' in'os'el'at'at'ea' cum' era, era' in'tra' o' femea', o' f'inta' s'mon'is'ca'
... Ma' ! o' s'ervito'ra' si' s'ernicea' !

"Yu' p'l'ange', d'ise' femeea', s'ap'uc'indu-i' m'ana' si' n'et'ed'indu-i'. S'k'ia' t'reuce' !

"Așa mi place!"

"Așadar nu ești cîmpătar! Te-ai putea încă aduce aminte cum îți e numele: întreba Ponta, după ce se mai liniști:

"Mi se pare, Marta... da! Marta, Marta! Acum mi-aduc aminte cînd plecarăm din New-Bealport... da! așa este! Acum cînd vezi și pusti lucruri patriotice, mîntea îmi vine sără lei loc. Ceva, așa ceva mică haină, ar fi și mai bine.

"Măne, vom face, Marta! Mădăria figură la Ponta nu semăna cu a Martei, așa că ea nu putea folosi nici unul din vestimentele ei. Era însă o cutie plină cu druze, de rezervă și astfel în seșua umătoare croava haină și te pusea, împreună. Marta nu mai putea de bucurie, cînd le îmbrăca; în peptărușă cu o mare îngrijire pînă și fata îi șleveni, șutjel, de tot omenescă.

Marta luă, de bună voie locul de servitor; nu o lăsa pe Ponta să facă nici pe mai mic lucru și după câte-va săptămâni, înselecționată fiindă se schimbă într-o piscuită gospodărească.

Trecuă patru luni, de cînd petrecea Ponta pe această insulă. Într-una din zile Marta se rugă să i dea o bucată mai mare de pîndă albă și fină.

"Am să fac ceva mesesbit! mărturisii ea, cu o mină decontă.

Ponta căută și găsi niște cambrie albă și fină. Marta se luă foarte entusiasmata și după cîte-va zile îi arătă, redînd, Ponta; ceea ce făcuse. Căci ce era? Era o hăinută de copilăși!

"Pentru cine mi-ai făcut o? întreba Ponta uimită. Ceți-a venit, Marta, să faci așa ceva?"

"Nu poți găci, pentru cine am făcut o?"

"Cum să găiesc? răspunde sermăna femeii într-un ton frios, temându-se că unica ei companioniță se uieburit.

"Atunci să-ți spun eu, madame! adică Marta liniștita. Această hăinută am făcut-o pentru micutul tău! iubita mea! Nu peste mult timp ^{și} va da naștere unui copil și pentru aceea trebuie să fim pregătute. Ah! Cum îl aștept! Gîndesc-te, numai dragăta. Un mic și dulce copilăș în această singurătate!"

Așa dar Cumnețelii se fost în vedere milostiv cu această tînără părăsita și totu salungăta?

Berta rămăse nemiscată, palidă și abia respirând.

„E un puterica jăsește?” întrebă ea după o lungă tăcere și o vie roșetă îi asupri palidă ei față. „La pușta încă nici odată nu m'am găndit! Un copil!... Copilul lui Arhi!” Ah! da! dar și, crede că nu m'ar mai lăsa pușca!

Capitolul V

Mrs. Sarah Tower, care fu mult timp companioana de păltonie a decedatei socrine de Ellerby, veni după opt zile, după aceea noapte de iarnă, în care mîndra Elisabeta își destăinuisse simțămîntele vînelui ei, ca slună celoi stîm urnală la Ellerby și Anny Fell, o fetiță bineeducată, nevînovată și plăcută, cu căți va săi mai tînăra plecat Elisabeta, promise invitațiunea să petreacă câte-va luni la amica ei.

Archibald mai liniștit și mai palid decît înainte, rămăse săi închis în sala lui sau de prucumbă nclinistit pe tîrnumul mării.

Cîteodată ore întregi sedea pe un colț de stîncă, de unde putea vedea departe pe ocean și unde scidei un foisor de vază.

Cîteodată era fîrte neplăcut în acest loc liber. El însă nu simțea nici jurtina, nici plăia, care îl lăna cu putere în față. Atolu în acel foisor se fust unde își veduse el steta cu un stocin - veduse cum îl dăna... audise că ea la despărtire el se suspinaud:

„Ah! de m'au fi luat, după cum mi-ai promis, înainte de a mă căsători cu Arhi! Nu m'as fi legat mîndrăta cu el. Atum însă o prea tîndră, acum nu mai pot merge cu tine. Dar, adevărat o, să tu nu te îndușci de iubirea mea? Mă crede că pas fugi cu tine dăna să putea?”

Jedăna săi în ingricosabile nopti ale orni, Arhi își adușca sămintă, de tortu- rite sufente în puca oră, cum stă el săi inlemnit și fără putere, pe sănd rivalul lui sărătînd mînilă, ce i erau intrinse, deboră iute stăncile dealungul tîrnului - un sărbat tîner și plăcut, de o față și statură elegantă. Archibald îl veduse fîrte săpriat la lumina lunoi și trebuia de recunoscă, că sănt sărbat ora cu mult mai potrivit de a fi iubit de o femce, ca el cu față lui intuncată și donora.

„Se fi fost tatăl ei, sau vre unul din frății ei?” „Dar nu!” „Ca n'avea nici o rudă.”

cătră care se și permită atăta familiaritate. Astfel aiesta copila, pe care o luase de totă numai din cauza nevinovăției și nepietății, deveni necredincioasă o mare minciună. Te o fi pedepsit el ore prea aspru?

Da, dar fi putut să o urască, atunci aiesta întrebare nu l'ar fi torturat așa; mai el încă o iubiă, o iubiă cu totă faldăta ei. Prima i era la ea pe insula pustie. Când mipelea ochii vedea lămurit mica colivă de sub cei 10 palmieri mari și muintea apă zăta și copilarăca plină de iubire. Ah! mie istorii patet de triste și desnevoate!

De ce nu se grăbia să se simbe în bine, ceace îl tortura neopus de mult? Sunt naturale, în care mândria este mai puternică decât amorul, chiar.

Acesta fiindă pătare insigniel de Ellerby - aiesta era un ce necutat.

El și musca bușe încă și oia sângele de jurie din cauza amorului trădător și mândriei lui rănite.

Acum el și sdeți o pestrăpsă, care asundeă cel puțin murea înaintea lumii.

De ce se o compătămieca? De ce se nu potă el esila mica ființă frumoasă, dar necredincioasă? Departe de compătămire și păință! Ea fost prea treietor cu vederea!

Da, dar fi săuit mai curînd, că Elisabeta îl iubiă! Ea sar fi fost totmai o femeie potrivită pentru el!

O căsătorie cu ea era acum imposibilă și el nu i putea spune aiesta, de ce? În padevăr că el nu iubiă pe Elisabeta așa după cum trebur un bărbat să și iubiăca doțea - așa după cum iubiă încă și acum pe Botta; totuși, daică sar fi fost liber, după cum credeă ea, și ar fi căsătorit cu ea, dar nu din amor, ci numai din simicite, recunoscintă și pentru că situatiunea o cerea!

Mrs. Tomor era unca, care puroscea încă de mult mândria Elisabetei.

În primile zile ea se mira de obicei tînărului domn și oia se și deschiăca ochii, fiindcă ținea foarte mult la familia de Ellerby.

Acum când Archibald o chemă să i îngrijieca de casă, se decise să mplinească aiesta căsătorie, pe care o stonia atăt de mult.

Elisabeta prin ea și căstiga astfel o aliată credincioasă.

Ca mica, astepita, astepitase unora proca multe, idcir cu tota scietea unora nu si' por-
 au redaraca. Estia murle cu Anni Fell si' luara nise lucruri furnise, iar in
 a murraul sorii, si' cantu lui Archibaldu, idcir venia in bala de primise.

Catru finca lui Februar, Archibaldu pleca de-acasa, pentru cate-va saptamini.

Necontenitele lui, ganduri triste influintara intr' un mod peninus, scumpu lui,
 si' de pecca se incorta se se elibereze de ele.

"Puteti si' doguza, idcir, ca el se va reintorci mai vesel, dice Mrs. Tover, cand
 vedu ce nemangaiata era Elisabeta dupa plecarea lui Archibaldu. "Nu-i mirare,
 nasa, cele doue periori l' au facut, scitot, de melancolic. In lume nu se afla o
 mama mai buna si' sormanu si' tenera sotie. ... Cummedule, ce delicata era!
 Era p' finta plautia, insa dupa parerea mea, nevicamusa pozitunii sale ... era
 proca copilarasa. Cumulu Archibaldu ii trebuia potie, asa dupa cum a fost din-
 na inea, cand era tenera. C'era ii semanata forte mult, Cumisira! Da, da!
 Sper ca tenorul domn se va reintorci mai vesel. Dupu cum gandesc si' cred, in
 scitota lume trece se ne uitam la viitor, iar nici scum la trecut."

Elisabeta totu si' incu se nadea de bucurie.

Atfel trecura cate-va saptamini, cand intr' una din zile Elisabeta primi
 o visita neasteptata.

Anni Fell se dusese cu cateva samice la un concert, iar Elisabeta sub pretext
 ca e in doliu si' nu pote merge, remise acasa.

Ea sedea si' acum tot langa camin, risand zonicul ei ve, cand usa se des-
 chise si' servitul Jacob intra.

El ora rapauit si' duse inventiul un bilet pentru idcirte:

"Comisora! sapara se afla un tenor, care intruaba ide Mrs. Ellery. Voiam de
 sciri, care Mrs. Ellery ... si' el respuse: Mrs. Archibaldu! Astuni am dicit se de
 idcirandu pamentul si' se are ingrita. De oicu unora nu sciam intru cat il primise
 scirca, idcir. ... Astara de Miss Champlyn, nu mai e nimeni din scitota familie
 acasa. Voiam de vorbesi cu ea. Cumule, si' el imi respuse, ca idcir forte tare
 acum, astepita sapara si' scitota biletul de visita ce mi' la idcir. Ce se idcir?"

Elisabeta imi scitanti idcirmentatele-i provari sapara biletului si' ceta:

20.
„ Florio Bellire. Canton. China.”

Un țipet înălcășit de prin buzele ei, deveni palidă ca mătase și se uită
înspăimântată la servitor.

„ Tu știi ce se face, dișe ea desperată. Oh! cât îmi pare de laie că nu e
străni, cașă!”

„ So-i spun că sunteți cuprinsă, Comisioră?”

„ Astă nu merge, Jacobe, pur și simplu el va reveni. Erine se vada pe
M^{rs}. Elorby, treque se i se descoperi tot aduvenl.”

Ea și întinse mâinile, nesciind ce face.

Jacob își plieca, că nici povata n'a mai văcut o actat de perplexă.

„ Me tem că voi fi delita se i spun ... dar, asi idon se nu mi vorbina de ca.”

„ Se-l conduca intauntre? intreca Jacob cu o voce miscată.

„ Ora! inia mai astuaptra un moment, Jacobe, până ce me voi mai
reculege putrin.”

El, asteptra discret câte-va minute, părenel că studiara desenurile tape-
telor, și apoi ténara Comisioră și dișe într'un ton liniștit:

„ Condu inbauntre pe Commul Bellire, Jacobe!”

Dupa un moment ténarul strevi intră și vasa, în myboul carcia ste-
tea Elisabeta.

El avea înfățisarea unui pfter de corabic, învocat și haive civile, el
este un gentilm și stupă, cum se vede obiciniit în societatea domilor nobile.

„ Comisioră! nu Vă pot spune cât me mult mi bucur, revădindu-Vă,
incepu el, sa pucaind mana cea rece, se i se întinse și stringându-o în mâinile
lui, cele calde.

Voișele lui priviri păreai că vocat se sôra frumôsa și fată.

„ Oh! îndăuga el, până sa, și, să vederea mea aci, Vă causera cât de
putina plăcere, sa, și fote ferat! Vă pot spune că amicitia C^{tr} când
eram aci, nu o voi inta niciorata. Nobila C^{tr} inimă compătimea
trista positiune, în care me saflam, și și Bertea și ne procurarati oca-
siune, ca se ne putem vedea. Asta n'am putat o inia!”

El se opri și Elisabeta murmură câte-va cuvinte neînțelese.

"Ora vedeți, ca de astădată nu, ca de mă poți vedea tot, continuă el și mai înfocat. Acum sunt în siguranța și Berta nu fi multumită! Voi ne încredințăm amicitiei O^{ro}; și am ca O^{ro} nu vati să ne trădăți. Și acum ... unde e Berta? Ea nu mi-a scris de mai multe luni!"

Elisabeta nu se putea uita în ochii lui înfrăcărați ... Ya lăsa ochii în jos. buzele îi tremurau ... și murmură cu mare stăruință să mai putea ține pe pierdute,

"Nu fost fără motiv, ca O^{ro} n'ati primit nici o epistolă? N'ati observat nimic? Nu v'ati temut de nimic?"

"De ce? ... Sau poți ca O^{ro} Ellerby să descopere corespondența noastră?"

"E ceva și mai rău!"

"Dar robită vădă!"

"Oh! Mrs Bellire! mi mă pletii să ve spun înfrăștatul sădver!"

"El îi lăsa mâna, pași încet și cădu fără putere pe un scaun.

"A murit Berta?"

Ea îi lăsa capul în jos. Paliditatea și tăcerea ei îi răspundea:

"Morta! ... Berta morita! Atunci totă via săpărit pentru mine!"

"Toti o jelim. La toti ne pare rău după ea, și asigură ea după o lungă tăcere. Venul meu, Archibald e atât de disperat, încât de multe priimi tem de murtă lui.

El a plecat să se și mai uite puter sădverile. N'ati știut să nu o auză?"

El nu auzi această întrebare, și gândea numai la pierderea ce se încercat o.

"Și când a murit? ... Cum? ... Unde? întreba el.

"Cătră sfârșitul verii; dar nu știu nici quis nici locul. Ea se simțea cam bolnavă și Archibald întreprins o călătorie împreună cu ea, ca să se restaureze. El credea că o călătorie maritimă i-ar face bine, de aceea se imbarcarea pe un vapor la San Francisco. Din Pota de aur și mi se pare, ca Starca ei s'a îmbunătățit și e bine. Atunci, mi se pare, că are dorința, să întreprindă o călătorie de plăcere la Insulele mēșipose. În Octombrie venul meu Archibald se reîntors numără singur de acolo."

"Vorbiți, V'o rog, mai departe."

"Atunci de ce s-află, după cum se mai s-află încă și astăzi, într-o astfel de stare sufletescă înăut nu era și nu e posibil să-l întrebăm de amănunte. Nici numele ei nu cutaram să-l pronunțăm. Cîmii spuse că ea îngrozit o și po' am mai reveni mi s'arata și asupra acestor stări. Nici vorbă n'am mai vădut pe un bărbat să-și feliciteze cu atîta plîns și doliu. Cădura în mola ceremonios pe Berta. Intregia lui viață pare total nimicite; umbra învîșe și învîșe, întotmai ca unul care visă. Cîte un ce trist pentru noi toți, duse Elisabeta tremurînd.

Fiorii Bellise nu duse nici un cuvînt... el nu putese...

Stătu tenenului și s'ormarului bărbat i se strînsu. Ar fi voit să plîngă și să lăcrîmă și să lipsească. După cîteva timp se sculă și i întinse mîna.

"In, ori se mai revîta mai reveni?" îl întrebă ea în speranță, că el va judeca: "nu."

"Oa! duse el mai înfocat, trebuie să-și mai mult despre ea. Cînd se reintînce Mr. Ellerby? Trebuie să-i vorbești!"

"Venita plîmnică la 10 ore la mine, duse Elisabeta. Arhitald va mai întînduși încă o're cîteva săptămîni."

Capitolul VI

În ziua următoare la 10 ore, Mr. Bellise vizită Ellerby.

Elisabeta îl primi numai din gură în sala cea mare de primire.

Ea spusese domnului Spany Fell că vizitatorul era un om cu capul sărît al lui Arhitald, care totmai se reintînce din China, vîndu să-și dă ceva mai despre moartea soției vîndu ei.

Elisabeta astăzi era mai forte decît ieri.

În lungile ore, în care nu dormi, nu se gîndi la altceva, decît cum să-l primească. Cînd sosi îl primi cu mare bucurîntă.

Îl întrebă cîte va ore, apoi îl concedie, pe lângă promisiunea, că dera va reveni.

Pe câtă vreme Archibald nu era acasă, ea nu se temea de a primi vizita
 Omi Bellire. El afla mângâiere în aceea, că vorbea cu ea despre Berta, stătută morn
 spăiere, încât venia în fiecare zi sau în fiecare săptămână, ba câte odată și dinia și
 sara în timp de o săptămână întreagă.

Elizabeta primi satuni o epistolă dela Archibald, în care i spunea că
 Cuminecă sara se va întorci acasă, și iși ținea de distonie se înduplece pe
 secretul ei și pe într'aulo ca să plece, așa ca Mr. Elroy se nu l'poto vedea, pen-
 tru că și aceea:

"To vada pe Archibald! epota nu se pote! Elizabeta, spriamă-ti în ajutor
 totă excusinta. Acesti doi bărbați se nu se pote întâlni sub nici o conditune unu
 cu altul. Aceasta stauă s'ar întâmpla, de sigur ar fi căderea ta!"

Intorcându-se spre el, îi duse:

"E ține încă minute, că s'ermiana decedată l'ca înșebut. Omi nu știți cât
 este de mândru și sever... cât de simțitor în ceea ce se atinge de iubica fe-
 miliei lui. Acum când s'ermiana copila place în mormânt, de ce se l'mai meli-
 nostesci cu săcintă umbra sa victi pale? Ladați-o să otlichnească împreună cu ea,
 credeti-mă, mai bun este așa. Va ve încreduta în judecata mea, Omi Florio?"

El de miter cu o vie mișcare în frumozii ei ochi.

"Omi știți de ce ve'tei! răspuse el întim. Despre mărtea Berta însă voise
 să știți tot."

"Nu fi o nebulie de ve' adresati vărului meu despre săcintă! Ve' spun, Florio!
 că voină, săptenț pămă va fi cu voi mai bună și apoi îl voină întreba. După aceea
 ve' voină șeni totă amănuntele și Omi numai săvete castel nove se l'mai întrebați.
 În cunăsceți pe vărul meu! Puteti să-i spuneti tot, așa după cum s'ar întâmplat
 și el tot ve' va judeca fără mila! Și de ce se i se mai sămărăscă buvenirea
 decedatelor?"

"Pote să săvete săpente! Dicită că imi veti șeni?"

"Omi!"

"Ca să pot primi o epistolă dela Omi, Comisoria, es, jertfi mult. Intodeca

uma, sărăci, fost atât de amărușită cu mine... atât de sublimă în compătimirea
voastră - atât de mărinimoasă în judecarea păcatului meu, atât de păntăș, atât
atât de frumoasă și tot ce este idem de iubire, ca chipul Opia nu se va putea șterge
niciodată din inima și sufletul meu? ...

" Oh! mă rog încredințat, striga Elisabeta, cu subtile-i sunet. Al doilea amor
nu mă îndestulează. Eu îl vreau pe cel identic. Sau dacă nu acceptați cel puțin până
ce vă veți întoarce din călătorie și veți redea ...

" Dacă cumva voi reuși? Oa, o sciu. Dar să vorbim serios. În ultima
mea călătorie am avut foarte mult noroc și am perspectivele cele mai frumoase, ca
în timpul voii deveni un bărbat foarte bogat. Până atunci însă poți să pleci mult
veți fi căsătorită."

" Oportă nu mi-ai lăsat și totuși nu s'încă măritată!"

" Este vorba de încurajare pentru mine, sau numai de batute pe de mine?"

" Văi, unca, nici alta, răspunsă fetița cu o privire seducătoare, sau amândouă.
Luată-o cum vrei. Dacă simțiți atât de amabil să plecați astăzi sau mâine, vă
voii scrie, dacă binevoiti să mi da adresa Opia."

" Și mi vei scrie de mai multe ori?"

" Te înțeleg în timp de un an... odată pe lună!"

" Atunci mă voi întoarce!"

" În pusever?"

" De sigur, dacă voi trăi, ca să văd dacă simțiți căsătorită."

" Dacă cumva mă voi căsători, atunci te voi înștiința, ca să-ți crut că
letoria."

El o privi cu seriozitate.

Ea începu să râdă și deodată și interesă pe lângă el.

" Cred că sărăci mai putea accepta încă un an, Domnișoară!"

" De sigur că putea și să se poată chiar întâmpla, dar nu pentru Opia, asta
trebuie să știi."

Pronunțând ultimile cuvinte începu să râdă.

"Ei nu sunt așa egoist. respunse el cu tristete."

"Cu tota sausea, ceva mai multa consecventa de sine, nu v'ar strica, O^{le} Florio!"

Așa dar s'a făcut. Haine veti pleca. Când îi rînce cursul corabia O^{le} 2"

"Peste cinci zile Așa dar se ne despărțim. Ymi plati' voc de' me' număr și id rai
inainte între amicii O^{le} 2? Rămăniți sănătoși!"

"De sară nu veti mai veni aici?"

"Nu! me' voui folosi de trenul de noapte. Inca ide mult, sar fi trebuit să fii
în New-York, dar n'am putut pleca. V'e multumesc pentru mângăierea ce mi-ati
dat pe calea mea intunecoasă. In aceste zile ale plinului mi-ati fost, ca și un
inger, ceea ce nu voui uita nici odata! Voui sustenta cu mare dor epistolele O^{le} 2,
daca imi plati' voc de' me' leprim, rastjel!"

El îi strânse mâna mai tare, de cât credea, mai repie inca odata. "Adio!
și ei repede."

Accepta sa fost pentru Elisabetta o scena ostentivă și mai rădăca ide beu
ne după ce el esise.

"Firmau nebun! dise ea inct. In ce mod s'a purtat și mai mi-a steg-
vit mâna... Trebu să l' tui de parte. Haru' Domnului! Pericolul a trecut, sper
că inainte de a se implini anul, i voui spune un motiv, care il va face să nu se mai
reintorca niciodata."

"Acum să i recomand lui Yacos, să nu spue lui Archibald nimic, despre stre-
nul nostru p'spe. Nany, mica nebuna, e innamorata cu totul de blondele lui mustăți, ca
nu va spune nimic, dacă o voui ruga."

Bugetul unui secret ii este foarte deductiv.

Cu pra' o mica pauză:

"Si voui promite să îi p'ote d'ne câte odata pentru mine.... Sunt curioasă de
seu in ce stare se va întore Archibald!"

Ea îl vedu în curcubul. El veni tot așa de tăcut, tot așa de intencuat și moros, ca
și mai înainte, ba încă într'un grad și mai mare.

Comonul nevdihnei îl luase sub stăpânirea lui:

El se frământa și se frământa mereu tota ziua și tota noaptea încoace și în
colo, întocmai ca un spirit fără înclinare.

Elisabeta era acum tot atât de exaltată pe Berta cea moartă, după cum
fusese și pe cea vie.

Cu toate acestea ea nu despera.

Cu cât devenia vîrul ei mai rece și mai strecu, cu atât de silin mai
mult, ea se-l căstige pentru totdeauna.

Între acestea, Floris, care fu foarte norocos în afacerile sale, se întorcea
în China...

Perspectivile lui erau strălucite. El era în genere iubit de toți. Părea
întocmai atât de demn, de subire, cât și de fermos și mîmîmî nu știa că el
trăiesce sub un nume strecu, pentru că se se sustrăgea pedepsei pentru o
crimă, ce comisese.

Capitolul VIII

Cecae profetise Marta tinerei sale albina, se întimplă.

Frumoasele zile, care în pînă mică îndulciseră și atât de minunate, tre-
cură și în timpul ploilor încep.

Oh! Cât de urâtă și înfricoșată ar fi fost aceste zile, pentru tînăra fîntă,
dacă ea ar fi avut vreme să se gîndea la ele.

Tote îngeterile ei însă erau îndreptate numai asupra pregătirilor și casten-
tării, și nici ea nu vedea și violată o femeie atât de neobosită, îngrijită și
harnică ca cea a femeii aproape nebună și delirantă, care tînăra gata de
mîna providinței, fu trimisă în această lipsă estremei tinereții femei.

La botia încălțului căpitan, unica victorie dintr-o naufragiată, avu
din nou parte de bucuria unei societăți omenești.

*

*

„In 15 Ianuar părăsita doctre născu 10 copila ignominioasă?”

„Tu era săișta 10 minune a lui Dumnezeu, care să nimicească planul uni om, care judecuse și pedepșise indusi? Ori n'ar fi dimitit Arhi săișta, dacă ar fi putut săi?”

„Te las singurătății!” a zis el tinerii femei.

„Si uite! În peptul ei să despăta un copil, și o prădător devotată sta lângă mama și copil.

Mama și copilul sunt sântați, deplin sântați!

Nimic nu putea săuce vește despre săișta norosului și nefericitului tată, care să răflea într'o stare neliniștita săcașă la Ellerby.

„Marta! Marta! Af. marică sa lui Dumnezeu pare că mi'te-ca trimis, strigă pătulela muma, căna bună femeie și puse pentm primă oia pe mică copileta în brate.

„Toti copii vii săi ser! Asta e de sigur!”

„Multămenc lui Dumnezeu pentm săișta mic inger. Atum pentm primă oia săcașă n'ra părăsit, Arhi, dunc să mai trăice. „Oh! Marta! îngrijeste-mi bine, săi mi dimit fote slabă și trăice să trăice pentm copilul meu. Ce săi brevui sărmană și merinovata finta? Dacă săi muri?”

„Ovui crece eu, până săi săi putea sădopune în bratele tatălui ei. Mic mi-e tot săsa pe stragă sa și „Orale”, mic femeia nu săi jelose neastepăta.”

„Cât estă mic bună!”

Marta continuă:

„Eu am săstepat'o, am părăsit'o și am lucrut pentm ea!... Orale căna nu vei muri, iubita mea!”

„Mă dimit fote slabă!”

„Căi slabă, mică săișta stare nu are săura mult. Numai săi nu ită pendi”

cumaghiul - sacista e lucrul principal.

Berta fusca seceala si mica Marta si acesta si ferdia intaritoare de supe, si caldura prin ploia torentiala dupa prairiile prospete. Tu de lita sa se necajese cu poputul, si din contra il tinea nopti intregi in brate, pana cand nu se vede urma tenerea mamii deveni pelerina.

Dar intr'acestea, ca si era un copil minunat.

Micodrata, micodrata, de cand s'a nascut acest copil in suita rale intaritoare, nu i-a urmat nici unul care sa-i saramene.

Acheste vegetate! ... sacde egropite. Viste ochi minunati cu intepanirea inteleptia. Totul in sparsit era, idem un mirat. Acheste doua femei retacite, separate de, si se finta omenedica, avcau un obiect, de joc ... de care nu se misu puteau batutura de loc - un obiect pretios de joc - o minugiere ceresca! Ele erau sa proprie ferite!

Cand Berta era in stare de iasa sefara, timpul ploilor trecuse. Aerul era lin si cald. Foite pe la mari ale palmienilor primira o verdeata mai prospeta si totul ziar imprejur inordina si ufloria.

Chiar se respini iti facera o placere. Achesta mica lume era un paradis, dar ... sah! sasa de ingust si tacut. Cava copiform inooclei venia pilotul, corabiei se i saduca promisiuni prospete, ratuni si va spune el de barbatului ei, ca are un copil? ... Si daca i-ar spune ... poate ca ar scrie i l'as lua.

Triste si infricosate ganduri! Ea deveni rece de la capu pan' la picioare.

*

*

Tâmbii într'o salupă prânda Mini lui Mante sedesii într'o restaurațiune Mini San Francisco, într'o sală separată, doi bărbăți, avându-și înaintea lor, o sticlă cu vin. Unul din ei se vedea că, par fi bine crescut, dar totuși răstă crescere ni i mai (putea) făcea ni i soare. El avea niște ochi albaștri, isteti și curati, niște trăsuri nu toamai neplăute, o barbă brună și un păr negru și curat. Era pe 28 până la 30 de ani și îmbrăcat ca un marinar. Totul său era mai bătrân, cam pe 50, de ani și părea tot așa de familiarizat cu papa.

"Cui să corabia nu se mai poate întrebuinta?"

"Acesta par fi trebuit să se întemple încă, de acum un an. Măi de vin-
de, ca lemn, de sare și fer rechii. Pentru ce-ți trebuie vaporul? Hack?"

"Eh! Vreau să mai câștig și eu ceva puțina marfa în insule. Sunt
bățul și de viața de pe uscat. Tu se poate întrebuinta de loc: "Porta de aur"
nu s'ar putea repara?"

"Poza se poate mada să se ajunge în niște mări bune; și dacă timpul
e favorabil mai poate ține încă o vară. Dacă s'ar întemple încă o per-
tura, atunci par peri tot așa de digur, salupă cum te cheamă. Hack Harrow

"Tutunile încep numai în August, și până atunci imi voi isprăvi
treaba. Dacă crezi că imi voi căpeta portul cumperării, atunci voi da-
se o repara. Cât timp va trebui pentru aceasta? Cătra finea lui April
voss se plec și me întorc numai salupă trei luni.

"Până atunci poate să fie gata! It'apun imi ca acesta este vintre-
prindere folte periculôsă!"

"Vreau să încerc! Întrebarea este ca vreau să vreau ni locul meu?"

"Mi dai 400 sute pe luna și o potă lua în ingrijirea ta internă ca și când ar fi unica ta fiică."

"E cam periculos, răspunse celălalt încet, golind un pahar de vin.

"Apoi dar 500 și o parte din câștig, răspunse Jack. Trebuie să duc mărfuri la China, și să le vând acolo cum voi putea la o pompă. Apoi luăm de acolo articole indigene și astfel vom avea un câștig mare.

"Asta nu-i vîoce rea, plise bătrîmul și te-ai înști și eu scia: Pîta de aur" n'ar fi așa de putredă."

"Măi gândesc-te, Ben și măne idă'mi răspunsul. Tuncet la o oră voi judeca aci. Pînă atunci trebuie să te scia."

Măi vorbira rapoi desopre scifente lucruri... cât echipagiū sar trebui - cât cărbuni și proviziuni... cât sar costă reparatūnea și altele.

"Nu cred să fi în stare să te încura așa de tare, observă Ben, golind și ultima picătură din sticlă."

"Mi-sam rugosicit ceva și pot lua chiar și imprimut or'o câte-va mii, de la un strein, dacă ți mi trebuie.

Jack nu-i spusese, că chiar în acel moment avea la dispoziție o poliție de 3000 rasupra bencii, subscrisă de Archibald Ellerby... pentru că el era Jack Warren, pilotul corăbiei, care conduse pe tînăra pereche la insula pustie și plecă, lăscăndu scolo pe tînăra totă, pe dinna de Ellerby.

Echipagiului îi se spusese că Mr. Crinston... pentru că Archibald se înjosise, pînă n'ntorțata, încăt îi luase un nume fals... a scolo scista insula din cauza favorabilei ei climate, ca să lase scolo pe soția lui, care suferă, ca să se însănătoșeze, și el din cauza răfăcilor, trebuia să se întorcă pentru câte-va săptămăni la San Francisco, dar nu va întorcia să se întorcă la soția lui, încatua ce va putea. Jack Warren scia că scista nu e adlevărat.

Opsi Ellerby nu se înjosi până într'atâtă, încât se-i declară inamică, conștientă. Jack era pro cu mine, ca se se vede, audind pieștea declaratiune.

Achitarea curvoasă a mea pe Jack, elcând, acesta sa fost eliminat din scoala de cadeti, din cauza mai multor necuviințe. Astăzi rogatul tenorului fermămanul un mare bine și astfel revinșterea acestuia era întorsă ca și pentru lui după bani, bășându-se pe Achitald.

Ora memorare înșă, omor și recunoștința lui Jack, nu erau temerare.

Ora cauza că el nu putea rezista ispitelor mele un aventurier și Ellerby îl supu de mine și putea sări, cele mai periculoase.

"Nașorul va fi mai bun decât să sorăbi cu pânăle, și de el, după ce Pen îl părăsise. Dumnezeu! Ce gânduri rele am!, dar n'am să fac, am făcut tot ce am putut, ca se mă scap de aceto gânduri, dar de pe abia!" Asta-i și trebuie, de ce sa părăsise acolo pe fermămanul inger?... Tu! Ei, de și sunt o miseroabilă creatură, dar niciodată n'am făcut, astfel, de răutate. Nu pot nici să-mi de loc, cănuă me gândesc, cât este de părășita acea dulce ființă.

"Cred că chiar și Jack Harron va reflex spera în ciințea frumoșilor și pînă numărul ca se n'm fie singura. O viață lăsa și ne vom pluce încătoară, unde monstruosul ei bărbat nu ne va mai lua de urma niciodată. Tu mă proa, tu de morală, cred înșă că ea este pe deplin îndreptățită să se considere și ca și despiințită de el. Aceasta este convingerea mea și ei nu i-o pot spune... dar vouă cerea într'alt mod. Fericea Dumnezeu! să-i ating frumoșul ei păr blond, va părăși înșă împreună cu mine răsăa insula puată... asta trebuie să se întimplă!...

Cap. VIII

Era o duminică foarte caldă. Chiar și cei 10 palmuieri, cari umbrău micuța casă, păreau că suferă de căldură. Tăbăcile ursului numai într'un mod slab în micușile lor și nu se auzia alt șgomot, decât monotonele lovitură ale valurilor de țerm. Nu fost o căldură așa de mare astăzi, încât nici elarta nu se dă din pe stâncă, se se mițe dacă nu vine vr'o corabie, ceace făcea în ficare să regulate.

Această femeie, care suferise acum 15 ani din un naufragiu, nu mai aștepta nici o corabie în acest tunet pustiu. Alături este prea cald și mica Rosa — așa numia mama pe mica ei copilă — era prea mică și delicia, ca se o potă lăsa singură; și mai coccoseră încă și doi blintțori ca mărgăritarul, fără ca amabilitatea ei de suferă măcar un minut.

„Ce rădusela mare! dăca Ponta, stând pe veranda la o masă. Acest ceai e foarte bun, mie dor însă de puțin lapte.

„Dar madame, se im doriti nici odată coră ce nu se potă îndeplini. Dacă ar fi vr'o vacă pe aici, n'as fi atât răe rea, eu însă nu doresc să se întempele nici o minune, până când carrenle de proviziune vor fi pline, și până ce nuale de focas ne dă un lapte așa de bun.

„Un te spăci cu mine, dăca Ponta redend și suspinând. Dacă doresc vr'o minune, apoi acesta nu constă în finta unei vaci, despre micuța potă fi convingea. Cred însă Marto că în curînd vom primi o vizită. Sunt 10 luni și 3 zile, de când sunt aici. Când se va împlini toamai un an, atunci va veni pilotul să ne aducă toate proviziunile proapete.”

"Atunci de jur că ne va lua cu mine!"

"Nu! asta n-o va face. El a promis bărbatului-meu că nici nu va vorbi măcar cu mine. El e amicul lui Atrom și și va ține cuvântul."

"Atunci bărbatul Olaf e un miserabil, madame!"

"Marta! ve-ai să mă torturezi? întreabă delirată femeia cu tristea."

"Nu, madame! Cred că m'ai înțeles mai bine. El e un ticălos. Măsu putea rămăși, că dacă ne-am întors îndărăt, l'am găsi căsătorit cu altă. De aceea a făcut el acesta. Păine să-i fi!"

"Nu, nu! Atrom e pasionat, gelos și sever — însă un gentleman: Marta, ve-ai să te urăsc?"

"Nu, dulcea mea! Până când trăim în această închisoare nu trebuie să ne certăm, el însă cu tot acestea e un miserabil — pe lângă acesta rămân. Și în ceace privesc pe pilot, acesta nu i-a promis că nu va vorbi cu mine și dacă m-am cumva ro fi mut, satorni îl voi face cu să vorbescă." "Duc lum! ei vor trece ele în curând, duse Marta, întinzându-i și mâinile."

"Apuși că s-a desceptat minută, dar mâinancă numai Marta, că o voru raduce eu repară."

Marta după ce mâncă, puse farfuria la o parte și se repună de lucru, iar Berta se juca cu copila.

"Asculta! Striga deodată Marta cu o voce debratică, pe... parcă undă cere!"

Într-o tinereci femei bătău cu putere. Marta ota cu degetul răduat și asculta, apoi săni întormai ca un animal inspăimântat, alergând spre stăni, să sui pe ele și să iuta pe intensu mare, care era deja învălita în amurgul săni. Apu madi însă nimic uciat brăntuile valurilor de stăni, nu vedu deiat butele de mi de stete, cari se reflectau în dute de mi de unde.

Odăta săni de aduc pri ii se păru, că în depărtare, cam de o mila, vede un sbicet, pe sămăna cu o corabie.

Exprimeamă ce s'arise, fu într-o mai că și efortul vaporului. De sigur însă că acesta a fost numai o întâiere, deoarece totul fură împingut rămase liniștit și întinse.

Fără permisiunea Botei nu putea săprindă nici un foc, ca să se pōta fi reglute. Botea de nimic nu se temea mai tare, ca de o corabie străină, care ar fi putut ancora aici. Ea se temea mai mult de însălbătăciti și de concursierentii marinari, decât de puștotătea inului.

"Bărbatu-meu va veni să mă ia, acesta era speranța ei statornică și neclintită ei credință, și gândind astfel își adăra și mai mult copila, intrându-se că se-ar simți și se-ar dice străni la puștotă surprindere.

"Mă tem că se toceat un vapor pe aci, murmură Marta, și audu lămurit. Său mi-si fi părut numai. Trebuie să mă întorc să-i spun, că n'a fost nimic. De sigur am meluristi-ti, s'ormana!"

Ea se reintorse încet și când intră în peșce își lasă capul în jos.

"Nu credut că pând un vapor, dar numai am să părut, iubita mea.

Atunci se săprindem lampă și de fim mai înțelepte, și săpvi vorec să șos hoinele Botei și să mă încerc să-i face niște papuci.

Botea o privi răsind.

"După cum crezi săi îndemânărtica la tōte, Marta! Ce-ai fi făut eu fără tine? În ficare și mă gânduc la asta. Dacă va veni străni să ne ia de-aci, nu săi cum să-ti multumesc. Oh! Marta, mă gânduc la acel timp, în care mai mi se rapoe inima. Ce fericită am fi... tu și eu și mititica."

Ea vorbi astfel mai departe, pe când foccea începă să pōsă și să suspine redinc. Ea nu mai credea că înspăimântătorul bărbat se mai ia vro dată pe botăa lui de-aci.

În timpul acesta corabia lui Jack Harrou renorase cam la o mila departe de tōrm. Aburul se plōbodi, luminile fură stinse și stetea

au întorsori ca un călător, care pândesc în întunec, pe când proprietarul mergea într-o barcă spre țerm, gândindu plin de spaimă să nu i se fi întâmplat vre un pericol și atât amar de timp frumoasei domne.

"A spune o femeie delicată în ast mod, este o faptă de monștru sau de nebun. Eu nu știu unde ar putea găsi altă care să i placă mai tare și care să fie numai pe jumătate așa de frumoasă și amabilă. Fermana, maltratată femeie! Sper că vei recunoaște bunătatea mea, dauă te vouă lui de aci. Eu să voi fi rătat cu totul de această pustiitate. Dar de o vouă găsi sumă mărtașă de infior, gândindu-mă la această. Mănați-mă iute băieți! Voi să nu părăsiti lumina striga el apoi țeri.

Cupă câte-va minute barca ajunsese la țerm și domnul ei sări pe uscat.

"Voi să rămânți acolo unde simțeti până când mă vouă întor, ordona el omilor săi.

Tăburile în orăncionii de război și fida și gândurile îi să se ocupau cu niște planuri infernale, în cas când o va afla sănată.

El măntă iute pe cărarea lui sunătoare și când exi din niște tupe, vădu casa dinaintea lui.

Așa și ferăstrile sunt, desorise, mica odăac de locuit e luminată, totul este simbolul păcii și siguranței.

Înima îi sălta de bucurie și așteptare.

"Acolo să apleca ea, ... trăese ... singură."

"Fermana ființă! Odeu știu cât să compătimise. Ode de Ellerby e un seclerat, un monștru, maltratându-o pastfel. Mi-e rusine de participarea mea. Atam însă să pun capăt suferințelor ei, dauă vouă putea." Ea va fi multămită vedind chiar un mișel ca mine și imi vouă căstiga recunoștința ei - pote amoral ei. Trebuie să se întempe pastfel. Asta nu e așa ceva groai. Dar macă va fi îndărtănică... ei bine, vom vedea! Nași voi însă să o apară dela început, din contră trebuie să o liniștesc, până o vouă aduce într acolo, ca să nu se mai steami de mine."

Amăntea îniet pe nisipul cel moale, lui, cu băgare de seamă troptele de la veranda până la un loc, de unde putea vedea tot ce se petrece în plăcinta și luminată, oclac.

Decealdata încremeni de mirare. Se uită cu ochii căști plin orbite lor și vedea pe bătrâna, cum cășca, pe copila, cum cășca și striga, pe cănul, tânăra mamă de o sută de ori mai frumoasă și mai grațioasă decât cășca, cășca, de iubire și minărie priviri cu iubire pe micuța și apoi o răpore în sănătore.

„Vădăc? murmură spectatozul, înctând de a mai răpore. Mai mult nimeni fu în stare să dăca mai nu curvint.

Capitolul IX

În țandac se încerca Jack Barron să și explice cășca penea, și cășca meară ora.

„Ellerby sa venit în secret aci, și i-a rădus o sorvitor, și i-a rădus. Se vede că și știint, că și se răpore un mostenitor, și cășca tot nu a fost în stare să și răpore pe cășca solul de cășca! Dar înctă me mir cum de mi-a mai trims lui să și rădus alte provizionimi nouă. Pote să și răpore or un naufragiu și mai dunt și înctă și alti omeni răpore de cășca trei. Copilul pote că și nu e rădus, și rădus celei femei de cășca!”

„Acest răpore il mai cășca!”

„Acele femei pote să și răpore bărbatul și și întunerecul de prim răpore pote să și rădus mai multă omeni. Rădus și bine să și răpore.”

O de țandac ca o răpore de pe veranda dând oclac cășca, cășca și și prim răpore, dar după o răpore de ora și și răpore, că și răpore de cele două femei și copilul, nu să și răpore nimeni pe înctă. Apoi să și răpore din nou răpore cășca, dar de cășca cu răpore răpore.

Cele două femei, dintre care una răpore, iar cășca, răpore răpore la masă.

Le pudora pasii, sarira palide ale pe locurile lor si se uitara spre usa.
Copila adormise si mama il pusese pe un pat in odava vecina.

Albestrul ochi ai Bentei scanteiau, peptul ii dracnisa si tota tremura, pe cand slantea
cu se cantatatura salbatica a pupa revolventul si-l inarepta spre usa.

Pasii se apropiau - acum duiau treptale, acum veranda si dupa un minut pe
trunchiul de asfla in odaz.

El se opri pe prag, luandu si pilonul din cap.

"Oh! dice Benta intr'un ton de o desamagire neconsensa... Opta asta?"

"Si asteptat pe altul, Mrs. Elberby? intreba Harroton redind. Am rugat ca e
mai bine se viu mai naute de timpul fixat, ca se re scap de frica ce o ducei....

me asteptam insa se Vo gasesc lingura. Am venit contra promisiunii barbatului
Opta, pentru ca nu mai puteam suferi mustranile consciintei, cari m'au torturat tota
etna. Pe un crocheti ca sunt or'un om fara inima."

El vorbica intr'un mod atat de stemabil, atat de compatiutor incat slantea puse
revolventul din mana si-l privia cu mirare.

"N'am gandit niciodata ceva reu de Opta, Mr. Harroton, N'i facut numari
necesari ce ti sa scuti barbatul meu. Dar el cum se asfla? E sanatos? Si fenut
fara mine. Am fost atat de probata incat credeam ca o se vinu si el cu Opta.
Tot mai e inica manios pe mine?"

Ea erupse in lacrimi.

"E nici ca se gandesc se vic la Opta, prare ca e neinduplecabil. Ori si ce
i ati fi facut, ca el se suferi, iubita Mr. Elberby, totusi n'avea drept se Vo pedipseca
astfel. Acum insa nu vrese ca inspaimantatorul lui plan se mai duzeze. Am venit
pe riviul meu propriu ca se re iau d'au, se Vo scap."

"Esti forte bun, suspina ea. Oh! cred ca trebuie se merg si se-i sepuu pe mica
copilita in brate. Astista i-ar nimici velul din jurul raimii lui."

"Asta dar aiasta copila e ca Opta?"

"Ora, iubita mea copila, pe care mi-a dat o Opta spre mangäere in spaima
si nefericirea mea. Astisti nu deva nimic idupe aiasta, si nici eu, prona cand mi ofuse
Marta la ce am se m'astep. Oh! aiasta inica a fost un dar al lui Opta. Astista credin-

civăa amică, care veni la mine chiar în aceea bară, în care voi mi'ati părăsit. Atunci
mă temeam de ea și nu știam ce comoră va fi ea pentru mine. Oh! Băt' voi' trei voi
mibi pe ășarta, ea nu va trebui să mă părăsească nici odată."

"Și de unde ai venit? Ota bună femeie? întrebă Harron, întorcându-se spre
ășarta. Cui cer-te-ai coborât aici? El începu să râdă cu plăcere, pentru că, cu toate că
el în sine blăstăma această împrejurare, totuși era prea iute, ca să offenseze pe femeia
care se afla aici.

"Mă aștiam de mai mulți ani aici, când ai venit Ota pentru prima oară, răspunse
ea iute. Atunci nu mi'era prea plăcea și mă ascunsei în poșteră. Când ai venit cu
cei lalt' mă ascunsei iară și numai noptea eseam ca să spionez și să fur... câte
so buciatică de pâine sau permets. Insula asta e a mea, și am dat ună de mai
mulți ani un nume și îndată ce voi ajunge iară pe uscat, voi face săvârșire
guvernului despre asta. Insula e a mea și eu sunt la domnie și la copilului.
Quemmedul ei este și-al meu și ori încât va merge ea, voi merge și eu."

"Bine! în orice caz mă bucur că Mrs. Ellsby ia avut o companioară. Dar
acum, domnelor, să revenim asupra unei chestiuni serioase: putem mătroni să scăpăm
la term, ca să mă conducă îndărăt la corabie. Aceasta este un vapor pe care l'am
cumpărat și destinat numai ca să te iau de pe această insulă. Dacă credeți că
până mâine sau poimâine puteți fi găta, vom avea mare plăcere salutându-ve
pe corabia noastră și îngrijindu-ve cât de poți mai bine. Dacă poftiți, mâine vor
veni binenii ca să vă duca bagajul."

Pentru că el în penunchi înaintea trădătorului, îi apucă mâna și i-o sco-
peni cu sărutări. Frumoză ei față era înflorită ca o roză și o cetă argintie să în înaintea
ochilor ei albaștri și limi.

"Dacă vocea să mă plui la Strom sau în salt loc, de unde să mă pot plui la
el, atunci te voi bine cuvânta și mă voi ruga pentru Ota cât voi trei. În primele cu-
vinte, ce le va rosti copilul meu, o voi invita să se roze pentru Ota. Oh! Mr. Harron
mai înainte credeam că nu esti patat de bun, acum însă cred că esti mai bun
de cât ori care altul." Unima mea va fi pentru recunoștință. Da! dacă mă

voiu mai întorc v'orata la Ellerby, vei fi stimatele nostru (popo) ramii - oșpele nos-
tra bine vădit - pentm totdeauna... pentm totdeauna."

Jack se întors și retrăgându și mâna, pe care i-o bătuta cu atăta recunoștință
pe când ochii lui nu puteau să pota privirea ei, o rădăia dela pământ.

"Sunt la ordinel Doa, Mrs. Ellerby, murmura el cu un simțământ de un muci
mare sclerată, ca mai înainte.

"Oh, Marta! oș nu putem fi apăta până mâne? Putem împacheta totă noștea. Mr. Har-
ron, lucrurile pot fi luate îndată după dejun.

"Pe tota me numex căpitanul Harron, madame. Tu este însă de lipsă să v'ă stricată
somnul. Omenu mei, trebuc să ia apă proșpăta? Măne aveți vreme totă ziua și poimăne pu-
tem pleca."

"Doa este ingerul meu pădător, căpitan Harron!"

"Cui mai bine căi Doa este al meu, Mrs. Ellerby. O frumusețe ca a Doa face pe
ficiare lacom. Sunt un raspu marinar, însă am fi cu ochi și inimă!"

Benta se inficioșă la aceste cuvinte și de privirea ce le izoti. Mai observa însă că
existea pe fost, și de atât de încet, încât Marta nu le sa putut auzi - acum însă nu
se putea gândi la ele... ea era plină de răstăptare și fote nerăbdătoare, ca să se în-
torcă acasă, fără ca să asculte de interna și voce avertisătoare.

"Acum trebuc să me întorc la corabie, continua el, străngând mâna, ce i se în-
tense. Imi idă însă îndrăzneala să me prezint mâne la prănd la Doa și voi, adu-
ce ceva prăsi, pe care Marta le pôte gâti. De mult încă sau tot dorit acest prănd,
mari adăugă el cu un răs bizar.

Astă răs. făcu pe Benta încă mult timp, după ce căise el, și i tremure inima, dar
impotata dorință ca dușulului ei să facă să depărteze ori ce gând și ori ce fura de
pericol.

Pote că Jack Harron era curajos și neplăcut, idar era fote sincer, pentm că
ultimintrelea de ce di ar fi dat puteneala să oș de-o ia? Fără îndoielă că conștința
la indemnă la părăsi și dăuă peca o conștință, atunci nu putea fi om rău.

Ea voua bucuros se-i este obrazul ei si egoismul lui si se-i fie recunoscătoare pentru ajutorul lui samical.

Apa dar tot se întemplase după cum stătea el si Berta se da de bună voie în mâinile lui. El avea ple șgând se va să mai întâie pe bord si apoi pe scările, care îi era nesuferită dimpreună cu copila se le lasă tot acolo unde sau fost și până acuma.

Ea se fie iubit de Berta, stătea și spera, că ea va rămânea de bună voie la dânel, îndată ce va fi ajuns pe uscat, unde vor afla un plutnic ca să-i unșcă.

Stătea ple șgând ca după ce va sălători câte va șile pe mare se șpue stăncei de Ellerby, ca bărbatu său sa murit și ca el sa venit de-i aducea răștă vreo și ca el de șpue, ca să nu-i causeze durere, sa rămânat răștă șlii și în șli:.....

"Admițându și păminte, că ea e văduva, șgându el, voua și avea încă 10 șansa mai mult la căștigarea șmorului ei."

"Cumul propune..... Cumneștii dispune."

Capitolul IX

În după prânzia șilei sa treia după șosirea șaporalului: "Pieră de șur", acest șas, șgăurit de vicormi, putred, vechi și reparat, prânșăia insula.

Cum vechi Bertei curșeră câte va lacrămi, când cei 10 palmieri, dispărură dinaintea șpilor ei.

"Este locul nostru copilei mele, și șile ea. Ștrănu și pe ea în șam șimțit mai șerșit."

"Ș copila țare șumșă, șile căpitănel, șingulșind muntă și roșii ei ștradi. Șar cum șar și putea fi șatșel, la ș șatșel de mamă și șia șosa, șmenii mei șunt șobuni de buurie, șrând ș copila ștat de gratișă pe bord. Șred că aflati totul după plaușea Șșșș. ?

„Poté sunt lume, și Vă multănesc pentru osteneala ce Văți dat.
Așcum doresc să privesc o călătorie repetată și fericită.”

„Eu încă doresc să văd, și să văd îngrădat. Cui uitase încă pe
rivolul la care să espuseși, întreprinzând o călătorie atât de lungă pe o
corabie atât de slabă.”

„Suprasunul vîrului apunător se ivi în sărta va nori ridipți, pe care, ce fară
de un mînușor ipusit, nimini nu i-ar fi băgat în seamă.”

„Harron încă nu se uită la ei.”

„Yana nu posedă timpul furtunilor și pînă ce sovia părăsita el spera că și
va pășura vaporul, care era încărcat cu mărfuri, în norii cetate orientale
unde nu ar fi avut de se teme de vîruri, ca și în viața sa. Știele roșu el
se și vîndea corabia și mărfurile, se se căsătorise cu frumoasa Bertha, care
n-avea de aple nici vorată, ca bărbatul ei trăiesc și se plină cu ea o viață
plină de plăceri și de lux.”

„Totul pătrunse de la timp, și cândia aventurierul cu mîsurul lui obici-
mit, vîndu se prumbla tardii în sărta sa și pe munte. Îndată vom se
junge în lungul mării. Mîni plase de loc caei nori ridipți și tot așa de pu-
tini vîrurile pueratice de pe suprafața papei. Se mă pit puțin la barometru.”

„Barometrul era în cădere ușor nu într-un mod retinutător și
Harron pluse pilotului:

„E minunat, Mike, dar tare mă tem, ca timpul se va schimba.”

„Așa mi se pare și mie, căpitane. Poté să ar fi mai bine să ne ven-
țurăm la insulă și să ne mai astoptăm puțin încă și de ore.”

„Pea mul răstă ne ar induce nenorocire. Cum te temi de uragan?”
întreba Harron rîdînd, apoi mersu în căjuța lui, pe când pilotul murmură:

„Mă unul din noi nu se teme de uragan - nici de furtună, chiar,

când se afla pe o corabie solidă, dar un lucru așa de vechiu și un echipaj în
așa de mic e cu totul altceva. Chiar o recompensă dublă nu ne scapă de incertă-
țacum însă numărul e nimic de făcut. Ce să fi făcută și ce să facea pe ocazi frumoase
stama împreună cu copilul pe bord, și rămânea liniștit, până ce să-și vedea ce
însemnarea acestor nori."

Căpitanul Harrou se retrase în kajuta, toate ordinele îi fură date, era însă sigur
și liniștit și se puse în pat. Dimineata când se destetă, ploaia, sufla un vânt aspru.
Ploia tenu tota ziua, tota noaptea și ziua următoare.

Borta se afla de tot bine în salona kajutei, în care își petrecea serinul cu căr-
țile și lucrurile de cusut spre distracțiune.

Ea nu suferia de boala maritimă și copilul încă era sănătos, numai dăer-
ta nu se simțea bine. Fortuna îi era Bortei, care se obișnuise atât de mult cu
cerul senin, foarte neplăcută, dar aducându-i și aminte, că se afla pe drum către
bătăniea sa, se mângăia și râdea.

"Ce va dice Archie? Tot așa de tare va fi mămicos pe mine? Mă va ține de
vinovată? Oh nu! nu va fi în stare când va vedea copilul nostru - pe micuțul,
mitelul ingeras! și când va afla cât am suferit. Nuuu! nuga să mi spună, ce
am greșit și să explicare, va aduce toate în ordine. Ah! daaa! pău! fi! maaa! Când
m'asini afla încă la pieptul lui. Cum pot astepa oie atât de mult?"

A treia zi timpul deveni neliniștit, pentru că corabia se lăsa tare într-o parte;
la prând fașunile pădura se pe masa și Harrou se și era vesel, totuși nu putea
crescunde speranța crescândă se îl suprindea.

În dimineata pitea pe patra, vântul sufla puternic dinspre Sud. Oț și valurile
se înălțau tare în sus; numai în grabă putuă seșura, așa de tare se plătina vaporul.

În acista zi nimini n'a cusut, n'a cotit, n'a vorbit. Borta își ținea copi-
lul în brate, îl strângea la piept, îl legăna ușor ca să-l liniștească, căci chiar
și copilul era neliniștit și înspăimântat.

La prând Harrou observă că barometrul căduse repede.

"Nu fie furtuna, și dice el, Mare Dumnezeu, o va putea duptă oie
Borta de aur?"

Unu se căia din toată inima, că n'eu urmat spatelui și nu s'a întors, îndușărat la înscula. Cu sperimă prăndia la uriminta lui, de ca înto-cămintă p'astă slabă corabie, pentru că nimini nu p'inosica mari hinc slăbiaunea r'aponului strāt el. Cădu ordii ca se străngăi tote prănde, apă și proviziunile se se depună în băni și crustea se fie în tot momental gata de plecare.

Nici o v'ă nu tocă și (ploaie erupse) furtuna erupse cu o ploie atât de torrențială încât se prevedea că corabia o se se încă. În totă plupă prănda precum și în noaptea r'itoare, ambele femei seșura pe podini, ținându-se ț'apau de obiectele, se erau lăin-gă ele. Copila o ținea pe rând, când una căușă alta, ca se se p'otă vedea...
Copila striga p'at'odată, căteodată p'alta pe bucurie și r'ădca ca și când harna și șogmotul îi faceau plăcere. Haron venia precum mari pes, înhauntru ca se vor-bușuă cu ele și se le imurageșe. Bucătariul r'ăși se facea p'utina rășea și le-o aduse lor migrunni cu carne rece și presmeti de corabie. Când se înopția Haron veni din nou, însă de p'at'odată cu o față veselă și plină de speranță.

„Fortuna nu va mai dura mult, iar până acum totă sunt însă în bună stare, sper că se-a fost mai periculos a trecut.”

„După o jumătate de v'ă reveni, dar de p'at'odată foarte palid și răp'otă:

„Un val s'a revărsat în corabie, lăvând în urmăi o cantitate p'ă de mare de apă, încât a stins ficul. Voi îneni fura și mulți peste bord.”

„După o v'ă p'ar să p'ăși p'icior:

„Corabia a căp'etat o mare sp'ărtură și la p'urp'ă avem foarte puțină îneni.

„Dacă posția va deveni și mai p'it'ică, atunci voi veni te ve iau așa se ne scoborăm în luntre. Umbrăcăt'ă și cu niște vestiminte călduroșe.”

„Copila mea, s'ermăna mea copila! Străhi nu și va mai putea vedea nici odată ziua! Inopina disperată femeie.

„Sculati-v'ă! S'utivă pe masă, p'ocinile sunt ude, striga Marta.

„Acesta era adevărat. În capita intrase apă de mai multe tohuri. Totul pluta pe apă. Porta chiar întinse copila Marta, când o clătenare strajnică a corăbiei o făcu se se loveșe, cu capul de o bănuă și astfel cădu pe masă fără simți...”

În acest moment veni Jack, slătinduându-se la ficcare pros și apucându-se de tot ce putea, iară la ele.

„Trebuie să ne coborâm în luntre, striga el cu putere. Uitați-vă cum se crede că vor putea rezista mai mult de cinci minute pe marca furioasă, dar asta este unica noastră speranță. - Hai deți! nu e timp de pierdut. Oh! Dumnezeu! ce nește!”

„Luati pe tineva femeie sub pașca Dumnezeu-voastră, și se Marta, ea este rănită. Eu voi îngriji pe cât îmi vor permite puterile, de acest îngrozit.”

Femea era curajoasă și liniștită. Ea mai suferise încă odată nonfragii și atunci scăpase - de ce se nu scapă și de asta odată? Ea sărătu pe mica Rosa, iară lundu-o într-o pândă, grăbi și se grăbi să ajungă pe căpitanul, care cu o mână ținea pe Porter, luptându-se cu mare osteneală ca să poată sări din cajută.

Iuratul răntului, ploia torentială, ciocotirea apei, toate acestea făceau o larmă îngrozitoare.

Nimeni nu putea sta nici măcar un minut în picioare, dară nu se ținea de câte ceva.

Marta ajunsse la patant, apucându-se cu o mână de el; ea vedu cum scobora căpitanul pe Mrs. Ellery și apoi sări și el în luntre; auzi un strigăt, vedu luntrea cufundându-se, apoi năvăli iară un val mare de apă în corabia.

Ea auzi niște sunete părăntore strănse copilul țare la piază și disipăru corabia se cufundă un vârtej mare de apă și nimic nu se mai vedu.

Chimeneata se în peste apa cea revoltată, chiar atunci când corabia se cufundă.

Capitolul XI

Florio Belliza se sculase cam de dimineață în ziua de 26 Iunie.

Desi starea lui în cele trei nopți din urmă n'a fost tocmai comodă, din cauza căi polidei corabie: Ho-ang-ho, ea fost pronunțată neîncrețit într-o

parte și înalta de un vânt nefavorabil, totuși nu i se întimplase nimic mai rău.

„Ce-ai fost mai periculos să trecut Bellire, pe la prânză nu ne vom mai vedea de loc aminte de ceace s'au întimplat, și se curajosul căpitan, căruia se spune Florio pe scurt. Vântul încetăci și uități ve... cum se luptă s'orole prietere noi.”

„Slava Commului! Credem că o să se perim cu totu, căpitanie! și nu prea eram departe de țăstă!”

„Așa este! Până acum nu s'au m'au răpucat nici oșate și furtună mei cea țăstă și ite s'pune drept, că acum dimit o mai mare plăcere penton corabia mea, ca mai înainte. Ea este ca o rată... Mare Commodele, ce să fie țăstă?”

„Mi s'o pare remășițele unei corăbii naufragiate, răspunse Florio.”

„Arcti, drept, Bellire - s'ia s'fârșimată unde va v'o corăbie. Mai tot echipajin va fi pent și mă tem că barile nu vor putea rezista furtunei. Arcti grije p'acii - Hallo!”

„Hallo... Hallo! striga și Bellire în unele timpuri.”

„Vedeți ceva?”

„Da!, dar s'otrag?”

„Și eu! rici de tot lămurit... însă numai un moment.”

„Ea o femeie, care s'o ținea de țăstă.”

„Mortă fără îndoielă, altfel abia s'ar putea.”

„Nu s'au căpitanu, în tinutul țăstă, apa este totdeauna caldă. Țată-o iară!”

Trebuie să ne pronunțăm într-o luntre și să ne încercăm să o ajungem.

„Timpul o imă neșgur penton o luntre și n'eaș voi să s'pune viața bravilor mei omeni penton o femeie mortă.”

„Pte să fie încă în viață, în orice caz voi să mă conving.”

„Hallo! striga iară căpitanul. Aci mai înbta încă unul. Pte să s'untem chiar în locul unde unde s'au s'fundat corăbia. Dar e imposibil să s'au coră pe s'ust vânt. S'o deslegăm însă luntrea și să ne încercăm să s'ote femeia...”

Bellire și coborâi uite în luntre, împreună cu doi matrozi.

Ei s'au linie că s'au pua viața în pericol, dar știți bravi omeni nu puteau vedea pe o femeie în astfel de stare, fără să s'au s'au să s'au dupe.

Li înaintea printru speranțămănturi și ajunseră catarțul, de care era înleștat brățul
femeii; cărcia numai capul îi se vedea. Ei o puseră apăna, dar care fu mirarea lor, căând
vedură că în cealaltă mână ținea un copil strâns la piept.

Întorcându-se la corabie, amură mult de lume, ea se pădusăa baroa se nu se lo-
viască și se sfarme de corabie în vreme ce capul fetei fu aruncat celor doi corabie și
astfel catarțul fu tras pe bord împreună cu sarcina-i neputincioasă.

Alții luntre, însă mai meste și mai caute și pe cealaltă persoană, pe care credeau
că o au vădut atât de strămut.

Osteneala și năruintele lor însă fură deșerte.

Cupă ce Florio Bellize-împreună cu soții lui - ajunseră corabie, de și era
ned. ostent și flămând, totuși primă sa întrebare a fost despre femeie și copil.

„Femeea era mîstă și toate năruintele noastre au fost în zadar. Copilul însă,
unde dăc prin ce minune, e încă în viață.”

„Ah!”

„Corabia ne-am ocupat de el, de orice îl credeam mort, cănd elevatului
începu să strige, dar intrim mod foarte slab. La dracu! Era ceva curios, de auzi se
astfel de muzică, striga onorabilul căpitan. Un diu se se facem cu mitălel, care
abia pote se fie de o jumătate de an.”

„Căteți sigur, că trăise încă?”

„Așa mi pare! Al doilea pilot, care după cum știți, e căsătorit și are trei sau
patru copii, îi plă lăpte și asta pare că-i place.”

„Vreau să merg să văd, dară că buciatarul ne-ar putea da puțină cafea caldă și
dacă e foc, ca să ne putem usca puțin hainele.”

„Ei n'avea nimic după cum știți, căstăzi însă pote să are. Ei încă să vrea
de mănănc ceva cald.”

„Cred!”

„Bucatele aci încă sunt mai bune decât nimic, dar totuși după ce
muncă de 48 de ore fără somn, am putea lua un dejun cald.”

Bellize se duse în bucătărie.

Marea era încă tot furtunoasă, așa că buciatarul numai cu mare osteneală

putu să atingă focul și cu o mână trebuia să țină tapanul cuprins, pe când cu cealaltă amestera făina cu lapte pentru copil.

Ale doilea pilot și ea de mănăre copilului, stănd jos pe podini și rădămănt cu spinarea de o bărnă de la usă.

Copilul era învârtit într-o păndură mare, de ocea vestmintele ei cele fine erau puse pe o funie, ca să se usce.

Era frumoasă copilul, care privi pe Florio, când se apropie de ea, cu un surid încredător și nevinovat, așa ca Florio fu mișcat și îl pododina la ochii săi.

„In ce stare tristă se afla acest copil! Gândi el cu tristete.

Cătră sara, când se mai liniști, el nota în jurnalul său :

„In dimineața de 26 Iuliu săpăram un copil, care, ținut de o femeie, care nu credea să fie mama lui, înlestată de un catant, în marea.”

„Pute să fie cam de vârstă lui, are ochi albaștri, păr blond și patm dințori. De ori se pe bura nu avem nici o femeie și de ocea eu sunt mai puțin ocupat, m'am însărcinat să l'ingrijesc eu.”

„Este o copilul, mări imi vine să o răcopter, dar de o comoditate nu vreau să se fac, în ea, pentru că cam are mazări și câte volată strigă ca o panteră. Urmări vestiminte pentru ea și caletonia noastră mări tunc încă trei săptămâni.

„In ficare sara când era plumb și voi spăba vestimintele și le voi pune să se usce până pliminatea. Sărmăna copilul!”

In sara următoare scris :

„Pe femeia al cărei copil am il decisăm din apă, am îngropat-o. Sărmăna suflet! Nici numele nu il șiam. Unica jeltivă era copilul, care în timpul ceremoniei strigă înfricosat, ca și când voia să se rămităca tot.”

„Măntă mă cunoscă bine; i-am dat numele Berta, ca și aicea, care purta acest nume, pe care cam iubim și pe care am pierdut-o.”

„Aștăzi mări primivăm pe un naufragiat, care se afla într-o barcă, și de la el aflăram, că coralica, care sa cufundat a fost : „Porta de aur”, un vapor din San Francisco, care pleca mărișuri la China și care n'avea alti pasageri, decât pe domnul cu copilul și ingrijitorul acestuia.”

„Bărbatul era proprietarul corăbiei, cu numele 'Harron', care e foarte desperat.

„Eddie să fi-va pierdut totă averea și căsătoria de aceea îi pare rău și de pierderea omienilor săi și de moartea tinerei dame, carea după spusese lui, trebuie să fi fost o tinere rădăvășă, care voia să meargă în Canton la un unchi bogat al ei, al cărui nume el l-a uitat. Ea se numea: Mrs. Emily Hawthorne.”

„Când vom ajunge în Canton trebuie să caut să găsim pe acel unchi — poate să adoptăm el copilul.”

„Uchi oare se știu numai de ce s'ar openiat așa de tare, acest 'Harron', când numii pe copilul: „măsa Bertha?”

„De ce s'ar dat copilul tomnai acest nume? strigă el.

„Și acum, pe cămăși dorin, mi-arduc aminte, căi trebuie să fi rădud și mai înainte pe acest om.” —

Capitolul XII.

În Ellerby se făcui mari pregătiri. Avea să fie o scîrbă.

Elizabeta rugase pe stăbuleal pentru scîrbă și el se învoise.

În searaul serii întregi Ellerby va fost ocupat de stăbule și tîrcore, dar după ce trecu un rău dela moartea mamei sale și mai mult pleat unul dela moartea soției sale, ei îi se părui avîncios, ca Sta de Ellerby să și deschidă ușași casa.

Timpul pentru scîrbă sosi; ea era logodită cu stăbuleal.

Măi mi se nu credea, că scîrbă să și rădăvrat și totuși era așa.

Ea doria să totă lumca să și dăscăscă scîrbă, cu restul stăbule și nu să și mai pînă retrage, pentru că ea tot nu să și simțea încă sigură.

„Căia căsătoriai sosi în fine, fără să și rădăvrat.”

Stăbule să și nu să și mai învoia de loc, că il va rădăvrat pentru totdeauna. El măi n'a fost încă pe lătașă atât de neliniștit, rece și respingător, ca în ultimele patm

septămiani, înainte de ce face scrisoarea

Cauza fu că Archibald era foarte îngrijat, pentru că Jakob Harrow nu-i trimisese încă nici o veste.

El trimisese acestuia încă o scrisoare prin bănuții săi, dar de aceeași vreme nu primise nici o veste și din cauza scrisorii prada unei epave din cele mai mistuitoare.

Ușor de atunci nu mai primi nimic, nici o veste și din cauza scrisorii prada unei epave din cele mai mistuitoare.

În fine sosi o epistolă din străinătate, cu sigiliul: Cantor. China, dar cu iscălitura lui Harrow.

Sursele și șabetele degete ale lui Archibald Ellby tremurau, când deschise cuverta, merse iute în grădina în (sic) pavilion, ca să citească epistola și nu-i potă vedea nimănui fața.

Aceasta era o prevedere inteligentă, pentru că mâna lui bătea din ea și în ochii săi nu vedea înfricoșata impresiune pe feța lui și nici o ureche să nu audă stângătelui lui înăbușit, care scăpă prin palidele lui buze cănd zise:

"Poate că nu veți măcar să fi neplăcut de scârț, căci de aci înainte nu veți mai putea nici vedea și nici să nu vădă de voi mai plăți nici o postențială. În Yunni am mers puțină vreme și am învățat la insula pustie și deama mă rugă foarte mult să vă scriu și pe ea, căci eu - o recunosc singur - n'aream inimă să se orefus.

Cu toate că amvoacă voința și în primii rugăre și o lucră cu mine. At stăruia să înșă de înșă și înșă înșă și corabia se cupundă.

Am am încreștat de puțin pe drumă într-o lună, dar aceasta se răsturnă și ea dispără în vârtejul, cauzat de corabia ce se cupundă.

Cum am răpăsat, nici eu nu știu. Mă tem că va

„ timp de barca răsturnată; păru-se că în fine s-am fost redut și scăpat de omeni unei corăbii.

„Întreaga istorie m'a costat totă averea și m'am și îmbolnăvit. Așteia p'ote fi saam spărsitul amosantei noastre, pentrucă deorece s-am ple spând pe m'e indreptar, trebură să paut să veni în extingero am-mai cu omeni onorabili:

„*Est* însă simțetea unui din sclerată și ipocrită și mai flegmatia; pe cari i-sam redut păru saam în viața mea!”

„*Shab* Harrou.

„Sclerat și ipocrit!” repetă Archibald, aruncându și pulida și fată în mână. „Se cât cred că în cor se apă un Cunnegău, pe sălata cred, că s-am fost indulgent cu ea.”
 „Podepsa se i-am elitat o, de liquor n'a fost sătat de groa, ca o cauzare publică, ci vorț și o mare rușine. Ea se mai trăse cu ea nu puteam; se și strigat înaintea lumii că m'a înșelat? Eu s-am plus o parola unde nimeni nu știe vinovăția ei și o îngrijii ca și când ar fi fost și mai de parte totă sermonei și vedrobită mele inimi.”

El cădu pe spânduri, și pri deodată striga cu o plure plină de desperare:

„ Ah! Berta! așa dar te-am perdut pentru totdeauna? Se p'ote ca tu se și murit? ca totă dulcetile tale se fie înghitite de înșpaimântătoare mare?”

„ Ah! dacă sufletul tău privesc pasușna mea prin cerul cel albastru, atunci ascultă-mă: — îți est tot — și te iubesc — te iubesc!”

El rămase mai mult timp pe spânduri, luptându-se cu durerea.

Elisabeta veni se-l caute și vedându-l atât de palid și ostent, îl apucă cu mâinile de după gât, îl sărută, plângerea și îl implora ca se și permită se-l iubească și se-l înveselească.

„ După cum vești, răspunde el forte șab. Elisabeta! dacă în adevăr poți și fericită, fiind totă mea — totă unui lărbat, care mare nici o inimă, ca se și o dea, atunci mă vrei căsătorii cu tine.”

„Ștjel se întâmplă logodna, pe care fetița o așteptase și o dărise

Elisabetta nu-i, ca veful ei nu o iubesc si de ruoia voia se se sarigure
la ori si ce cas.

"Eu incai vreau se-i castig amorul, era pasionatul ei cuget. Am ajuns abia
de plepari vreau se-i castig si inima, slupai cum i-am castigat mana."

"Ah! prechi! iubitul meu! te-am iubit inca din copilarie. Am suferit mari
torturi, redându-te casatorit cu o femeie, ale carei dinteminte era pe langa cele
mele, ca papa pe langa vin. Ea incai o plepari si in oforist am castigat
jocul. Astazi incai rece si straii fata de mine, etrichie! dar astepta. Mi voi pro-
ba, ca se va se dica (de femeie) ca are o femeie, care te adorea."

Opaturia de fer sar fi trebuit se fie aceea, care sar fi putut resista Elisabeti
in acea sarai din luna lui Septembrie, in care plepari pentru prima ora slo-
hul, veni la serbare imbricata in alb, la care avea loc logodna ei dinaintea
unui public numeros.

"Ah! dioca Mrs. Tower, intindendu-i tenerei doimne rochia cea albastra, de
mitate, uitate-ve numai in oglinda, astoi sarai sunteti minunat de frumoasa!"

"Asta ti se pare, Mrs. Tower, pentru ca m'ai vadut atata timp in dolu. Tu
adever ca sunt frumoasa, murmura ea, uitandu-se in oglinda, apoi se cobora
inte jos, stralucind de bucurie si usurica ca o pasere, in sala de primire, din
Ellerby, care de si era incai, de tot yoha, tot astepta cu surisul pe buze pe ospetii,
care incepura se vinu. Surisul incai indata ii pari, cand vedu pe etrichie redemat
cu cotele de cormin - cu fruntea reclamata pe maini, ostent, duporat si nespus
de trist.

Ea remase un moment linistita, apoi colorea de pe fata ii feri, atat se simti
de ofensata si vetamata. Se reculesa incai, caici avea o vointa de fer, merse la el, ii
smulsi mana, de pe fata, il intorse spre lumina si incepu se vedea intr-un mod
fermecator.

"Asta este fata, cu care vreau se-ti aminti feriarca celor mai mari mari familii

din petate? Obsta va fi foarte măgulitor pentru mine, Archi!"

"Marta - mă Elisabeta. - Nu mă simt bine astăzi sănă."

"O! eu îți est tot, placă inimii, ca îți plac astăzi."

"În adevăr ești răpitoare, frumoasă verisimă. Nu înțeleg cum e, cu putința ca tu să poți iubi o ființă atât de tristă și de pătrunzătoare ca mine?"

"Archi, te rog, nu lăsa odată cu: verisimă". Nu găsești un nume mai potrivit pentru mine?"

"Eu!"

"Tu nu mi ești superior, căci ești liniștit, te iubesc însă cu atât mai mult, căci atunci mă tem că ești nefericit. Anunțul meu sbrintat, urina mea sperantă și grije este de a te face fericit, după cum erai odată, Archi!"

"Ei sunt un om nerecunosător, miserabil, dăse el intruocum."

"Orați să încerci ca să apară astăzi sănă mai viros?"

"Ora! ora! Ce se să nu fii și viros? Ar trebui să fie de piatră, cael om, pe care nu l-ar feri și măguli pământ unei castel de femei! Te nu vadi însă, că mi ești indiferentă, Elisabeta!"

Archibald continuă:

"E un obicei rău, ca să fie cinosa atât de trist; orcați să mă străpănesc pentru tine"

El își lipi ușor bucele pe mișca ei mână.

După o pră saloniul era plin de oameni. Unu era însă sbrintate de staus, pentru că dolul numeri acum se plepusese; după gratulaturii și după o vic petrecere, norma musica. Mulți solitari cei mai renumiți pianisti și dilei tocmăi terminase o producțiune, când în pleursul aplauselor, cei mai mulți ochi se îndreptară spre ună, prin care tocmăi intră un tână. Acesta era de o frumsete rară, blond și grătos ca o fată, cu păr curiu și cret, muștrățile blonde, o gură frumoasă și ochi mari albaștri și strălucitori. Ea line îmbrăcat și se vedea ca și

cârmul ar fi fost făcut numori, ca să se redă. Te fătă-i înoră totuși se redăa și intipă-
rile întunecată, cămăi păsă spre tinere pereche.

"Mr. Belline!" strigă Elisabeta în glas binăvânt să.

"Oh! Miss Champlin, nu vîi ca să ve' aduc aminte de promisiune. El vorbea
într'un ton plin de dispreț, apoi întorcându-se spre Archibald îi spuse încet: "Mr.
Ellerby, ve' rog numori pentru căte-va curinte ... numori ... în a facei interesante!
Cunosc popul acestei părări, dar îspetii ^{și} voi mai putea răstăpă încă căte-va
minute și ... onorabila ^{și} mireasă cred că va permite ... ?

Întristare, mîmăie, mirare, dispreț ... ce se afla mai mult în acești ochi,
înaintea savora Elisabeta și plecă pe ei ei ?

Elia în mai putea să ascunde neliniștea, după ce amăia plămni pînă
sîră pe laia. Ea pare săia pătât de sig'line istoria Bertei cu trîndărea închipu-
ită și propria ei înșelăciune, ardea cămăra de tremure, gîndindu-se că o explica
va trebui să pîtibă loc într-o cei proi bărbati.

Elia se mai putea stăpîni în destul, ca să răspundă la întrebările aceleora,
ce să grăbira să se ocupe locul lui Ellerby. Ea însă nu săia nici ocaze vorbia, nici
ceace îi se spunea.

"Nu se mai întore pe la Archibald ?"

Și se părea că el se plusea foarte de mult, de și în realitate absența lui
nu dură mult, ca în cele din urmă totuși trebuia să se stăpînisca și să primisea
îspetii, cari mai veniau, de și mai lucruri ar fi voit să strige de frică.

"Miss Champlin, după cum mi se pare și-a pierdut nev' numori inimă ei
și capul, plîc unei timore plămne unul dintre peioratori ei mai bătrîni. Cîte 10
minute m'arm tot încercat ca să primise acela plămne un răspuns, pe care să-l
pot înțelege, dar în zadar. Nași fi, vedut ca o bogolna, să-i armetesca mîntora
atît de tare !"

"Pote să aștie nu se întimplă tot deauna, însă ficare(și) știe că Elisabeta
e înamorate de mult, de mulți ani în vîrul ei. Nu mi aș mîna pe loc, căci"

peși puzi, că ea singură și așa petet, vase redând tinere doamnă inviolată.

Capitolul XIII.

Archibaldul conduse pe stromul în camera lui de studiu. Aprinse din-
gur lampa și apoi se întorse către popelă veie. Fața lui era palidă și plină de frică,
dar nici el nu scia de ce se temea, totuși conștiința nu-i era curată, ea se ptea să-
ce, că n'are se se temă de nimic.

Cine era stromul? .. Ce voia? .. Cum? Nu era această puce ființă
elegantă și sprintenă, ce s'oduse astă vară, străngând pe doția lui la pect?

Sângele îi se surse în față:

* Numele Porto, Comnule?

"Ce regulă sunt cunoscut sub numele: Florio Bellire; udeveratul meu
nume însă este: Florio Bell și sunt fratele Portei ... fratele pucei curate și cre-
dinciose fete, pe care pti huiat'o de soie și pe care pti ... puiso!

"Fratele ei? .. Totuși mea n'areca nici un frate."

"Astă v'a spus'o pte mătușa mea, și sincera mea soră nu v'are fi spus, că
acesta e o minciună. Seimaua copila? făcu tot ce putu, numai ca se mi ajute și se
me scape."

"Cum? .. Porto sunteti cumnatul meu? și Archibaldul în cea mai mare
mimie. Ne rog continuati."

"Jucându-mă cu arma, istoria Florio m'oi departe, arui menoreciră când
eram în școala militară, se omor pe colonistul meu. Era o întâmplare înfricosată
și înspăimântătoare, de care nu mi puteam pla poveteli. Unicul martor al acestei
fapte a fost inimiul meu de môte — de ce era el astzei, nu știu — și ptestra
mărturie, că eu mi am certat cu unicul meu și ca l'am impuscat în ptești"

cărtă. Cum am putut purta de răstărușă mărșavă și de moarte nu voese pe
mai jămintes nimic. Năse se vorbea numai de lucruri cu care veni săi saum
un cu în luna lui Iunie, cucerăse totul, numai că se mai pot îmbrățișa încă
pe data pe sunpra mea scrioară, ideala și visurilor mele. Mă întâlni de mai
multe ori cu plensă, învințe de a fi conștia gata de plecare. Tănușă, miia și
buna Bertă! Ea se țernea se încredințese bărbatului ei, răst secret. El e prea
măndru, dăca ea, dar și voi spune cămăi vei mai veni iară. Tănușă copila era
într-o spaimă crescândă, că pte voi fi recunoscut și prins și de și era așa de fe-
ricită, redându-mă, totuși cred, că n'avea nici un moment de odihnă.....

Am strigat patat de înspăimântător și din peptul lui Archibald, încât Bertă
se întrerupse.

Archibald și întese mâinile și și îndreptă ochii spre cer așa încât părea ca o
ionă a întristării.

„Stăta spaimă, neliniște, și răstă frică și sunt caelea, care mi-a des-
teptat băniială. O! Bertă, Bertă, dulcea mea soțoară! — Te spun că o iubiam,
asa cum nici o femeie n'a mai fost iubită. Această iubire și mcrederea mea în
plensă, mi-a fost caelea, care mă aruncară în desperare, când eu, după cum credeam,
descoperi că ea m'a înșelat. Atunci verișă Elisabetă mi spuse, că soția mea în
fierare sără are întâlnit și foisor cu un tânăr strin.....

„Miss Chemplyn o ra spus răstă?”

„Ea ra fost caelea, care mi-a arătat răstă. Eșta o întristă forte
tare. Ea putea se țuca, dar ținea de o datorie, că se mă răstăreze.”

Ținărul bărbat și deschise înclăta gură ca se vorbească, o închise însă iară,
ar fi putut se face o mare descoperire; el venise însă și cu un devotament răstă-
ros în inima lui cătră frumoșă fată și au era să steie și dea pe fată înșelătorie
ei. Elisabetă ra fost, unica persoană intimă și tinerei femei și răstăre, cămă era de fată

La întâlnirea ei cu fratele său, născu devotamente satat de inteme, incat cadu-
rosul matros isi perdu inima in ea.

Abducându-i aminte de insuimantătrărea dote ca iubetei sale sorice, sabia
isi moxi putea pasunde furia si disprețul. Simțimintele lui pentru trădiatore se schim-
bău înv' iudata; star ... ea era o femeie si el unul din cei tineri, cari nu pot
nimic o femeie, se fi greșit măcar încă volata satat de mult.

„O unde sitti *Celia* ca Bertha ... se murit? intreba Archibaldu cu vocea
tremurătoare, după o mică taceră.

„Nu vstlam pe corabia, care scapi pe Jack Harroon, proprietarul coră-
bii naufragiate. El se salipi de mine si mi dănu totă inurederea. La inceput mă
feriam de el, dar după ce rosti numele sorii mele, am scout un viu interes la
aeste desoperiri, care pe *Celia* se designeză, Mr. Elby, ca pe un scelerat miserabil,
pe care sunt silit să-l provoc la duel.

„*Celia* mă puteti impusca in locul aesteia, respunse Archibaldu, intorcându-
si desfigurata-i fată către inimicul său. Nu sunt plenu de un duel onorabil cu *Celia*.
Sunt vrednic să fiu impuscat ca un câne, și *Celia* mi-ati face cel mai mare ser-
viciu, indeplinindul aesteia.”

„Eu nu pot impusca pe un om, ca pe un câne — nici pe *Celia* siar.”

„Fracți-o! Nu jur că nu voi face nici cea mai mică rezistentă.”

Infățămănia lui era satat de deplorabila, incat furiei lui Florio se mai colomăsi
putiu.

„Cred; că cea mai mare pedepă pentru *Celia* este: să vă las să trăiti, alina el.

„O iubesc! — o iubesc! cu totă sacetea, gemu Archi. Eu nu credeam să moră,
eu numai am creiat-o. Dacă miserabilul de Jack Harroon nu dar fi amestecat, atunci
ea po mai trăi și sacum am putea plura la denta.”

„Mr. Ellerby! Ce credeți ^{asta}, cât ar fi putut trăi o ființă atât de plăpândă și frișcă într-o noaptea de pusticitate?”

„Oh! Dumnezeu! — Nu știu. Cădeam sateni, că cecece fac, o bine... O iubesc!”

„Și, cu toate acestea am auzit că sunteți logodit deja cu Miss Champlin și casa ^{asta} o plăca ca un cuib al fenișii și desfătării.”

„Omule, omule! vreau să mă faci să iubesc? Elisabeta — nu, nu vreau să sarunc calomniile asupra ei! Ea se află în casa mea într-o stare critică, mi s-a elacat nu ne căsătorim. Ea sa suferit toate capriciile mele cele morose. Mă căsătoresc cu deșna numărul stin recunoscintă — stăca voiți să mă lăsați să trăiesc — abar cu toate raacstera nia celată nu mi iubi pe altă, așara de Perth. Oh! să elori ca și eu să elac cu deșna în sinul mării. — Viata mea devenit nesuferită de când am perdut o și sunt convins, că numărul în nebunie se va sfârși. — Cu un strigăt năbuzit cădu pe un scaun, ascundându-și fața în mâini.

Florio se uită la acest om căchut cu un samestă de dispreț și compătimire.

„Singur vată pregătit această beutură, pe care sunteți uliți să o beți, și nu mi pare rău, deca o găsiți amară. Sora mea sa fost steacua și strălucire vietă mele, și pentin mine încă e acum totul învelit în întunerec. Am venit aci, ca să vă riau mirakiba viată deca să vă deca să pe sa mea, deca acum vedinec cum stă lucrul, mi am hotărât să vă las să trăiți. În carând voiți parăni această țară, ca deca să cum sper, să nu mă mai întorc. Numai ceva mai, am riau să vă cer: dați-mi fotografia surorii mele, pe care, după cum știu, o posedate.”

„Oh! cât sunteți de crud, scriându-mi această!”

„Florio și stăviti cu ochii, cari semăna așa de tare cu cei Perthi — Archibaldu stăse din burburatul vela vester, un medalion frumos, împodolit cu pictori deumpe.

„Tot decauna și, am prătat la inimă, de și am credut în aca trăidare stin parte-i. Lăsați-mă să mai sarunc inia palată o privire asupra lui, și se el, într-un

ton descurajiat și în fine când îl iernăuă lui Florio, lacrimii mari îi se scuseră pe obraji lui desfigurati așa încât chiar și Florio fu mișcat.

„Acesta e prestat pentru mititica Berta!”, spuse el înțet, așa încât Archibald nu putu auzi nimic despre ea, nici un cuvânt despre copilă!

Acest mândru bărbat, care se paruciat de la bine cea mai frumoasă perhă, pe care se purtat-o cândva vreun om, nu trebuia să știe nici odată, că Berta i-a scărmit o copilă.

Cum! Te predea el, comora, pe care se omulo-o din ghirarele mării, auelor brate neorodnice? Uici odostor! Archibald Ellerby nu trebuia să aple nici odată, nimic despre esistența copilă. Ea era — era fiica lui adoptivă — copilă sora lui, pe care salunile se protava, ca să-i potă aduce mângăiere.

El se purtat cu micuța celestul de delicat, înainte încă de a-i descoperi Jack Harrou miraculosul, adever; dar totuși când auzi că ea e copilă Bertei, înima îi se umplu de atâtea bucurie și iubire, încât nu putea rebela nici un minut, fără să o vadă. El sperase că Elisabeta va deveni scutul pretiosei lui comori, educați o va putea lua pe potă — această speranță însă fu nimicită peum, mormoni printre o singură lovitură. El, mormoni el singur voia să se luorde și să ingrijescă, ca să asigure micuța Berte un viitor strălucit.

Punind bine meditaionul se întorse, ca să iasă.

„Ve puceți? întrebă Archibald într'un ton slab.

„Ora!... pentru totdeauna!”

Cuapă un moment Ellerby se aplea singur. Teniurul strem secolora treptele și intrând în odaia, în care se aplea adunată oșpetii, merse drept la Elisabeta.

Ea îl privi palidă și plină de sperimă. El se plecă înaintea ei și-i dise înțet:

„Eu nu V'am trădat, cu tote că ve pcepnetuose.

Apoi se întorse și — părăsi Ellerby.

Capitolul XIV.

Espana de Crăciun. Marele edificiu de Elby este splendid iluminat. Elisabeta, care se afla în camera ei, se locuiește la ferestra și privește spre cerul presărat cu stele, pe când mima îi bate într'un trimeț pasionat. După scurt timp Miss Tower intră la ea, o bată pect pe umăr și îi vorbește cu bucurie:

„Vădela! iubita mea! Numai nu e timp să vă uitați la stele, trebuie să vă îmbrăcați! Ah, sunt foarte frumoasă și veseli, Miss Elisabeta, putându-vă îmbrăca în fine cu restmintele de mirisă. Cea mai intimă prietenă, sa inimici mele sa fost să vă vezi pe Champlină unită cu Elby. Dar, prima soție a Dr. Archibald sa fost frumoasă, totuși trebuie să vă spun, că nu'mi prea plăcea. Ea nu făcea mai nimic și, astfel de casă mare sa Elby trebuie să vă sărbătoriți ca Dr. Numai pot spera că vechea edificiu își va câștiga cariera însemnată de mai înainte, pe când eram în viața fată.”

„Vă mulțumesc, Mrs. Tower, dar mă gândeam la altceva, când stam la ferestra. Voi putea eu să fac pe Archi mai fericit, ca cum să știu ea? Ah!... așa cred. Aceasta e unica dorință, unicul vis, unica speranță sa victorie mele! Un timp din urmă viața sa fost pe morți - dar acum trebuie să vă mai înșeninez. Căci îi sunt soție, voi îngraji să vă urechi de această indispoziție. Va trebui să mărgă cu mine în societate, pentru că nu mă pot lăsa să măz singură. Dar iată vine Anny Fell cu celelalte fete de nunta. Ele toate s'au sărbătorit deja cu toaleta și au ieșit acum încep.

„Efuzându-mi Miss Tower și celelalte cânteciste nu vom pierde mult timp cu toaleta. Orale jumpea mea! striga Anny Fell, care era îmbrăcată în haine albe, tre, care o prindeau de minune.

„Întreți fridată de jos?”

Apoi, urmări un chavru de voci, de tot felul, mici și delicate picușoare, umblând în voce și în culo. În mijlocul tutunor se aplea mircarea ca și fie împodobită, apoi criticată și pedimnată.

Este o împrejurare însă plennă de ramintet. Frumosea Elisabetei era din a cele categorii, care prin ornare și ferbintela se mai măresc încă.

„Așchi! Ce a fost asta?... Ha, rădus buchetul mircăii.

„Ce minunat e!... Și acum?... Căpetu încep să veni. Acum veni și bătrânul preot, care pare să-i unchea. Tinerele fete palengau în voce și în culo ca niște păsărele speriate. Ce parfum minunat de flori! Ce vestimente frumoase! Ce mircă frumoasă!

În mircă însă nu era tot așa de viu. Jacob îmbrăcuse pe domnul său, apoi merge să și vadă de alte lucruri și Archibald cu o floră în piept, dar palid și mai trist ca până acum, merge în camera de lucru. Aki făcu lempra se ardea înset de tot, apoi merge la ferăstră și o deschise ca să consulte dușpînele undelor.

„Colo jos zace Berta! Așchi! ei e împodobită cu iarbă maritimă și lungul ei păr blond se amestecă cu rădăta... O Dumnezeuule, ce viață! Et trebuie să fugă dinaintea pielei fantome, care îl urmăresc. Ura urmări ore și atunci când se va aplea să-lângă piea fătă cu pînă negru și cu ochii strălucitori?”

Șomatul mării întate părea că-l amănintă cu nebulie și totuși se pare, că el nu se poate smulge din farmeul acestuia. El e un ginere curios. Stand aici și uitându-se în intensul mării, nu visăa visuri de amor, nu se gîndesc la fermecătoria frumosei a Elisabetei. Ura! întinercatele lui gînduri îi arată numai ~~o~~ fătă cea albă, rece și fără viață a Bertei, care fu înghităta de nemilăsele valuri și care poate că e acoperită de monștrii cei mari și înfricoșate, maritimi.

„Dar iată! U! striga, cinera.

"Archi! ... Archi!"

Un număr de el o'c, ciestă voce dulce 2 ciestă voce slabă și delicată. Cine îl chema
pe el să se joace; unie îi plăcea; Archi, afară de ea, afară de Bostă 2

"Archi! vino jos și mă du în launtru! Apa mi e frig!"

Vocă răsună într'un mod implorator și slab. Ea îi aduse saminte de ore, în care
ea pînă s'arise; acum însă nu o ca atunci de bătaie ei mai mult jalnică.

Unima îi bătu cu putere, apoi inctă cu totul. El se întinse pe ferestra; se uită
în jos și într'adever cuvole se răflea și ferece, cu mâinile rădicăte în sus într'un mod
implorator și a carci fată; luminată de lună, era asemenea chipului, despre,
care visase.

Camera lui de lucru se răflea în camera posterioară sa casei. În grădina este
intinerce și pustiu, fântă, ce era acoperită cu un deal mare și întinse din nou mâinile
și strigi: "Archi! vino de mă ia!"

El se depărta iute de la ferestra, mergînd spre usă, ca se se coboie în grădina,
însă înaintîndu-se căi-va puși, se clătuci și cădu leșinat la pămînt.

În ciestă stare îl găsi, după zece minute Jacob, care venise să-i spună, că
mirca și deștei il astreptă. Jacob, un om prevădător, nu făcea nici o harmă, ei îi
desfăcu cravata cea albă și îl strigi cu răpă pe obraz. Vădînd că domnul său e
numai leșinat, și continua lucrarea, pînă ce și veni în fire.

"Ce este Jacob? Sunt bolnav? Ah! Cumme! acum mi-va aduce saminte!"

Jacob - jos în grădina - sub ferestra mea - se răflea o domniță. Căte încetă și
ad'o la mine."/

El vorbi cu o astfel de servilitate, încât servitorul, deși mirat, totuși, coboia
treptele și căntă prin grădina.

După cinci minute se reintorose, zicînd:

"Archi nu se răflea nimem, grădina stăpîne. Am căntat și am strigat,

dar în zadar."

Totă lui Archibald lui s'expresione născută, dar sculându-se, zise:

„Ca trebuie să fie aici! Ea mi-a vorbit, am auzit-o și am vedut-o, întorcându-mă acum te vei pe tine acum. Mă voi duce singur și cant.”

„Atunci, ve rog, proborâți treptele, striga Jacob. Eu mi voi duce la Miss Champlin să-i spun, că grădării promn nu-i este bine, dar că îi merge mai bine și va veni îndată.”

Cin, pehiu deimmanului bătrân, curseră lacrimi, fiindcă se temea că Archibald nu e în toată minte lui.

Elizabeta îngălbeni puțin, când primi șicista sterc, el însă s'asigură, că Mrs. Elberby se dăduse cu mult mai bine și că ea era cât pentru un moment la aer curat, apoi iar se grăbi să scute pe mirele, care uitase cu totul, că unirea va avea loc îndată.

El îl apăla născut prin grădina, căutându-l prin ficiare țupă și strigându-i în continu:

„Bertha!... Bertha!...”

Jacob se convinge acum, că plerocia a fost pe domnul său și și pierdea mintea. Unapuca de brat, îl conduse în camera de toaletă; îi aduse toaletă iară în ordine și zise:

„Miss Champlin, prețul și ospetă ve astăptă, Mr. Archibald!”

„Elizabeta?” întreba Archibald.

„Ati uitat că astăzi aveți nunta? întreba Jacob, suspinând profund.

„Y mi uitasem, răspunse Archibald. Lasă, me d'orni nu în fire - nest lesin m'a născut. Nu șai, ci mi este, Jacobe. Un sunt superstitios, și cu toată acestea pas putea jura că am vedut - pe Bertha - sub ferestra mea.”

„Căți potă fost pierdu acum mai tot singur și v'ate tot gândit la ea.”

Multămintă însoi Komului, ca să se răci înainte să se fi saltfel. După părerea mea, se fiece vie, tinere și frumoasă e mai bună decât mai multe moarte și abia pôte fi una mai frumoasă ca aceea, care se răstăpăraam. Ea se neliniștise, Mr. Archibald!

Mirde suspina răstăpăraam, se scuba și se toboră treptele, ca să conducă pe mireșu se l răstăpăra, la saltar.

Când se luă la brăț, ea se intra la el și se perdu curajul, de orice fată lui era patrat de trecută și tristă, învăt răstăpăra nu putea fi de loc cora lingușitor pentru ea.

"Sufletul lui este încă tot la primul amor pasionat," gândi ea cu amărăciune, invidiosă chiar și pe cei morți.

"Este asta o pedepsă, răstăpăra ca el mi se cărbătuțului meu, chiar, nu mi aparține mie? — Archibald! Opsi ea, pe când miște lucrăm răstăpăra și se scurgeau din ochi, cel puțin lumii nu i arăta cât de puțin mi iubesci. Spânzorește-te dragă, ca noi îndată vom fi unți."

Asta era o răstăpăraune la puterea lui. El n'avea drept se descurajare și se răstăpăra pe frumoasă fată, care îl iubira. El se învinse pe sine cu totă puterea, care îl urmăra și gândi că trebuie se fie răstăpăra, după cum se opus bătrănuțului servitor, ca răstăpăra: numai învătăpăra i a reflectat de ce răstăpăra din grădina. Strănușe se pui micuță mână se era pusă pe brățul lui și răstăpăra:

"Tu și lăine să te iubesc, răstăpăra. Cu totă capriciele mele, tu mă răstăpăra și totdeauna răstăpăra și răstăpăra, răstăpăra el, apoi începu se răstăpăra și când Archibald răstăpăra, fată se întăpăra se și sevine mai frumoasă.

Eliabeta se liniști, și răstăpăra răstăpăra în ei se tinere și perche fericită.
Mira se făcu. Eliabeta seveni în fine răstăpăra lui Archibald.

Capitolul XV.

Cupa cincisprezece ani.

„Mamă, eu urăsc acest loc! Nu putem merge într'altă parte unde va zicea o fetiță cu niște ochi melancolici și cu sprâncene negri, pășind în sus și în jos pe alciul de roze, și trecând pe lângă muma sa, care sedea pe o mică bancă cu o carte în mână.

„Tu urăști acest loc? Unică și frumoasă ta patrie, Maude!”

„Oa mamă, din totă inima! Urăsc vederea mării și ogomotul ei și trebuie să o văd și pe-o pând atât vara cât și iarna. Mă împriosec în totă puterea curântului, și nu știu pentru ce. A iubit tata marea?”

„Oa! de sigur, copila mea! Ea avea un farmec puternic pentru el, și a iubit eram geloză pe el. Și apoi tu vei...”

„Oa! știu, și din acel timp, inimă este și mai împrioseată. Sormanul tatei! Mamă, m'am gândit de multe ori, că el pôte să mai trăească încă.”

„Frumoasă femeie o privi surprinsă.

„Maude! ce idee curioasă. Ce bine ar fi, dacă n'oi mai flecări atât. Ce poți tu să vii despre lucrurile, ce s'au întâmplat înainte de nașterea ta? Acum înțeleg, și văd că am făcut rău, că nu te-am lăsat într'un pension, unde în contact cu salte fete, ti s'ar mai fi cultivat puțin calitățile tale.”

„Ar fi fost murmur în zădărnici, mamă! Dacă m'oi fi dat și în pension — n'ar fi rămas puțol, și acum în credința mamă, n'oi nici o presimțire, ca tata s'ar putea întore or'olată la noi?”

Busele cele rose ale damii tremurana, cand raspunde:

" Inainte de asta pote sa-mi precam si eu, dar acum nu. Gandesc-te deum-
prea mea, ca acum sunt aproape 15 ani, de cand pe capul, cu corabia unei furtune
de Noembrie si nu de-a mea intors. De sigur ca si va afla si farditul in casa adpte
atent el, cat si corabia si toti cei ce se afla pe ea. Oh! ce nopte inspaimentatoare! se
tanguia ea, raducandu si aminte de acel timp, pe care copila, prin curintele ei, i-a
revocat in memorie. O copila, copila! ce septimani infrigorate au fost, aclea,
care mi urmat dupa aceea si in mijlocul carora ai vedut tu lumina zilei! Si
cand inca mi mir, cum se pot putut suporta toate acestea si cum de mai traiesc!

" Ah iubiti tare pe tati, mamă? Se dice ca tu ai fost ca doua doze in lui!

" Cine si-a spus tie acesta?"

" O! multi oameni. Strica aceasta ceva, dar ai ditiu, Mama si zambolit cate ochi
ca el sa iubiti mai mult pe calalta, decat pe tine si totusi se dice ca ai una dintre cele
mai frumoase femei ale cetatei. Ceea ce-ti de man d'eu. Me tem sa nu fii urata. Batranii der-
vitori spun ca eu daman forte tare cu tati. Judecand acesta dupa chipul lui, n'ar fi reu.
Nu mi pare reu si elaca si damian, desi eu voi de-ti fur diamantele ochilor tai si purpura
buselor tale, frumoasi mamă! --- Inevitabil fata incepu se zingulesca pe mamă sa.

" Nu sciam ca ochii tai au lepra de mai multa stralucire, dice muma linis-
tita, si luasa acestul de tare, Inpartasarea ta mi mi causera intristare --- dar
temperamentul tau. Ceea, ca te vei diti pe fi mai pasdata.

" Dar nu, daca imi voi da vre-o ostentia, apoi aceasta ar fi numai ca se
pot demara cu celalti oameni. Eu remain inca cum sunt, si nu mi para de asta,
mamă. Sunt multiorita si fericita; numai marea de n'asi mai vedea-o in
ficare moment, catra care am o rastfel de reverentie. . . .

Mama privi cu memorie la copila ei.

" Peste doi sau trei ani va fi mai frumoasă, ca acum am fost eu odată, și-ți dăse ea. Așteți, ochi sprut miminate au sprâncenile cele lungi și negrii și răsul ei e ca o rasă de porce când râde. Ca! Ea samăna pe deplin cu tată-său. Tremur, când mă gândesc, cât și va fi viața de grea cu acest temperament pasionant și aceste închipiri întunecate, ce și le face câte odată. Când va da odată de desamă-gire, ah! ar fi de mirat ?

" Ce supă prănză plăcută ! striga Maude, cu o respirație lungă și profundă. Mamă rău doi de fiu meu mare, ca se'am și eu un amant, atunci am putea pedea în totu, aci în grădina și ram fi fericiți.

" Tu și un amant, două mai bine o amantă, care te iubesc sincer, iubita mea! O nu sunt eu oare amantă ta ? întrebă mama rădind.

" Ba da ! dar eu inteleg un astfel de erou, după cum scrie în cărți.

" O nu mi-ai putea oare descrie oca fientă miraculoasă, ce vrei să-ți o cauti ?

" Mă închipuiesc, că el trebuie să fie cu totul deosebit de mine - un cavaler, blond, vesel însă foarte, foarte curajos. Se fie în stare, ca cu o singură lovitură să tac capul la un urias, cu toată această însă plectul de blând, ca să mi culcagă roșe, de care imi place. Trebuie să știe dansa excelent, să știe să mi facă complimente, să mi ridice batista într-un mod grațios; dar să mă pedepesacă și pe mine când voi fi necumicabilă.

Tot și laltă omeni să-l onoreze și fetele să inebunescă după el, cu însă n'as fi zelosă, fiindcă șaz oă că el numai pe mine mă iubesc. Și totuși - cu toată acestea - cred că aci fi foarte zelosă - astfel e natură mea - O mamă ! ai auzit de acel căpi-tan și de Miss Bellise ?

" Căpitănu și Miss Bellise ?

" Da ! Mai de opt zile au venit aci și totu' cetatea vorbește numai de ei. De ce îngălbinesci, mamă ? Acum deodată ești iară roșie ca o rasă. Iti bate ini-

mea ? întreba copila, pentru că idama, pe fața ciercia se schimba roșietă, cu
paliditatea, și puse mâna la inimă, ca și când ar simți razi și durere. începând
să râdă într-un mod slab, pe când Maude o privia cu oprimă.

„Tu copila mea! Cine sunt razi omeni și de unde vin?”

„Asta tu mai sigur n'o știi, mamă. Florentine Fell imi spusese că
râdută ea despre ei. E vin, așeză, din Ost-India — această poveste — și că în
chinat pentru acest person povă — tânăra idama e frumoză ca un inger — că-
pitănuș e holțuș... ca un exterior plăcut și în vârstă potrivită pentru tine mamă,
un vrea să te mai căsătoriești încă?”

„Maude! ce-ți permiti tu? Măse frumoză vedușă într-un ten strict, dar cu
tote acestea roșetă ni ni acoperi față.”

„Pute fi pușla Florio Bellire? Și numai pentru ea se rămas el încă necă-
șătorit? Și apoi cine e Miss Bellire? Forțe natural că nu e frica lui, pentru
că numai în vara Crăciunului trecut au fost Hani, când el venise la ea și
o găsisse peja mirăsa lui Archibald Ellerby.”

Frica ei, care de și e mare și copulenta numai în Noembru va implini
14 ani. Maude n'ea fost miș volată ca celebră copile, ea întotdeauna ea fost
ca și o femeu tineră.

Totuși acest căpitănuș Bellire, de fie ore el? Trebuie să fie astfel. Ea e cu-
pura de o pușta mistuitore, însă plină de frică și rușine. El, un bărbat intunece-
tul, adică, cel secret al victu ei, de alt minterlea nepătat.

El o desprețușe — da! o blastimă ca pe una, care ea cauzat nen-
rouca și minterle doin lui. Totuși, pușla va răfla cât de ingrușată și inspuș-
măntătoare și-o. Forțe (vra) perdășon, atunci de sigur o va compătimii și com-
pătimirea e precedarea amonului... Cine știe? O radă luminosă lui in

ochii ei, intunecati și o trăsură decășatoră de ieri împrejurul spinii ei bine formate.

Astăzi, pentru prima oară de 10 ani se puse înaintea ochilor săi chipul unui alt bărbat ca iubit, dar acestuia lui ea nu era amor, ci numai dorință, ca să se deservim pe Bellina... să-i lege limba - să-i învingă și negațiunea, în scurt, ca să-și poată plăna stăruința ei. De orice el se iubit și vedată nu se poate desprinde de totul.

"Claua am îmbătrânit, el încă se îmbătrânit și tinerețea este unica ce-am pierdut-o. Tot sunt însă curioasă să știu, cine poate fi căsătorii Miss Bellina! Bredesam că Bertha... și el nu mai povău alte rude moi de aproape, după moartea bătrânei lor mătușe - se poate să fie însă o altă ramură a familiei. Mătușă să îi lăsa lui povărea, care nu prea se fost mare, atât am știut că o-a merrit-o în India. Când mi-vede aminte de timpurile trecute! ... Cum imi bat pulsurile! ... O! Străbănu!

"Mama, mama! la ce te grandesci?"

"Te-ti spun, sau să nu-ti mai spun, Maude?"

"Do, da! Trebuie - și ia-mi și pe mine, cu tine. Pote căi întâlnim pe împăratul insulei florilor. Cine știe! Florence știea căi el ar fi dat ori, cu jinoi stamă într-o trăsură acoperită cu cartofii albaștri; patru cai negri și patru arabi, în portul lor național - trebuie să fi fost ceva plăm de vedut - Mă duc să mă imbrac, mama, ce să iau?"

"Te-ti lege perul înăcrunt și să te imbraci cu haine albe. Peste o jumătate de oră însă să fi gata.

"O mama! oia știea un morăbănuș în trăsura, încă înaintea de a te coborâ - și mă credemă!"

Ea se și întâmplă. Când ea, Mrs. Ellerby, idni cură săvâșă și să păteșare plină de gratii - o femeie de o frumusețe rară, fără ca timpul să fi cucerat și o săpuce în ghiașăle sale.

Ea încă era îmbrăcată într-un vestiment alb și mîle, care era săbundant împodobit cu șantele. De la mîntea bărbatu-său, Mrs. Ellerby nu purtase încă vestimente colorate, dar în rana peștea își schimbă negrele-i vestimente, cu altele albe, care și prindeau foarte bine, din cauza feței ei înflorite și al părului ei galben închis.

Ea era de 38 de ani și se vedea că și când săr fi fost numai de 20. Dacă o femeie e bogată și n'are nimic altceva de lucru, decît să și îngrijăască numoi de frumusețe, dacă nu-i atînge nici un vîntuleț mai aspru față și scîlpirile guivăerelor și, înultese gratiile - atunci le pîte ținea multe. Mrs. Ellerby era foarte bine, că e frumoasă și după ce se sui în careta, se acufundă în perini cu expresiunea unei mîndre și sigure victorie.

„Așm înșă, Maude, te rog să șezi liniștită, adică ea cu voce lină și slabă, arînd fetița lui loc lângă pîșoa.

„Vîmni precă place să es, mamă, adică sunt dilită, și stău ca o statură și tot merca să mă uit drept înaintea, ca și când săr cănta o mîșcă pe urechia palului, săta mi'mi căușă plăcere. Tu poți înșă șezi ce voesi, mamă, și cău vom pîntalni pe Măestărea Șea, împăratul insulei florilor, și atunci mă voiu, uita bine, sătăt la el, cât și la grătișă lui nepoșă. Un pot șiu, și cău nu mă voiu, întorșe chiar, ca să mă uit solupă și șensu, ceace de regulă nu o potrivit, dar nu șiu, eu nu sunt săr peilalti și căte veltă și și este ca și căușă, și de vîntă mostenitōre de Ellerby ar trāi în mîșorie, pe

văndu-se în trăcere în lux și abundență. . . . o mamă! se ptea ea deodată . . .
iată!

Pe când Maude vorbea cu atâtea înfocare, echipajul de Ellerby cotise în
Avenue și abia ajunsese la lung, când fetița se ptea ultimului curinte mamei sale.

Mrs. Ellerby se ptea cu precauțiune în partea străngă. Căci partea opusă
se apropia în echipajul acoperit cu catifea albăstră, care era tras numai de doi
cui negri cu hamuri aurite. Pe capra, lângă vizituri, se vedea un servitor în haină
albăstră cu nasturi de pur.

Totul era elegant, dar nici de loc bisar. Pe Mrs. Ellerby o impresionă
acesta foarte puțin. Atențiunea ei era îndreptată în interiorul echipajului, asu-
pra unui domn, cam de 40 de ani și asupra unei dame încă foarte tinere.

Fetele acestora erau plăcute și voioase, deși în portul și exteriorul lor era
ceva straniu. Și fi putut ține de tată și fiică, dar mai curând de frate și
soră, atât de mult se mânau unul cu altul.

În ori și se societate s-ar fi văzut atențiunea tuturor prin frumoșii lui
London.

Oa! era Florio Bellie, ea îl recunoscă îndată.

Lângă el se vedea o tână de tot frumoasă și dăltă, cu niște ochi mari albaștri și
merinovă și un păr blond abundent și croc și môle pe mătasă - o fetiță igrășoasă, cu
bucle roșii, cu înfățișare cea mai plăcută, curată și strălucitoare, trimai așa ca și
când criată să fi pentru ea un obiect continuu.

Ambele fete străluciau cu soiele impresiunii lor și totuși părea că pe Mrs.
Ellerby o întepenise ca ghiata.

Ea era de tot palidă, după ce trecuse, pentru că în seara tână fetiță

rețuse întotdeauna chipul prinii săi, al lui Archibald. Ea era însă departe de a se pădovini. Cum ar fi și putut însă?

Tot din familia de Bell samăna unul, cu saltul, cu părul blond și cu fetițe lor sau de copii.

Totusi, conștientă și de deserteptare înșelată, ce vedu pe această fetiță, care semăna așa de tare cu prima soție a lui Archibald, pe care o acuzase atât de fals, atât de crud; nervii i se cutremurară; ea se simțea vinovată și respus de miseria.

„Vedut-ai pe domnul, care călătoria lângă echipajii? întrebă Maude după ce și mai venise în fire — Nu? — Ah! pragubă ce n'au lui vedut! El e eroul răznilor mele, însă dureros! el e deja în mrejele saelei sirene cu ochii albaștri, lângă care călătoria. Ah! ochii negri n'au mult farmec!”

„Curioasă copilă! murmură muma sculându-se de lângă Maude, care era pe stani încep să râdă în moduri ei obicinuite și nu se gândea, nu știa, ce însemnătate ar avea vedută peste persoane pentru ea.

Capitolul XVI.

Când se întorse Mrs. Ellerby acasă, bătrânul servitor Jacob îi prezentă o invitațiune, care scrisă în absența ei.

Ea primisă de vro dată-va timp sătatea invitațiunii, încât săcetea îi devenisă aproape o sarcină și de aceea ea se uită cu nerăbdare pe lăblet, dar pata îi se înșenina, ceteru-lă.

El fusese trimis din partea unui comerciant bogat, care posedea o vilă elegantă, nu departe de Ellerby și spunea că, la salutarea căpitanului și

Mis Bellise din Canton, și-i spunea, că dori să vadă câți-va amici și să-și ia și Mrs. Ellerby de va numina între receștia.

Mrs. Ellerby și-i predăse hainurile fetei sale și merge numai decît în camera de lectură să se redîmască, vorbind:

„Trebuie să mă împac cu el, și-i dăse ea, după ce trimise biletul. Aci se ojeră ocaziunea. Va început mă va întîmpina rece, dar îl voi domoli eu. Aci, în această seară eram, cînd îmi făcu declarațiunea de amor, atunci nu era vară, pentru că în acel câmin parca foud, iară acum stau roșele pe el. El era un om grațios, eu însă îmi propusesem să mă căsătoresc cu Archibald. Oa! m'am și căsătorit. Noi însă nici volatua n'am fost fericiți, de și l'erau iubit atât de mult. Pote să se păi fi lucrul mai inteligentesc, atunci, dacă mi-aș fi ales pe blondul marinar, el avea un temperament mai amabil, decît d'ormamul, melancolicul Archibald — și se părea că el posedea în India o avere enormă. Sunt multămintă însă și cu Ellerby, pentru că este o proprietate elegantă, și acest castel m'andru e numai al meu — și al ficei mele. Măndre va deveni frumoașă și bogată, ea îi seamănă mult tatăl-șeu. Cine însă n'ar dori bucuria să fie o Ellerby? Este ceva mai mult fiind ovidușă lui Ellerby, decît s'ormamul lui venisora. Este adevarat că în acești ani am pus o viață tristă... Ar fi ceva curios, dacă, acum la bătrînețe dar întempla ceva, ce ar da sensă la un roman. Adevarat că astăzi onie simt, că și cînd se fi numai de 20 de ani! Sângele mi se pune în obraz și inima mi bate ca și unei fete tinere!

Ea și-și uită în oglindă, ce era acătata și asupra cîmînului, apoi lui o roșă roșie prin obrazul, ce se reflecta tot pe cîmîn și o puse în piept

pe albul ei vestiment; apoi mense la ferestra, care era deschisa si privi sa-
fara, la lucirea surie, ce se lasase si de sapunitor.

Ambitioasa, pasionata Elisabeta facea acum din noi planuri, fiind cu-
prinsa de speranta unei noue victorii.

"El e inca tot morinos pe mine, caci altminterlea ar fi venit aici, spandea
ea, insa fara sa se descurajaze, pentru ca ea pare sa incedere nemarginita
in arta ei de a vedea.

Maude inca se afla in timpul aceasta in poarta ei, spandea insus la
frumosa fata, care de si nu era cu multi ani mai mare decat ea, totusi avea
langa plasa un pomant.

Ea stode la ferestra, dar pare ca nu vede sapa; uitandu-se in jos
la rose si lile, isi revidea cartele sacriane, in care punea pe frumoasa si tina
na stivina si pe tenaful fermecator, care se insotira, de si ea nu scia nimic
despre ei, dar ii era destul vedendu-l calarind langa ea, ca se si facea un fir
intreg de chipuri si in sufletul ei. Ea este o popila curioasa, cu curioze urete.

"Nu stori de fii cu sica tenara straina, spandea ea, si el se fie prin-
tul meu. Erul meu ar fost in totdeauna blond - totusi el are ochi bruneti
si por oches - ori ochii lui au fost comisiu? - de sica colore, care cate odata
se pare albastru si cate odata bruneta? El imi placu si sedea pe cal.
ca un centaur. Numi vine pe mai mamane nimica, Mrs. Tower."

"Mama ^{Dr} inca price ca trebuie sa veniti, Miss Maude; ea nu
se permite sa fite atat de ne-regulata cu prandurile.

"Dar de ce se i strice cuiva mancaroa chiar si orele cele mai frumoze?
Spune-i mamii ca voua veni la desert."

„Cuar idacã nu veti mânca nimic salticã decãt dulceturi, atunci me-tem, cã ve veti perde cu totul frumósã *Chiz* tinãturã.

„Fragi cu cremã imi place fãrte tare, Mrs. Tower. Acestea nu sunt dulceturi, darã supã și carne - br! Perdonati-mã. Se imi faceți, orice idacã imi va tre-bui cere, rãse copila.

„Atunci miã odacã nu veti fi iara cum trebuie se fie o tinãturã damã. Mer-geți și ve luati omãcar cere din piuri, o sfãtui Mrs. Tower și esine o fãã și chãti-mã din cap.

Mrs. Tower incã imbrãtãrise și cerea gospodãria in mãnile ei; la oca-ziuni mari insã era inlocuitã prin noul bucãtar. Acesta pregatea tãte elegant și plupã modã nouã.

Mrs. Tower, care de regula, indatã se prãnuie familia, fu servitã in odãria ei, se puse la ferãstrã, fãcãndu-i vânt cu fãhemul.

„Ea este o copila miraculoã pentm poezie și saltã, - mi-ar plãcea și mai tare idacã nu i ar sãmãna eãã de mult tãtãrãu. Tot meru visãrã și iar visãrã, se gãndese și studiazã. Pãnã va fi tinãturã și fericitã pãte se i fãcã bine, intemplãndu-i se incã cere - ca și lui - atunci ar deveni mai melancolicã și mai tristã decãt el - idã, pãte incã cere și mai rãu. Cãtinãdeu se o ferãscã, se nu fie pãã, cum era el mai in urmã.

Mrs. Tower deveni într'o inãtãturã curioã, gãndindu-se la rãniã trecuã.

„Cũ nu i am imbrãtãrit miã descoperirea mea, gãndu-i ea, totu-i, ah!, el nebunise cu totul in urmã. Yacob incã plãie pãã. El iã fãcuse in cap aceã idee de rãã, cã prima lui sotãie ar fi mai trãinãt.

„Tot meru' stieca, ca' in aceea noapte, in care s'ea casatorit cu Miss Elisabetha
 ea venit la pensul, s'ea intins manile jos sub fersatna lui si s'ea rugat se o
 sa in lăunton. Dar o' imi istorisi, ca' el, din porunca stăpânului se igra'bi si
 căntă pretutindeni, până se igăsesca pe nimeni - din cauza ca' nici n'ea fost
 nimeni. - Acesta era unca din pule iluziuni, ca'ri numari' la omeni, ce nu
 sunt cu mintea intr-oaga, se răplăi. Si apoi - aceea sa furiseta epistola, pe
 care i-o scrisa s'ermanei, nefericitei Elisabethe - eu sam luas' o si inca' nici
 până astăzi n'om potut curagiuil se i-o rasat. De sigur ca' el sa fost
 omintit, Acesta epistola i-ar fi causat pote mörtea. Me' mir, cum sa putut
 ea suportu' a'cesta intristare! Multămeso lui Cumnedeu, ca' sam avut
 destaba putere se părădeu secretul! - Ea n'ea siint de hoc in acest timp lung,
 ca' plomnul sa fost presăvărșit nebun, atāt de nebun, imāt si scrisa, ca'
 ea in realitate nu este sotia lui. Uciortata, nicicānd, nu i-am stat
 nici cel mai mic semn se intelega, eu gāndeam sa' mai bine me' temeam
 ca' el s'ea putea intörce intr-o zi, de si - nu siu - ar putea veni o zi
 ca se' fii silita se-i opua ca' el se imbarca' in yachtul s'ea - alegāndu' si
 o si fortunosa - pentru ca' nu voia se se' mai intörca. Singur Cumnedeu
 s'ea unde si' in ce parte s'ea pus s'ermanul, omintatul meu stăpān.
 Cu tote acestea nu e tormori de credut, ca' el sa mai putut trāi mult dupā
 a'cesta; friguile si' nebumia il consumara. Pote ca' chiar in aceea noapte inca' s'ea
 nimicit cu toti. Asta cred! Tātā sunt 15 ani de atunci si' nu s'ea mai audut ni-
 mi deose el. Cu imbrātrānesc, si' de multe ori gāndesc, ca' ar fi mai bine se
 sand epistola, ca' dupā mörtea mea se' nu pōtā cădea in māna nimeni. Nu
 mai una imi rēmāne, se' i-o s'ea ei - atānd ar avea de gānd se' se' căsa-

torésă iară, nu sîm înră dăuă pas face bine. Trebuie să se meară ceteră încă
ordată, căci n'am luat'o de meară multă sari în mână.

Capitolul XVII.

"Si eu vin cu tine, iubita mamă, spuse Maude învîntură, rîzînd pe
mama ei frumos împodobită, se merg la serbare. Căuă păi fi crescut și trăit
numai pentru pasta sara, că se pot vedea ordată pe acești stercini meară de apró-
pe! Se-ti spun, iubita mamă, cum trebuie să faci! Să faci și tu o serbare și
se-i invită și pe ei. Vrei? - Vrei? Căuă cît de curînd! Că! - da!, iubi-
ta mamă! Vrei voi să prîndi acele muste strălucitoare, mamă? -

"Căuă se, ori credi că sunt papangă? întrebă plîmna Elisabeta cu un
sunet melancolic, întorcîndu-se către ea. Ea avea o infățisare fermecătoare —
se scia foarte bine păcătoasă — în vestimentul ei de catina alb, care era presă-
rat cu perle și diamante și cu rose albe în piept și pe cap.

"Ochi dori să prîndi pe păpitanul Bellise, tare mi-ar plăcea să mi
fie tată meară! Ce mamă, te-am făcut să rosești? Gîndeam că păcătoasă
nu te va impresiona. Căuă nă-e, că îi vei invita?"

"Voi vedea, se pôte, dîse mardama, ascunzîndu-se în propria dorință.
Acum, Maude, meară vădit învîntură, cum trebuie să mergi de te culă. Tu
eră ca și o pasăre de noapte și de seara și eră patat de deșteaptă.

"Se mă culă? în păcătoasă noapte patat de plăcută? O mamă, cât eră de
cruțată! Peste o pră sari două meară voi meară gîndi, pînă sari meară pluc să
meară stera cu Mrs. Herat.

Cu aceste vorbe copila rădica marginea vestimentului mamei sale și astfel se coborâ treptele, trcu prin ianșala mânu la carci.

Într-adevăr era o noapte plăcută!

Chiar și mardama observă acesta, când își rădica ochii la cer, pe care se afla luna, ca un glob aurii și când respină aerul imbalsamător al nopții, pănușă sa nu se sui în carci, apoi sămțându-și copila, plecă.

Maudie rămase încă câteva minute pe praguri, uitându-se cu ochii săi cei negri și vizători, în noaptea luminată de lună, rezultă dumitura oțelor și este încântată de frumoșea nopții cele frumoșe.

„ O se rog pe Mrs. Kennit să facă cu mine o preumblare, și să se, nu pe țară, și pe drumul de țară, ca niște cetățeni onorabili; pe săi duce drumul și pe lângă paca, cabă, unde se sta partăși berbarca în umbra Otreimilor.

Ea strigă pe Jacob, ca să mîngăie la Mrs. Kennit, să se rog, în numele ei, să facă o preumblare cu deșoa.

Mrs. Kennit este de brase ani guvernanta copilei; Maudie o iubie mai tare decât pe toți ceilalți; șafană de muma sa și Mrs. Ellerby, nu-i află nici un defect, decât numai, că e prea molo, lăriștită — ea crede că o persoană mai vișe, ar fi mai potrivită pentru șie-sa.

Mrs. Kennit încă e vechuă și totdeauna îmbrăcată în negru.

Ea are niște trăsuri nobile, în genere o frunță plăcută.

Cupră cum se vede, ea sa fost o persoană însemnată prin diiectăți, pe pândă trănă birbatul sên și de aceea și prezentă celorlalți.

Cupră ce strai căți va sari la ea, Maudie începu să o iubescă, așa încât, și căta iubire nu s'ar fi stens numai șafană de flori de măr.

Astfel era Mrs. Kennit, petracându-și orela de învățământ cu pictura, o

cartă, în care era mai mult plecat o dilectantistă.

Mundă răstăptă pe paravajin. După câte va minute capăru idamea cu un
spurină pe fața ei satiat de tristă.

Afectuinea între profesori și elevăntă este profundă și reciprocă - Mrs. Kent
nu a parut nică odată multă supărare în univă copila - ea o întelegă.

"E prea frumos, ea se măria omul în casa, subita Mrs. Kent, și încă n'ar
și toamai trandiu penton o preumbare. Ce bine ve pade acest vestment spaniol!
Și cum se oglindeca lumina lunei în ochii ei!"

"Ostați se pare numai din cauza fantaziei tale poetice, copila!"

"Păi, nu! Sunteti toamai sa o spaniola, cu colorea inchisă sa fetei, cu
părul inchis și cu ochii (și sprâncene) albaștri. Te dice că spaniolilor și Italianilor
le place în descobiro ochii albaștri!"

"Ochi albaștri și păr negru se vede foarte adeseori la diferite poporă. —

Mundă se mergem?

Ele prășină înet dea lungul strumbului mare, peste care și aruncău umbrele
miste arbori în radeviri gigantici și sejunseră la pōrtă de intrare.

"Te mergem pe raci, se rugă Maude. Icti Grog, unde se rapla mamă răstă-
dara. Ea e invitată la Mrs. Lord, unde s'a dat o poircă în pōvea radev-
stocini - nu v'iam spus încă nimă despre ei?"

"Oh!"

"Apoi-ei vin din India ostia - se pōte ea el se fie un negutator
arut sau para ceva și ținera și frumoșă, mamă este nepōta lui. El încă
e un bărbat frumos! - Omenii încă se pibesc plupă sa - ei sunt
primiti în societate. Mama va face răstă-dara cunoscută în idenși

și dacă îi vor plăcea, îi va invita la Ellerby. Ei și-au vădut Moartea, când om
șit cu mama; și sunt incântători. Mi-ar plăcea să văd astăzi pe haine sau și
cum se poartă. Și încă?

„Dama răs.”

„Cică nu vei voi să ne oprim la poartă, ca poporul de rând, ca să-i vedem
intrându și ieșind din săle de ne băgăm în grădina ca să ne uităm pe ferestri?”

„Oh nu!”

„Apoi?”

„Totuși mi-ar plăcea să-i văd!”

„Ce popule romantică! Îmvingeți curiozitatea, prăvălă când vei putea
face cunoștință cu plensii. Dar cum îl cheamă pe acest modern Harun
al Raschid?”

„Florio Bellize!”

„Bellize! Striga guvernanta, strănuind pe loc și respicând cu putere
pe Maude de mâini, așa în cât săișta pe suspăimântă, vălând palida față,
ca sărca iritateune lumina lunii străduca.

„Și unisăcti?”

„Ei? - Ce unde se-l unise? Am căpetat de ordată nice bătăi la
inimă, moai pasterapă înă pătun, prăvălă voui putea respira mai liber.

„Un padever, ca să vădca, ca și când sarca, supertia de cora. Maude
și netești uspr mărna și să miră fiindul apă rece.

Acest esca înă trecu în duata și ele își continuă prămblarca.

Întemplanca voi ca ele să se rapropie de vila, chiar în acel moment, în
care venia careta de Bellize.

Luna și hampele vâlcă pârta lumină din drumul cel mare.

Maude își simți din nou mâna papucată și strânsă cu putere, ca înca era patrat pe cristiana încaț nu observă nimic.

Tenăna și gratiosă plamă, împreună cu „imperialul inculcilor” după cum îl numia ea, erau aici; afară de ei mai era încă și acel teneț, pe care în fantaziile ei îl designase pe simantul frumoasei Straine.

„Te mergem pasasă, mi'mi este bine, doptă Mrs. Kent, după ce curtea dispăru prvinilor ei.

Ea era palidă și Maude trebu să o sprizinească, întorcându se către casă.

Aceasta mergea acum lucruri către casă, după ce își simplinise urvința.

„Bună, iubita Mrs. Kent, se trimite pe Mrs. Tower la țară? Nu o ar putea fi de folos?”

„Pe cum recomandată ram lipsă de polichnia - este din cauza ferbin-teli - murmură guvernanta - Te rog însă iubita, se nu spui nimănui ceva despre asta.”

Maude o conduse până la usa porții ei, o sărută și o lăsa singură.

Atunci din dimineața Mrs. Elby veni la dejun tocmai când Mrs.

Kent împreună cu soțiarita vorau să meargă în camera de lectură.

Frumoasă ei fată parată o expresiune singură de multitudine, pe care Maude încă o înțelese îndată.

„Oh! mama! Când vom avea societate? ... Imi închipuesc victo-rii, ce va avea loc.”

"At fi' mai bine de' mai răstăpti până ce vei fi' mai mare, de' fi' mai întâiu
introduși, încă, înainte de a vorbi, de victorie" răspunde mama, străpă unu de vede, in-
telegând rei sensul puelor cuvinte. Societatea mea va sarea loc Marti, dară și va fi și
bal, pentru că Miss Belline e încă tânăra de tot și îi place tare dansul. Etajul de sus
și sala de bal va fi pentru dansatori și odăile de jos pentru căpeti' mai bătrâni,
câtorva le voru căștiga un salt mijlor de petrecere.

"Cum e timpul cel mai frumos pentru a societate - cântec totu sunt in-
vendite și implorite. Apropos, Mrs. Kennit, n'ar fi timpul să începi ferile de vară?
Totu sunteti ostentivă, și eluade, grândindu și la bal, nu va putea învâta ni-
mici în zilele următoare. Fiti pașă de bună și comandati la croitoreasă un vest-
ment simplu dar frumos, pentru că și pe ea încă voi trebui să o las, și în parte.
Aveți patăta bunătațe ?

"O marnă! cât esti de bună! Tu veu bine să șar fi' esat mărăcă, și acă
și fi' poruncat unicei tale fiice de' de culce. Oa marnă! voi rămânea cu această
mare ocaziune până primineată și Mrs. Kennit trebuie de' mi vada de un
vestment frumos. Se nu te mări, când mă vei vedea în catifea roșie, impo-
sibilită cu par și dramatic. Vasa se plac, Macotăti Sale, Principelui!"

"Principele n'ici nu se va uita la tine, marnă mea. Megresa toiletei
tale ș' lasă cu totul chibșulei Mrs. Kennit, de' ocașă cum cam alte lucruri
ș' mult mai însemnate în cap.

"Cum ve se joc, iubita marnă ?

"Dacă va fi cineva pată de corupșant, ca și te angajese, da!
Cum însă te rog, se nu mă mai întrebă nimic, trebuie de' să șar și apoi
ș' mi mter, seacă șar de făcut, Dacă voru de' i comandati vestmentul încă

de astă pară, atunci puteţi dispune de timpul *Lord, Mrs. Kent?*

Maude Ellerby era foarte vioasă și cerea de mirat, chiar și Mrs. Kent era câteodată migrată. Ohraji și sardecan, ochii și străluciau, mâinile îi tremurau și erau atât de calde, încât Maude se înspăimânta când le atingea. Îndată însă devenina rece și pghiată și părea că nu seic pe voce și nu saude de loc plumele continue ale scolarității.

Mulți sari trecură de când se idat ultimul bal la Ellerby: era timpul ca mila cea mare să se destepse prin somnul ei letargic.

Năduva lui Archibald Ellerby depuse prohiul, se l purtase 15 sari și acum începe să se împodobiască și se primică pe un pmant al tinereții sale.

Lumea nu seic nimic despre această, nimic despre aceea veche epistolă ad in serinul Gene: Tower, nimic despre insula pustie și de tragică sorte ca primei sale soții; nimic, sau foarte puțin despre nebunia somnului, de Ellerby, când se imbarcase într'o și noroia de Noembre, pe un timp furios și nu se mai întorșe.

Lumea vede numai lucirea luminilor în pară de serbare și su-tele de min de rose, arari ornica serbarea.

*

*

*

Marti sara sori și liniștital și antumecatul castel Ellerby fu schimbat de cătra p armata întreaga de lucrători, într'un castel de fec.

Maude purta niste vestimente, de mătase roșă și un vase în păr și

pe vestiminte.

Chiar și mbrăcămintea încă era un obiect, care numai pentru ea avea o însemnătate, deoarece era încă tânără și încă nu fusese introdusă în nici o societate până acum: cu toate acestea încă ochii ei mari și vii străluciau și o expresiune sa celei mai strălucite fericiți zăcea în trăsăturile ei; pentru că la aceste scene pompoase pale victu și amonului se și fi fost chiar numai ca privitor, încă și ar fi cauzat prestulă plăcere.

"Ne ducem amănândouă la ferestra cea mai retrasă, se ne uităm, și se la pătră Mrs. Kennet. Veti veni înca, ca se statu cu mine, nu-i casa? Me va tridată se nu plăceti: nu, ca se plăcui."

"Voi rămănea, cu plăcere pe astidobata cu tine, după cum vici tu. Dacă pași putea și și se, nu la neobservat, mi-ar face mare plăcere, pri-sind d'arole."

"O ve multămede! Ne putem ascunde chiar după aceste perdele, nu pentru că saș vrea să stăni ploni totă noptea acolo, și numai până când va primi mama pe păpeti. Sunteti gata?"

"Ca copila mea!"

"Mrs. Kennet purta un vestiment simplu de mătase neagră și câte-va flori roșii în părul ei negru și abundant.

Un bănt de aur fin era atârnat de gâtul ei, care dispănea în vestiminte.

Dacă Maude n-ar fi fost așa de tare ocupată cu sine însuși, ar fi putut observa, că înținatunea ei era simpatită și de guvernanta.

Ambele se duseră în liniște, când sosi timpul veniri păpetilor și se ascundă la una dintre ferestrite cele mai apropiate de intrarea, unde mândama primia pe păpeti.

Ochii Maudei năseară cu nesatur, pe carnea limba umbră, ca un curvin-
te observările asupra celor doborâți, precum:

„Un fine, slava Commelui! - Yata vine,, împăratul florilor“ cu gratioasă
fata și cu samantul călăreț! Oh! câtă simt de plăcut! Și fata e încă și mai
frumoasă decât creșteam! Asulta: și vrea să știe numele cavalerului: sub-
locotenent Vasiliu Agromonte! Ah! nu este plăcut?

Guvernanta nu răspuse și tânăra fetiță continua. Fata ei idupă
o priver fugitivă asupra căpitanului Bellize, și îndreptă totă atențiunea
asupra fetiței, care se afla în primul stadiu al fecionii - care își petrecuse
pe 16 ani în țările tropice.

Guvernanta se uita la ea - tremurând, respirarea ei se oprește și o mui
rapoape se face și scieră, iar ea se luptă para de țară cu sine, încât mui
striga, mui nu legina.

Ea însă fu fericită, când nu pînă al familiei veri se sui pe Maude,
ea se p comoda în sala, copila merge voiosă, lășându o astfel singură în
ruel unghii.

„Nu e un putinta!... E imposibil! murmură ea. Acest ceret e răta-
cit. Și nu-l pot întreba!... Nu pot să-i vorbesc! O Dumnezeu!
serecară e prea mare! De ce nu pot vorbi cu ruel om?... Cine mă
impedecă? Chiar o voce! De ce se mă încă tormoi la marginea rpei?
De ce se nu mi ofere viața un pumot de îndreptare?

Ea se rădica pe jumătate prin locul ei, dar cădu iarăși.

"Oh, nu! Trebuie să sufer, lasându-mă această numără pentru Morude. Această copulă e tot așa de măduvă, ca și nepenicitul ei tată. O iubesc prea tare, ca să plouez, ca tineretă și speranțele ei să fie nimicite... cupașă cum sau fost ale mele. O vom cruta, până când va fi cu putință! Ah! oros! Dai, cine trebuie să fie această Miss Bellise! Era aici o verisimă, Olivier Bell, care trăia în Anglia - va fi fiica saclera. Apoi fi out să știu - trebuie însă să teac și să vedun stinile, care vor face pe scihalti de cadu."

Cum prupă o vor Mr. Hunt să puse în sala de bal la o ferestru, care sta într-un balcon ornat cu flori.

Aci să pucumbelau multe și diferite pērichi, în timpul prausei.

Ea nu să pita la ele, ochii ei căuțau pe cea mai frumoasă, perché idin sala - pe Miss Bellise și pe Sublocotenentul Agramonte.

Upoi să întors la căpitanul Bellise, il vedu, mergend cu Mrs. Elberby să pucumbale pe balcon.

Ei nu să puseră de prante de ferestru, lângă care sedea ea, și continuau să convorbira, care pe ea o interesa.

Tote celelalte pērichi să retraseră în sala și nini unul dintre ei nu veduă suca fiintă (negru) imbrăcată în negru, care să trădese trumoi în colt.

"Cine e acest măduvă Sublocotenent Agramonte? ... și e logodit cu frumoșă ~~de~~ nepoșă?"

"El e amoroșat în ea, cu tote sacostea nu cred, ca lucrul să fi ajuns până la logodnă. Vasiliu este un amic al noștrilor engleze și ia porrit pe o corabie de răboșii. Cu orice însă puu pașionea ea în sapană să căștoge mai mulți bani, și să deie dimidiunea și încep un negot. Un pleurs de Sani

S-a totuși ține, și de pîce noi am întreprins să călătorim de plăcere și invitării
se ne învîtăscă, ca să primim cu plăcere.

"Eliza, o cred! Ce sigur dorința ^{Eliza} te fost, ca să faceți din aceste țineri o
poreche, altminterdea nu l-ai fi învitat.

"La asta nici că m'am gândit. Nepoata mea are foarte multă libertate,
cu toate păcatea, în contra lui Vasiliu n-am ce spune, îl iubesc!

"În pădurea că e plăcut. Copila mea ha declarat de eroul ei. Măști ve-
săut imă pe Maude?

"Ba da! am să văd'o; ea rămână foarte tare cu heartăleii.

"Da! dice Elisabeta suspinând, e copilă Archibald - atât la fată, cât
și la vorbă și capricii. Eu nu-l pot iubi, fiindcă copila totdeauna mi-vedea
se aminte de plîsul.

"^{Eliza} poți fost multi ani rădăria, Mrs. Elsieby.

"Măști compatimit, Florio? întrebă ea într'un ton slab.

"De pîce mă întrebăți și rădăria, trebuie să vă spun, că eu am pri-
orit întristarea ^{Eliza} ca să pădăpăsi meritata, răspunse el rece.

"Și sunteti atât de mud, de mi s'apunctă asta? Nici vorba n'ar fi credut.
ca ^{Eliza} în plecarea acestor ani să aveți parte de simțăminte pentru mine.
Trebuie să erăți greșit, când vă ați închipuit că mă iubite. Florio! Nici un
om, care să iubit vorată pe o femeie, nu se poate bucura de suferințele ei!

"Eu v'am iubit vorată, cu toate păcatea, când am răflat, ce rol ați ju-
cat fată de sormana mea soră, tot se schimbura. Mă de ani să trăiesc, și
acosta totuși nu asăi putea-o uita! O fiintă mină bună ca dulcea mea soră

nu se răpăla și totuși săți complotez în contra ei într'un moed, care m'oi umplu de spaimă. Scumpră Portia! Tu! care săi cădută jertfa samonului tău nevinovat către fratele tău! Spiritul ei mă urmărirea noptea, căci el sunt singur și mă grăndesc la ea, și atunci mă grăndesc și la ^{Orta} ~~Orta~~, care i-ati causat peirea."

"Mare Cummedeule! Via fost numai dreptatea aceea, care sa făcut, ca sărbatul, pe care l'ati găsit atât de amabil, sa miubunit chiar în bratele ^{Orta} ~~Orta~~, și în adorintă de sa împărășăi portea palelia, pe care sa nimicise, și imbanăse într'o nopți fustunșă?"

"Ut omorât'o! murmură Elisabeta, sa omorât'o!"

"Ea muri, răspunse Florio mai cu precauțiune însă, cum? pasta-i totuna! Ea muri din cauza că el sa părășit'o. ^{Orta} ~~Orta~~ s'ati fost tot așa de bine ucigășă ca ea și când singura săți fi aruncat'o în apă, în care s'ea înecat."

"El miu polates nu mi-a spus că ea s'ea înecat, căpitane Bellize! ^{Orta} ~~Orta~~ suntetă forte curajos, spunându-mi astfel de lucruri! Ati venit la serbarea, se sa dău în umbra ^{Orta} ~~Orta~~, numai cu scopul de sa mă tortura și ofensa? Ve murmură un gentilom — și pe mine — ce înopriimântător — ce nume imi dăți! Petrageti-vă surintul, sau plăcă nu p'p'za mă oia omorâ."

"O! dic că ^{Orta} ~~Orta~~ s'ati fost cu intențiune sa ucigășă, și de el mai lin. Și s'aracă s'om călcat în p'za ^{Orta} ~~Orta~~, s'om făcut'o numai, ca să se revăd casa surorii mele și — el tremurâ, ca și când ar mari s'aracă ceva, ce nu v'ia să spună."

"O! striga madama într'un ton de amără Mesamăgire. Și eu mă măgăliam, Florio, s'ea credam, că numai de aceea veniti, pentru că măi mai iulati încă. Atât de crudă s'am fost! ^{Orta} ~~Orta~~ nu s'ati cășătorit încă și de aceea

imi, dicam: El se gândesc la mine, poate mă compătimesc, fiind rătată
sau rădăvășită și tristă!

„Eu nu văd nici pe părinți, nici frații trecuți, răspunse el, uitându-se
decețat la ea. Alături sunteti încă tot așa de frumoasă, Elisabeto, ca și în
cele zile, în care m'ati fermecat.”

Ea zîmbi rece, în inima ei însă totuși se bucura.

„Eu totă vorbele aceste papre, totuși îl voi recâștiga, gândi ea.

Tot astfel gândea și palida, femeie din fercătoară, care suferise totă convorbirea.
Florio Bellise oie, că Elisabetă a trădat pe nevoința lui Doră și ea espus-o furiei
inspăimântătoare a hărbatului său. De căca el se blăstămăse tot mercu în timp ce
15 ani de totuși își spicau sacum, când ea sedea lângă el în totă strălucirea frum-
setii:

„Amorul ei pasionat, către Ellerby se fost sacela, care se indemnă o l'ea
răcătă faptă răzătoare — cât de mult trebuie să l'ea iubit! Când ar fi
în stare să femeie să pibescă pe două ori așa! Crede însă că ar putea, dacă
ar fi încurajată. Ah! Trebuie să fie ceva frumos, să fi iubit, cu o astfel de
infocare! M'aram rătatat de viața mea singurată. Bertă a fost bucu-
ria mea și mi-a mai multărit inima mea iubitore, totuși — Bertă în
cuvântul meu va părași numai pentru Vasiliu — și apoi? Adă! atunci
Florio Bellise se rămănea în adevăr singur.”

„Căci, căpitane Bellise, de și mă preocupă rătat de mult, sopti
Elisabetă, cu unul din pîmbetele ei acele mai fermecătoare, sunt omeni, cari
totuși sau o oricare intenție asupra mea. Văți să mă reconducă în

salu? Am stat prea mult in ~~stare~~ - nerecunosctomile!...

Ei se pluseră și Mrs. Kennit încă se punea să se poale, dar nu putu. Ea simțea că inima îi beate încet, spre și pluseros, observă că putente se pănătesc și și și și, ca în cele din urmă va trebui să rămână singură și să treabue să caute cei să se ple toate, să și castige figuranța.

„Trebuie - trebuie să vorbesc cu Florio Bellire, și și și ea, apoi să ceruă iară să se poale, dar recădu din nou. - Musica încep și tănente perechi slourou prin spală, fără ca să se uite la femea cea palidă și tremurândă, care se seplea într'un colț; ea e numai guvernanta Maudei, care se uită la joc.

O servitoare se țină de-a lungul peretelui și se uită vispărimăntată împrejuri, cântând pe cinover.

„O! dăc ea murăta, când vedu pe Mrs. Kennit, me rog de entare, Mrs. Kennit; Mrs. Tower încă e foarte bolnavă și se roga să aveți bunătate și să veniți în vizită la dânsa, de ore ce n'ar voi să faciă nici o dezanjare.

„De sigur, Ellen, și de guvernanta, salimou - să și și însingă slăbiciune. Ea se mulă cu mare potență, totuși, însă urmă pe servitorca prin spațiurile lăine iluminate și împodolite cu flori, într'un coridor îngust și d'aci mai de parte până în poduina gospodăresii.

Când ajunseră acolo scără un strigăt de spaimă, lor vederea Dne. Tower, care zăcea cu fața la pământ. După cum se vede, îndată se la prăvălit o Ellen, se foot atinsă de stambla și se căduț după scaunul pe care se stat. Ea era de o statură puternică și de aceea Ellen trebui să mai cheme încă un servitor, ea să o răiduc.

Mrs. Kennit se streziuă în apă pe obrăul și, desfricând vestimintele, cele strălucite, făcându-se rădăcină (o epistolă) observă în mână cea dreptă și era întepenită, o epistolă, o trase încetinel papări, o învolă și o băgă în buzunar, ca să se poată fi la loc sigur, fără însă să știe în ce altcineva se găsea.

Capitolul XVIII.

Jacob, care era dedat în aceste împrejurări, nu voia să deranjeze cursul serbării Ellenie prin descoperirea acestei întâmplări nefericite, de aceea trimise el singur pe un servitor să-l ducă după doctor, care fu condus în secret în sobor și care spuse grașii adunate în preajma patului, că aci nu mai poate ajuta nimic. Mrs. Tower era mârșă și — în contra sațetății încă nu se putea să se fi crescut nici o lumină.

Mrs. Kennit era înspăimântată și tristă. Ellen suspina tare în sufletul ei, chiar și Jacob nu-și putea ascunde plăcerea ce o simțea, gândindu-se că soarta lui ordinară să fost așa de pe neașteptate simțea de hăngă el.

Totuși eticheta și pompa castelului pe Ellerby erau pasiunile lui principale. El își înăbuși suspinul, își șterse lacrimile din bătrâni lui ochi, cum ca să prezenta să fie liniștit, seboră treptele ca să meargă în hală să dea semnul pentru dăruire.

"Cu-te Ellen! poți să scapi lepăși pe tot! Eu o să rămân așa!
Fata veselă să se depărteze pe mârșă și să poți spune și

Notelor ei din bucurărie această nouă tristețe, rezultă îndată și lasă pe Mrs. Kennit singură cu moștră.

Ea îi închise ochii, puștea, îi împreună mâinile, saltădata satat ide lucrătoare și regulă vestimentele în jurul corpului neînsoțit.

Apoi merge se puse pe un scaun la ferestra, care era deschisă, uitându-se în grădina cea iluminată și la luna, care se punea palidă pe cer.

Bugetele ei pănășina îndată odiaia și pe lăcmitorea neînsoțită, iar una se reintorseră speriate la locurile se petrecu aici.

„Vai se puse epistola fermănei Mrs. Tower în scrinul ei, și ea, aducându-și aminte că se fost luat o din mâinile ei, cele reci.

Apoi se scula, scose epistola din bucurărie și puși proserin, pe care se aplea o lămpă.

„Ce gâlbimă și veche este, murmură ea, când se puse la epistola. Poate că e o epistola de amor din tinerețele ei. Ea nu știa, ce o se și se întemple, și voi ca se o mai cetescă încă, vedată — cine știe?”

Cu o curiositate nevinovată, parnea ea o privire asupra plicului, pe care îl spășise jos, lângă Mrs. Tower.

El era adresat: „Soției mele!”

Și de ce se spere guvernanta? . . . De ce se puse acum cu o mare scrutare asupra plicului?

„Terisora lui!” murmură ea, sa lui, sa lui Archibald?

„Soției mele!” — Ah! Archibald Ellerby! căreia? Onestei tale femei, care puse sfârșit amorului tău? Căci poteci strălucite, care se aplea jos și pare în acest moment umbra supra altul și puse că tu i-ai optit vedată curinte, pe

amor. Nu! — nu pot crede că ea e pentru Elisabetta, căci atunci ar sta:
 „Elisabetei!”

„Nu este pentru ea. — Este pentru sarea palidă, care se prindea și mearse
 se și tu — numai pentru sarea — pe ochii și inimi și această femei se nu
 se petere nici odată au privirile ei

Cu mâna tremurândă băgă lungă epistolă în buzunar.

„Eu eram o amică sinceră pe primei sale boți, pe când trăia, de aceea vreau
 se și tu și se și sata. Am acest drept. Cum ajunsese ea la Mrs. Tower, Oh! nu se va mai
 sfârși odată această noapte satiat de lungă?”

„Yata! Trăsurile plecă. Indată va veni, cinera și apoi mă voi pu-
 tea duce în posesia mea

Ata se și întâmplă.

Musica înceta, trăsurile mergeau și o roșăta slabă se îni la redărit,
 când Mrs. Ellerby, tremurând un moment, intra la cea moartă.

Se puită un moment la ea, tremurând pe spinimă și apoi se întorse
 dela ea.

„Eona inspirământător! Jacob, a fost foarte bine din partea etale, că
 n'au mai înfricoșat pe ospetă. Sermană, sermană Mrs. Tower! . . . Una
 dintre servitore va trebui se rămănu până eliminată aci — ea va fi
 bine remunerată!”

„Ce se atinge pe mine, sunt mai moartă pe frică și de ostentă.
 O! Mrs. Kennit! am rândit că ota tot aci și stat. Cât este de curajoasă!
 Acum înva trebuie se merge și ota se te pulci și se lasi priveghiatul ser-
 vitorelor.”

"Oa! nice guvernanta, trebur de merg! Sunt foarte ostentiva!"

Caucel rapinse inoa in podaria ei si mica usa, nu se culca.

Ea se puse la masă, pân lampă se ardea mari tare si se nita cu cuprin-
ta, se friguri la epistola, care meri in ardeca, idetile.

Ea desfaia foia cea indovita si veia cat de galbina era horta.

Meru, nevtenit cetea cele doue cuvinte, scris se statua rni:

"Totiei mele!"

Se drept circa ea - o streina, o servitoare platita la casa, de Ellerby -
asupra epistolei, se o luase din mainile precedatei?

Acasta epistola era destinata penton Mrs. Elizabeta - penton frumda
femei, care acum sta triumfand inaintea oglinzii, ogandindu-se la cuvintele,
ce i le-a scris Floris Bellise la despartire - cuvinte, care alungau din su-
fletul ei orice se arget dela credincioa ei sotia care se ogla in podaria vecina si
care acum (carica fara suflare) era moarta.

"Oa! acestora si este adresata, penton ca pe prima pagina era
scris numele ei si este ca si un fust din partea unei femei, care tine ancora
hortie veche, cetind cuprinsul ei cu niste ochi nesuratori, fara sa se ogandi.
sa face bine sau rau!"

Ea ceta:

"Trebur de-ti spun ceva, Elizabeta, ceare in decursul luni-
lor, ce le-am trait cu tine, ti-am rasarit; eu m'am luptat
cu mine insami, eu tute acestora trebur, ca tu se nu sphi nici-
putata, mi, vdrata; undeverul inoa tot trebur se nita la lumina.

„Eu mă chiamă în tăcerea nopții! Eu nu mai dorm — săptămâni și luni trecuți, ele când mi-am pierdut somnul meu liniștit. Și cum spus ăsta, că arăst secret este acela, care îți va rupe inima?”

Te inspirămăntă? — Și eu toate acestea este udeverat — udeverat — udeverat, și eu mă duc să o caut. Tu ai știut, că numai pe ea o iubesc — poate nu te poți inspirămănta, scutindu-o încă odată. Oh! dacă ar fi eu putință, ca după patată deose și depășire să mă simt încă odată bratele ei în jurul gâtului meu. Totuși — poți să vea întempera!

„Cece se o mai rău, e că ea venit pe un timp — o oră mai înainte de căsătoria noastră... O oră! Oh! Când mă gândesc, cum striga fermăna mea potă sub ferestra: „Arhi! omu și mă du laborunton!” Mă uitai răpăra și o vedui. Gândesc-te! Et — tina încă nu vrei potă mea! Numai dacă n'ar fi lesinat toamai atunci și Jacob a fost un mătăruș, ca n'a răflat o. Un pic — care nopți mă robor la țorm. Când augeti și credi că dorm liniștit ni pat, sunt șoale, scuturând, scuturând și undele imi șoptesc în taină miște lumii curioșe. Am învățat să le înteleg vorbires, ele șic: „Merji și șant o!” Uraii să ascult vocca vântului și a undelor și de șocca să nu te miri, când mă vîi imberca odată și nu mă vîi mai întorci. Tu imi esti verișoră și eu numai ca ștare te iubesc — miș odată însă n'am simțit un alt amor pentru tine — Inchipnesc-te! — Uici odată

n'am iubit pe alta, afara de Berta mea și când se întorc
la mine încă mi viată te-am urât, Elisabete! Crede?

În aceea noapte - sau a fost alta? - mi spusese fratelui ei totul.
Eliași vai fi știut că e frate, de sigur că n'ei fi calumniat o
mărintea mea - nu-i așa, iubitoi verisora?

"Și cu toate acestea untele mi spun că tu ai știut totul!
Ele învâ minte! Un vocă se te cred! Acesta ar fi o răutate nu-
numai pentru un delectat al vâdului, dar încă pentru o femeie
mălie și frumôși ca verisora mea! Căci trebuie să mă aduc,
valurile ne desparte. Un viciu, Elisabete, placă tuam spus că
Berta încă trăiește. Yastul meu e yata, oricui se plece, îndrăta
de se va voi o fortună, fiindcă atunci cimenii pot crede, oricui
nu mă întorc, că am murit. Acesta e cel mai bun lucru pen-
tru tine verisora, m'am gândit mult la asta. Tot e mai
bine așa, decât placă m'ei, omorâ pe mine - sau pe tine.
Mai ite vedea aminte de ziua noapte, și care era aproape de te
duyrum? Când mi voi deparța, atunci vei fi sigură. Tu
vei fi bogată și stimată, te va numi oricuiora mea și placă
mi va succede de găsesc pe Berta, nu te vom molesta nici orda-
ta - nici orata Ellerby nu te va fi cerut.

"Ah! vor trece luni puini și voi ajunge la: insula
parții și Berta nu va fi acolo, pentru că am regănit o erub
ferăstrăie mele. Căci copită! Căci era de palidă! Ce
măsimă neaudeții se fost plin partea mea, și o las singură

culo, fiind nevinovată ca un înger! Ori mă va erza ca vră-
plată? Ah supără până la nebunie!

„Sunt mulți oameni nebuni - Jacob et c., te spăntuiesc că și-i
stai drumul cât mai curând, până ce nu se întâmplă vre o nenorocire.
Chiar și luna și siliteșca Mo. Tovor încă e atârnată, ca mă ismenșea
meru de departe. Te știe că nebunul nu râde niciodată. Uita-
te la Jacob. Înainte râdea totdeauna, acum însă e tăcut și
serios ca o statuă...”

„Măi pare rău că te las în pusti omeni, dar trebuie să merg.
Ah, vindeți o parte din hârtiele mele și am primit destul, ca
să mi saupăr trebuințele.

„Ce feniire! Nori să irose pe cer! Pământă senșitivă,
verisora! Nevinovată sau vinovată, rea și fărâ inimă și
păcătoasă numai din samor, destul să o mănușă nerădută me
de departe - o fată învâta în unde - o nimfă cântă, mă sa-
trage și mă duce.

„Uta te întrista, dacă mă perzi, frumoasă verisora. Această
epistolă o pun pe pultul meu, unde o vei afla și vei ști, care a
fost cauza de m' am dus pe mare și mi m' am mari întors.

Archibald

Galicia, rege și liniștă și mare și cistă femeie, care cetise și cistă epistolă,
de jumătate nebună, seriosă învinte pe 15 ani, și care încă nici până acum
n' ajunsesc învinte ochilor saclia, pentru care a fost destinată.

"Ose hinc se fi făcut Mrs. Tower, ea se sa ținut la ea această epistolă? Ea așa credea cel puțin, de orice domnia sa la început era bolnavă pe moarte, și în marea terorii în lipsă surragiul.

Cu toate acestea nu s'a putut hotărâ, ea se o minicisă, căci se temea de responsabilitate.

Și acum ea cădu în mâinile guvernantei. Ce drept avere ea pasaport ei?

Capitolul XIX.

Căteva zile după această soarelă, căpitaniul, Miss Bellire și Sublocotenentul Chyramonte fură invitați la Ellerby la cină.

Alți oșpeti apăară de ei nu se aflau. Mrs. Kennit și un Maude erau la masă și ochii celui din urmă arătau o învârtărie, ce nu se poate descrie, ea mai mult nu pare ce minăncă; se egărușia numai la percheșă amoroasă, care se afla în fața ei, la frumosul, surragiul și ficiatul Sublocotenent și la Miss Bellire, de carei ignare nu se putea exprima prin surînte.

Ce furtivă ferință era această Miss Bellire! Nici un norșor n'a tulburat încă viața ei! Ea avea un ochiș, care o văzora și se silia să-i simplinască toate dorințele, ea amoa, desi într-un mod modest, sigurantea surrății și frumozții, conștiința de a fi iubită. Ce se se, nu vidiu așa dar furtivă ei tânăria și frumozța expresivăa unui multămări necontenite?

De p^{te} ori privirea ei întâlnea ochii fetușii și mai tineri, care sta în fața-i, rădea și roșia de mirare, ce o ătia în ei, și degramonte încă rădea și spunea tinerii fice și ospetănsii sale, și căci fata saam intunecată și inteligentă, cu ochi minunati, și găsia foarte interesanta, lucruri lingvistice.

„După p^{te} va sari peștea plămă și rupe multe inimi, unde el cătră Mrs Bellize, care încă aproba peștea.

El nici nu viza, că peștea peblarită romantică, trimis pe el și lu ales pe orii.

„Sermania, curioși, Maude! Ea s^{am}ănă tare tata-său și cerea m^{te} dinte minte ca și o femeie întocagi.

Acestor ochi frumoși și strălucitori nu le paria nimica, care după cum era în realitate; negru îi paria și mai negru, alb și mai alb, roșele erau mai roșii, stelele mari strălucitoare, frumoșii mai frumoși, măhnică mai infricată, în deurt - toate erau pentu ea mai mari decum erau în realitate. Sublocotenentul degramonte nu și închipuia, că și ar putea fi periculos feririi viitoră sa lui Maude.

Elisabeta era, imbrăcată în patlas și idicamante, foarte frumoșii și se purta cu o plitentie vrednică. Fata îi era lină, cugetătoare și vișătoare. Ea nu sta pe fata nimic din triumful, ce-l simțea, având pe Floris Bellize lângă plensa.

„Ochi ori sa peștea și ospetănsii de Mrs. Kenn se nu fi la masa. spandis ea din când în când, cu o nemulțămire vizibilă.

Peștea sermania, palidă și linistită, seama mai mi și nu se

mita la ea, dar conștiința oca face pe cîmva suspicios.

Era o femeie pentru guvernanta, ca ea se afla tot pe aceea parte a micii, pe care se afla și Florio Bellize, pentru că tot deoama cînd vorbea — ceea ce numai atunci se întembla, cînd era silită să răspundă — el se cutremura, să întorcea și să mita la ea.

Pote că asta presupta gelozia în inima Elisabetei, pentru că guvernanta era o ființă amabilă, grațioasă și modestă, în fața ei plăcea un ce neapuz, ote trist și nu se retrăgea.

Mrs. Kennit nu făcea nimic, prin care să atragă atențiunea căpitănelui asupra ei, din contră ea se păduse și cîntote, ca șteea ochii Elisabetei tot fulgeruși, cînd Florio se întorcea către sormană guvernanta.

Cîte odată Miss Bellize primia cîte o privire grațioasă de la acest membru neînsemnat și odată cînd cînd căpitănelul o numi, mișcarea Bortă guvernantei îi scapă limba din mîna făcînd un mare șogmot.

Era aproape nouă ore din seara sori călduroase de Iunie, cînd se sculară de la masă. Miss Bellize luă pe Maude de asupra taliei și esiră pe terasă, unde era luminată de lumînile, se ardeau în sala de mîncare.

„Cum vei voi să mi fi soră!”, zise Maude, jîmînd îndată rîmnicul eternă.

„Eu încă vei orea!”, zise Maude, jîmînd îndată rîmnicul eternă. „Vom vorbi mîni soră, mîni mîni sau pe iste vinea de genul meu, pe care se o pot iubi. Măchiel Florio mîni simplinece tot și îl iubesc ca pe un tată.”

„Tatăl meu mari, înainte ote să mă mase eu, zise Maude tristă.”

Trebuie să fie plăcut și sava un tată sau un unchiu, pe care se-l iubesci tot așa de tare. Pe Mrs. Kent, guvernanta mea, o iubesc mai tare — pe mama naturală nu o iertorez, totuși câte odată ne sfădim una cu alta.

„Asta e de sigur vătoreala mea, pentru că — ve faci răutate, căi sunt vătoregosa de tot! Pote că n'arai oca să'mi fiți soră, dară m'arai vedea în existență. Asta o'o spun dinainte. Mrs. Kent este încă, de 6 ani la noi, și încă nu mi-a făcut nimica, ca să mă măniu. Uici nu cred că m'ar putea certa n'odată în ^{plm}.

„De sigur nu! Se de rose paveti aci! Uci e mai ca în Calcutta, unde s'am petrecut doi ani. . . .

„Ah! m'ar lunga și tristă iarnă, când nu vedei decât zăpada. Și m'arca e atunci atât de îngrozită!

„Eu încă n'am fost până acum nici într'un loc, unde să fi fost zăpada.

„Ce frumos și plăcut! Cupei cum se vede, de aci încă veți merge înainte de să veni zăpada — asta-i rău!

„Eu nu știu. Și dacă chiar mi-am și duc, n'oi putea veni cu voi? Dacă mama ^{stale} ar voi să te laze pe un ran, nu mi-ar putea cauza nimica sătăta plăcere, decât luându-te cu noi în India.

„Cu soțul de ve pot fi soră de mirică?

„Ce-ti plesnace prin cap, copila? Uici logodita nu sunt — cum mi-ar trebui așa dar soră de mirică!?

„Ah! ^{sta} n'oi fi încă în avrind mirică — asta n'oi cine o poți vedea! suspina m'ar de odine.

De vorbina mai de parte și în avrind de venina s'arvice intime.

Căpitanul și cu tînărul lui pot socoti cu tîgările pe la Ion, care conducea în partea cea alta:

Mădama era ocupată în sala de primire cu vizitele; unui plîntor vizitator nu rămăsese mult și să se depărtare:

Numai unul dintre acestea îi era, cu totul străin, el îi scrisese o epistolă de recomandare către un amic sincer al ei din New-York și-i spusese, că va aștepta pînă cînd va fi singura și va avea timp să citească epistola.

Căpitanul se dusese și el rămase singur cu ea; ea deschise epistola sigilată și o percurse, pe cînd el o observă.

„O fence minimeat de frumoasă!”, îi zise el. „Vai proprietatea nu o de respectat! Nor fi un joc rău, devenind stomă peate amîndone! — La dracu! — El aci?”

Căpitanul Bellax intra în sala; intrat se Holț. Schramont.

„Et credem în cea alta parte sa pîmîntului! Ciar tîner. Se veid plauă me amîndone! cîci satuni joal meu par fi pendut.

Străinul era un om de etate de mijloc, îmbrăcat foarte elegant — idupă toate papămintele un gentelom, dar cu niina unei siguranțe precă mari, care încuț nimeni nu dar fi putut vindeci de originea lui nobilă:

Mădama sfîrși epistola, care scrisese la ea pe: „Mr. Cunningham” ea pe un stomă, care a călătorit cât-va timp cu străinul și care parca un stomă cu vază.

Cecora stărua Mrs. Cunningham, era ea să-i împărtaşească domni de Elby niște lucruri importante, care satungeau faviilia ei și pe care le-a audid înainte cu vro căți-va zmi printr'o întemplare miraculoasă.

Elisabeta înghetăbini, cînd se pîrsește pînă aci, Treburia ea în sfîrșit să asfle despre mîntea lîncătatului ei? Ea se întoroc și prori să prîpe înspăimîntată și

imprietrită pe străin, care se duca și se complimenta din nou.

„Mrs. Cunnning, stai ea, îndată ce vorca îi permise, întinzându-i mâna, pe care el o luă și o strânse mai tare de cât permitia eticheta; mi bucur, fiindcă venturând în casa mea pe un general Howard. Mei tărâșii vorbii vorbi mai departe cu ^{doamna} Pământu, mult în tinutul nostru?”

„Cred că prăvă va trece ferbintă, Mrs. Ellerby. În orice timp încă puteți plăgura pe mine.

„Vă mulțumesc. Noți pe mi răutate măne la 10 oră dimineața?”

„Cu pră um pronunți!”

Mr. Cunnning însă rămase deodată, fără să știe ce mai mi semn, că vocea se plece și astfel ea fu necesitate să-i prezente pe căpitanul Bellise, care se complimenta reu.

Tinerete plume încă intrară în locuitor, dar Elisabeta nu credea pe lipsă să le mai recomande și pe acestea.

Totuși ea era cu atât mai simțabilă față de păpale seu, cu cât Bellise era mai reu și ea nu cutera să offenseze pe urela, la căruia veste încă nu o știa.

Mr. Cunnning însă părea foarte mulțumit cu primirea sa.

El istorisă mai cu seamă despro călătorii și în fotelul seu se simțea ca și creșea.

„Nu se duc volată acest om? gândi Floris, care se mănie, vădându și Sara stricată; mose în camera de muzică, unde fetitele asultați pe Mrs. Kennit, pe care o rugaseră să le cânte ceva. Aștia vorbii se se șole când intră căpitanul Bellise, dar el o rugă cu insistență să continue, așa ce făcu, până se dăcă mișcă un curent și cântănd tot ce o rugă.

„Cântate ^{Doamna} Mrs. Kennit?”

" În sunii tremurii cântării, dar prea puțin.

"Vocea-i tremurată; cântul el se pleacă încântea ei și-i, pluse inel:

"Odată avam o simfonie pozitivă - ea este, paum de multă mândrie - care cântă un mi cântec: „Departe, departe, etc.”, așa încât totdeauna mă făcuse pe hăcărimez. Astăzi cântă de pești, cântec? ...

Ea se pînă, cu niște ochi pebratici și înoprimențate, în frumetea lui fată, făcând o mișcare ca și când ar fi vrut să-l îmbrățișeze; nu dăde însă nici un mișcare, ci începu îndată să cânte, în loc de răspuns. „Lin, lin, cu o durere pasionată și vibrată, uitându-se pe chape, cânta ea pești, cântec, pe cântul el stă rădămat, ar abtele pe instrument și cu fața rasușor în mâni.

"Cumneșul meu! toamă eu și Berta! strigă el, cu o față palidă și cu ochii umedi, după ce se sfârși cântecul. Cântul, cum simțis ochii, simi era ca și când arădăm pe iubite mea, poră cântecul ea mai înainte."

"Atât de mult s'atî iubit? întrebă guvernanta cu un surîs trist.

"Mai mult decât viața mea! pe surîsul răspuns. Ea era o ființă amabilă; după cum n'era mai rădăt alta, ca și cum ide copila ei, s'adăugă el, cu o privire amabilă rasușor nepuștei lui. Numai copila ei îi s'arămăia - urletele boboc sal unei flori amabile!

"Copila Bertei? după guvernanta, cu pleș/pele ochilor și mai cufundate, pe cântul unghiele cregetelor, și intrară rudenie în, carnea suprafetei mișcării, ca și cum prima potie se lui Ellerby se savat o copila?"

"Băpitanul mamei, acum își arăduse raminte, și el vorbese cu o stricini.

Cum se putut plestăimni el guvernanta, seest secret, pe care încântea stăpînă ei, ca și cum, atât de mult? Asta era o proastă necertată. Uchi el singur

nu-și putea intra peștea.

„Dar poște eu tot pe minei putea încă îndrepta. El surise.

„O numesc câte peștea săsa, pentru că poșta numele serei mele. Azi sori se-
fie ni pudevăr copila serei mele! Nici cătuna însă n'azi putea-o iubi mai mult,
plecăt saum, Mrs. Kennit, se multăimese pentru căntec, el mi-va desteptat mine
suveneri dulci-samare. Apoi prăsi spre pērete, ca cum ar voi se se uite la un chip.

Mrs. Kennit se pafară.

Când se vădu dîngura pafară în întunerec se ignăbi și meste până ce
rajunos la casa de vana de pe stăni.

Șorle se pomună ni gemunchi, își rădică ochii la cerul senin și presărat
cu stele și strigă entuziasmata:

„Iti multăimesc, Dumnezeuul meu! Iti multăimesc Stolputernice!”

Șpoi începu se lamentere într-un mod pasionat - - -

„Până când, până când va trebui se mi mai pângereze încă inima?
se stîngui ea. „Da! o iubesc pe Maude, însă „dîngule e mai mult plecăt sape!”

Trebuie se plescop pudevărul, întemplese orice! Trebuie! - Trebuie! Anca
până când se afla în totu raicos. Se împătinesc pe Elisabeta? Am vre-o
causa, ca s'o crut? Ce ar face ea în locul meu?”

Ea tăcu.

Cumpă o mica perusa își urmi monologul său:

„Ar fi plăcut pentru mine, se stău înaintes ei și se-i Opun în fața,
că ea mi peștea n'ca fost potea lui Archibald? - Că maritimosa ei fiică
nu este mostenitorea de Ellerby? - Nu! ar fi cova în păimenter pentru
mine! Se nu fi scut minica nu se se trăese totuși, și fi crutată - dar
saum!?” - E drept, că Beata e moșta, copila ei însă trăese, și copilei

trebuie să îi se facă dreptate, ori mare sar fi urmările!"

„Spffel stătu multa vreme.

„Într'acestea stăruindu-l din seara, se primise, ca casei lumina să se revînta prin fe-
restori asupra tufișelor celor verzi ca și niște unde, se aur, se umbra și fine ca să
spica: „Noapte bună!"

Capitanul Bellie stă lângă cămin, observându-l cu atenție față stăruindu-l;
cînd, recita și se lumină:

„Aha dară măno la Noe. Noapte bună Mrs. Ellorby, apoi se recomandă.

„Cînd nu veți merge și ^{de} de saum? întrebă Elisabeta, redîndu-i ca Bellie
se apropie de ușa, îndată ce celălalt pînă la seara.

„Paradonati-mă numai pentru 5 minute - voi veni îndată; răspunse el în grabă,
luându-și pălăria și ieșind în seara.

Amicabilul stăruindu-l tremai răzînd la poartă, cînd se puse se mîna pe umărul lui,
și lîndu-l îndată se stă.

„Aha! ^{de} sunteti, capitan Bellie? În adevăr ca sunteti foarte familiar cu
cu cunosința atât de seara, și se recita cu un sunet silit.

„Cunosința noastră nu e tremai seara seara, asupra cum crești; se vrea săci;
sub acest nume stăruindu-l, Jack Warren?

„La seara! Aha dar măno seara seara? Dar en încă ve întreb: se faceti săci?

„Unde vei trea?

„Nu: „Ocean"

„Ca Mr. Gunning

„Da!"

„Bine! - după o jumătate de oră voi fi la ^{de}!

„Pentru ce?

„Voc se te spun seara, încă înainte de se va revădă pe Mrs. Ellorby!"

Capitolul XX.

Frumoasa ospetăreasă își perduse capul asupra Florio Bellize, care mai rămăsese încă la ea numai pentru a se duce pe nepoșta lui în trăsura, care veni să o stucă și apoi merge pe jos la hotel.

Aici află că Mr. Dunning, merge îndată ce-și va fi contul, lășându-nu-mai o veste miraculoasă pentru Bellize:

„În saloți în favoarea ^{teatrului} la revedere la anul în Canton.”

Capitanul Bellize se simți eliberat de o spaimă mare.

Aventurierul pute să venise să stăruie să se amăninte, acum însă se decide să lase în pace pe Mrs. Ellerby și să nu se neliniștească cu descoperirile, pe care era în stare să le facă în privința lui Archibald Ellerby și a identității și a drepturilor ce le avea Miss Bellize.

„Sormarul Archibald a fost omintit, când se decide să părăsească pe Bertha pe insula — omintit când se căsătorii cu Elisabeta și omintit când se îmbărbăia în noaptea furtivă din Noembrie.”

„Cui cauza aceasta trebuie să i se veste tot.”

„Elisabeta încă a fost destul de grău predepoșta. La ce o de lipă ca să mai știe că Bertha e fiica lui Archibald? Tu am de toate în abundență și simți vesel că pești Jack Harroon s'a cănat d'aci.”

„Unu știi toamari papa ceva ori despre acest om — numari necesa, ca e un aventurier ușor de minte... plonoc numari ca ni adică să se fi plus, și nu cumva se poteste în or'o pasundetorie undeva până la o orășime mai bună.”

Elisabetta nu putea dormi de loc în seara nopți și dimineața la 10 ore
 așteptea în zădărac — Mr. Cunningham nu veni.

El nu mai voia să se mai sarțe pe la Ellerby și căpitanul Bellise nu-i spusese
 nimic despre succesa, că el știe ce e cauza.

În locul lui Mrs. Tower fu angajată o nouă gospodărie.

Mrs. Kennet se rugă câte-va zile după aceste întâmplări, pentru vacanța de
 vară obișnuită, de brice voia să călătorească vro 8 săptămâni.

„Nu e tocmai bine din partea-i, tocmai acum, când gospodăria e în
 stăruință, dar nu se pot împiedeca, dăc Mr. Ellerby atră fiica ei.

„Întră mamă! Ea n'a fost de mult născută!”

„O știi!”

„Mi-ar părea foarte rău acum, dacă n'ar să sară pe Miss Bellise. Ea e
 într'adever frumoasă, nu-i așa mamă?”

„Într'adever frumoasă! Igândi Elisabetta, ah! numai de n'ar semăna atât
 de mult cu prima soție a lui Archibald!”

Mult, mult timp observase ea cu o admirațiune tăcută încă frumoasă fată,
 care semăna atât de mult cu ea pecheia, pe care nu se putea uita.

Ea nu putea săi pădesească și răzista era foarte natural, fiindcă după isto-
 risirea lui Archibald, ea nici vedată nu s'a îndoit de moarte soțici lui prime.
 Cum se fi putut dar seica amănar seica mai mică presupunere, că tânără fetiță,
 ar putea fi fiica lui Archibald și sa Porteri. Cu toate acestea însă ea o ura,
 pentru că ea rămăna cu ea din urmă.

Înaintea lui Bellise însă ea și răzundea cu răzundea răzundea răzundea.

Tulbură ea și pe acest bărbat blond și frumos, după care se răzundea chiar

și popii, de pe uliță și pe câini sarute fabuloși străgese spre el pe cele mai bogate mesteșuguri? Ea început nu!

Acesta se fost numai mândria, desertațiuina și desleptarea din raportul de mai multă pui.

El răușe vorinora ha puierele ei; era ea saum proca bătrână, ca să-l iubesc?

Se arăta pe căpitanul Bellize în mâinile ei — acesta era triumful ei. Nu! — mai mult încă; când simțea că e de demni și liber natură lui, când se simțea în frumusea lui frate, totdeauna se despartea de el mai serioasă, deoarece femeia începuse să-l iubească.

Răușe în natura ei, ea tot se le surprindea, se le puse cu pasiune.

Ea iubise pe veșul ei încă din copilărie; ea se fost pilită ca să-i câștige amorul și să păcătuiească din cauza sa. Ea deveni totuși lui, însă numai ca să simțea, ca ea nici vedea nu i — se câștigat inima — moștea lui se nimicit o aproape în totul și în decursul acestor ani n'ea putut să se despartă de această umbră.

Unul numai era pentru ea o nouă viață, o nouă tinerete. A iubi pe Florio Bellize era începutul celei mai dulci firi.

De brece era admirat de alții, îl face ca să-i fie și mai plăcut și voia ca numai ea singură să-l arde.

Nu trecu mult și se lăsa vestea, că Andriamul e logodit cu Mrs. Elsie.

Kimoni nu știa că el era fratele Bertei — puținii cari șiau numele de familie al acestora, prin schimbarea acestuia, fura înduși în eroare asupra lui Florio Bellize.

Elisabeta primis gratulaturii idin tote pãrtili; ea rãdosa, rosie si oia din cap. Ar fi idrit se potia scrie: „Da!”. Capitanul Bellise însă nu vorbit nimic cu priorinta acista.

Mrs. Kenat se ideparita plin castel, fãrã sã-i spue mãcar lui Maude unde merge. Elisabeta se laucuna ide absentã ei, suesti ochi blãndi si serivi, ar fi ideranjat o forte tare in zorul ei.

Cu tote acestea alãunde nu era in oca buna. Flãndia Mrs. Kenat nu era aci, ea se id intrebe, se id linistescã, se id mãmãgã si id fel ea putia sta mãcar pãrã la miezul noptii se se uite la stele si se suspine si se plãmãgã, fãrã ea se se idteresea unera ide ea.

Mis Bellise si Vasiliu — dupã cum cum numi idai inolo pe Sublocotenentul Ogramonte — erã forte comunicãbili cu ea — ea se idfla mai totdeauna cu si, pãrã ei idlumina si id intrebari, de se id idãt ide palidã; paliditatea ei moã cresce idin id in id.

„Oh! Trebe se iduniscem cã romantica si pina noãtrã erã inã idã in promele ei idflãcãtãrã de idvenit necredinidã!” Ea numai iubã pe Vasiliu! El se idpurtrã cu ea cã si cu id capila, naturelul lui era pica idporel — ea nu id mai idora. El era frumos si plãcut, toomoi potrivit penton Berta; cu tote acestea idicãlul ei idveni saltul — acestã unã era un mister idãne.

„Cum idãr mãde mãmã! — Cum idãr mai bate joc de mine e suspinãrã mica fetidã. Ah! potã idã idãr mãncã pe mine! Cu idjur! — vocã de fie al ei!”

Da! capitanul Bellise idveni idicãlul Mrs. Maude. Id vorbit cu ea cã id idãnd ar fi fost id fatã mare — id idãtelegã. —

O! Ea pedora pământul, pe care calca el — sârutia mânăsa, pe care el o lăsa pe masă — totuși nimines nu trebuia să șaple nimic asupra acestui diavolțel.
 Găsea muma sa roia se-l țiba, de sigur că ținuta ea avea intactate.

Era însă o mângâiere pentru ea, revăzându-l cel puțin de tată; era însă conștientă, că muma sa nu va sui pretui manierele lui cele nobile și că nu-l va putea face fericit.

Manda se mănași, întocmai ca și eroinele din cărțile ei; era destul de slabă, și cu toate acestea tot mai slabă se făcea; se precumbla prin grădina, intramăi ca o mălucă și oia o țări muma sa într-o odihnă mândă caldă din august, culcata în ierba cea mare, plângându și suspinându.

„Manda! cum trebuie să mi spuni ce-ți e? Te răgi, într-o stare care mă face să tremet după medic.

„Cred că doctorul e în stare să vindece o inimă bolnavă? întrebă, cuprinsă cu dispreț, îndreptându și cătră ea față suavizată în lacrimi.

„O inimă bolnavă? repetă muma cam oădă, be-i lipsesc inimă tale, dragă?

„Ua! sciam că o se nădi de mine! Așa făceti tot, numai — căpitănel Pellie, nu. Măi mult n'am de-ți spun nimic.

„Oltuna se dă ca trimet după doctor.

„Poți să-l chemi, dacă vrei! Bine însă că nici un doctor nu va putea acți în sufletul meu.

„Așa dar, sufletul te-ai îmbolnăvit? întrebă, mandama, cutându-se cu atențiune la curioasă copila, care o făcea să și vedea, moru păminte, pe Archibald.

„Oa mămă!”

„Vocai de mi spus și mie?”

„Mama și pute mămă cea frumoasă și plină cu inele pe umărul copilei și
brumete.

„Mai bine nu-ți spun, suspină Maude.

„Ești prea egoistă copila!”

„Ei bine, dacă toamă vocai de cui, și spun: „Oa mi-vei rupt inima!”

„Eu și- am rupt inima? Ce nebunie vorbesc?”

„Vocai de te căsătorești cu căpitanul Bellier?”

Peste frumoșii fătă și mamei se puse o rozată adică și după o mică tremu-
rură Măie:

„Se-ți fie rusine, Maude! El mi-ai m'ia cerut! Căci — dacă o'ar întempla
și m'iași învoi, cum ar putea să-ți strice inima?”

„Apră fundea voce de mă căsătoresc eu cu el!”, răspunse Maude cu o tăcere de
necesitate și cu o neputință săvârșe în ochii ei cei mari.

Mrs. Ellerby răsă cu hohot.

„Osta o sciam eu. — Nu trebuie să-ți spun nimic. Se nu credi însă, că voce să-
separter de la tine mamă, nu sunt atât de proști! Maude săni în sus și calongă
inte în odăia ei, unde se' menciă, și pe care nu o părăsi mult timp.

Madama nu mai râdea. „Nu sunt atât de proști!” Aceste cuvinte îi aducă
aminte, de ceea ce făcuse și ea într-un astfel de caz.

Pe când se gândea încă, că ce va trebui să împă cu copila, o persoană, care
ni există după prânzia străbătută în grădina cu drop, ea se' ceră mămă Elisabetei,
fără ea se' fie însă rădută de ele, vândi declarațiunile nevinovatei copile și
să-și il petrunse adine. Oa! copila și părăca mai rădă, mai scumpă și mai

sfârșită, decît orbite și mumiă și dintr-o afară, sperîndu-i:

„Pute să încă îmi vezi mai reșta tinereții încă perdută?”

Capitolul XXI.

Întorcîndu-se Elisabeta, încă tot pe spînduși, în casă, și intră lui Jacob, care îi dăde o epistolă sigilată, pe care i-o dăde un băiat la poartă:

„Eu o luas, merge în ordac, și unde se lansează pe un pușun lîngă ferestră și ceti:

„Comună! Dacă nu vîrți nitel cu totul că în această lume se reșta un om, care se numește Mr. Dunning și care vă rugat pentru și întrevolire, atunci vă rog să veniți vîrta pară la Gore în forșor. De și cum pînă la să simțeti logozitatea cu Mr. Bellize, totuși trebuie să vă rog, ca lui să nu-i spuneti nimic despre această. Ceeace vom să vă împărtășesc merita această istoricală din partea vîrta, veniți și pînă la! Dacă nu vîrți să veniți vîrta, atunci puteți veni cu o vorbire, care încă să stea mai depearte, ca să nu poată să văză nimica.

Cu tot respectul

„Jack” Harron, alias Dunning.

Primirea acestei bilete făcu pe Elisabeta să uite tot cealaltă.

„Trebuie să vorbesc cu acest om, și plus ca. Cîm course această vîrta întîndu-se vîrta simțata din vîrta lui Bellize, încă trebuie să merg!”

Urmasii curiozitatea singurii n'ar fi, o cauza duplicitatii — o'c se sarca el si-i
spuna?

Stranger dupa prandiu, Maude nu se mai cobora de la Mrs. Kennet nu era aici, ma-
chama n'arca (s'opeti) repetit si astfel dincau ramase numai o ceremonie scia, care inde-
tra si si sfarsa.

Elisabeta trebuia sa se gatarea de verban, inca inainte de ca menza sa fie servita,
de aceea se retrase indata in camera ei, unde se camenista o gata.

Era o finta frumoasa si imposanta greca, care dupa o ora cobora treptele casei
de Ellerby.

Ea purta un vestiment de catina rosiu-inchis, impodobit cu roz si o pelerina tot
de aceasta culoare.

Elisabeta, nesocotind ori ce pericol, nu si lua cu sine nici o servitoare. Numai
lui Jacob insa ii spuse:

„Mă duc in gradina să iau puțin aer curat — în casa e prea zăduș mare.
Spune-i lui John, să nu vină pleca înainte de 10.

Concomisul servitorului curând s'arfi credut să cascade acul pe pământ, de-
cât greca, că o Ellerby se putu face ceva compromitator. El se pleca plin de respect
si stama trecu pe dinaintea lui in gradina.

Când s'aprusu la fozorul de pe stanci era trei sferturi la nouă si persoana,
care o astepta nu venise inca.

Luna plina era multinau din apia, intomna ca si un glob mare de aur.

Elisabeta nu era asa de romantica, ca spica ei, ea era rece si minunile natu-
rei nu-i faceau nici o impresiune, totusi, ora, locul, luna care ridica, totu si unia
numari de si-i aduca aminte de Strickland, si astfel pentru un moment uitase

pe Floris Bellise.

Când băta vântul cel umed și uau rece maritim, (trăsări) prin tuș și urle
din apropiere, trăsări și se întorse, presupunând, că vuole vede pe strâmbul și
simțea cum mâna lui o scutia pe ea și.

Apoi și s'aruse saminte pe trădarea ei, cum înșchase pe bărbatul Postei,
amintindu-i pechină din foisor, în care se aplea, făcându-l să credea, că sunt
amanti, pe mâna ea pira foarte bine, că erau fratele și sora, plângându și lu-
rându și radio unul dela altul.

O rosată vie îi acoperi fața, pe care o asunse în mâni.

Jodind castel, vândi niște pași ușor, urându și.

Ea și rădăia capul, creolindu că e străinul, dar răsle o ființă grătună:
bine cunoscută și imbrăcată în negru, pe care luna o lumina tomnai în față.

„Mrs. Kennet? — Cota aci? — Când ati' posit? — De unde veniti?”

„Recomandată cealaltă parca incapabilă de a răspunde, apoi zise:

„Tomnai cum am voit! Ce face Maude? Cum mai stăni lucrurile p'aci?”

„Ca de obicei, Mrs. Kennet! Maude este puțin cum mănăroă pasta sară,
așa cred; ea se va buura, vedându și. Porunciți și să aduca ceaiul. Astăzi voi
merge încă în societate, și de aceea nu vă voi mănăroă pasta sară. Cum
vă apleți?”

„Mulțumesc! Foarte bine! Mă buur, vedându și neolăntă.

„Oreți aplea în sala ei!”

În vocea madaimei se putea observa, ceva merchidare, Mrs. Kennet băgă de
tamaie acelu și mersu în casă.

Ea nu și așteptase la scolta primire, aritându foisorul, totuși ajunsa

scavole, treburile se se retragă cu bine sau cu rău.

Această n'a fost prima ei vizită în acest loc, în decursul timpului, în care
limitoni din Ellerby se credeau departe.

Yvonne Elisabeta bătea cu putere pe spicimă, când închisă ușa se purtă Mrs.
Henrot foisonul, auzi niște pași.

"Mă rog, de o mie de ori vă entare, ca via așa târziu, Mrs. Ellerby! Am întârziat
pe apă. Vă scuză?"

"Sunt invitată, Mr."

"Harrow, Jack Harrow, marinar, călător și aventurier, după cum scrie;
madame. Călațalt nume sa fost numai prin protest, nu pentru mine, ci pentru țara."

"Pentru mine? repetă mândra elonmă de Ellerby.

Luna lumină vestimentul ei strălucit și iguavaele ei scântecătoare și Jack
Harrow o privia cu o admirație vădită.

"La robau! sasta e o femeie! Maritate inimă place astă ideată călațaltă. Așea
era o roșă albă, și căta sate înă un centifolii strălucitor. Măre Cammedele!
cum bate la pchi aceste diamante! găinși el.

Elisabeta îl privia rece și întrebător.

"Ce vroți să știu de mine, Mr. Harrow?"

"Așa-i bine, madame! Vintu' vată la lucru! Am să vă spun o veste și
pentru căta să fiu bine plătit. Sunt vintu' mult, dar 5000 de dolari am vor
vestega limba!"

"Cini mi' de dolari! repetă durma nimită și năse cu dispret.

"Sună cum plorămic - nu-i drept, madame? Așa o știu și totu' mi
buuro sate plăti vintu' căta sumă, decât să se împărtăte sarerea la dove"

investitură.

„Ce spun? întrebă ea repede.

„Întrebați-măi bine, de cine spun, de cine vorbesc!

„Ei! de cine? continuă ea, căutând să-și dea un aer de nepăsare. Numai unu-mi vine în minte să vorbesc de stăruții buni dela mine. Vă spun însă, că nu sunt nici pe ele femei, pe care să le poți juca, după cum vezi.”

„Vorbesc despre fapta primei potni sa lui Archibald Ellerby.

„Dela prima lui totă n'a avut nici o fată, răspunse Elisabeta liniștită, dar sudorea totuși îi acoperi fruntea și îi juca dinaintea ochilor.

„Cine să răză arădă, cu toate acestea el va avea o copilă și săci ta trăese. Eu am cunoscut foarte bine pe Archibald Ellerby. Ocupată m'a ocupat dintr-o perplexitate și de aceea totdeauna îi stam în serviciu. Cui întâmplare mă aflam în San Francisco, când ajunse el aici, cu un vapor, cu care întreprinse o călătorie de plăcere. Eu aveam o mică corabie, care voia prin țările litorale. Mr. Ellerby îmi spuse, că se-i duc cu corabia mea, pe el și pe soția lui într-o insulă deșertă și neînlocuită — o insulă pe care singur am descoperit-o — Îmi spuse că marea maritimă ar fi foarte potrivită pentru dinăstătea Bertei. Oa! el își lăsa material de spădă, că se-i rădăie o casă și în pasăcănd acul i-ar prii, să o lase acolo.”

Jack făcu o pauză, uitându-se la mândra damă, la cărei fată era acoperită de o paliditate mortală.

„Vam de gând să vă spun tot ce știu, continuă el. „Știința e putere”, dice un proverb rechin. Dacă vrei să scapi, continuarea istorisirii mele, trebuie să am în mână o rașină, despre prima amintită.”

" Astăzi nu se va întâmpla — nu veșe se-ți, decât nimic, după ea într'un
măști neșigur.

" Cum veți!, răspunse el, zâmbind. Alte plămne vorite ca ~~de~~ iar de mai mult
măști, ea se dice, decât sunt căsătorite după toate cereșintele, după toate formele, sau nu.
~~De~~ încă poate că nu puncteți curioșii.

Jack continuă:

" Totuși, dintr'un punct de vedere, lucrul tot poate fi interesant pentru ~~de~~,
după cum vom vedea, ~~de~~ înainte cu vr'o două ani, v'ati perdut totă averea prin
speculațiuni, cu toate acestea, ca stați pământ în averea de Ellerby sunteți oriși cum
o femeie foarte bogată.

Ea îl privi înspăimântată și încremenită:

" După cum se vede, sunteți bine informat, răspunse ea cu amărăciune. Totuși
dacă v'ati ntășovit vr'o istorie, ca se mi amălygeți buni, atunci v'ati încredințat
curios ~~de~~ rădrocatului meu.

" Astăzi vor fi rău pentru ~~de~~. ~~De~~ sunteți mândră și nu știți cum v'ati putea
încredințat nepăsătoare ~~de~~ stare rădrocatului ~~de~~. Sunteți și geloză și v'ati urât pe
prima soție a lui Archibald, și bărbatului ~~de~~. Și cu v'ati de o sumă frăm-
pici, ca se aflati, ce se vorvenit ea — cămăși s'a mărăcut copila ei — cămăși și
cum muri ea.

" După cum vedeți, ar crede cinosa, că ea n'a murit încă, după Elisabeth
cum își mai recăpeta puțin din colobea ei.

" Oh! ea muri deas prea curând — necăsta o pot jură. Dacă s'a întâmplat
măști pușta înainte s'au plupă căsătoris ~~de~~, e întrebarea.

Ei îi tremura tot trupul. Ce era aceea ce scria acest om? Ea nu meri
putea suporta mai mult viața nesigurantă - oricât se păi tot - și o coste orice.

"Cum se pot da mi s'asignatuni? întrebă ea decodată:

"^{Știna} sunteti o damă nobilă, răspunse el, voesc să văm curintul ^{știna}; și mi
vata valerca mi miu multe assignatuni miu, ea se înlatunam baimiula. Ami
promiteti miu?

"Da! Alaca în vedetă aveti sămi spuneti ceva important.

"Apoi bine!

"Ei? ...

"Istoria mea însă e lungă și ^{știna} sunteti imbrăcate, ca să ești:

"Ce vă pară de asta? Spuneti, se aveti de spus!

"Ami pare rău că căpitanul Bellise vă va costepia cu nerăbdare, el e un
vamic al meu și mi place de el, răse Harron. Asta pară nu va putea vedea fru-
moși ^{știna} și chi. Pentru aceea însă va putea fi recompensat eximinate:

Un e de lipsă ca să se mai repetain lungă naratiune, pe care Elisabeta
o proculță în o tăiere audenă.

Noi o șaim și fără asta.

Cuima îi istorii Harron despre vizita lui secretă în incula puote și
despre surprinderea lui, cea flanel pe cea părăsita cu o îngrijitor și un
un copil, ea se se un mic strigăt, nu alie însă nici un cuvânt.

Când ajinse la naufragiu, fata îi era ca și împetrita și nu rareta nici
cea mai mică compătimit. Fruntea însă toluși îi se întunecă, când îi istorii
despre mântuirea copilului. Harron o observa cu atentune.

"Asta-i ceva înopăimentător pentru o femeie gelosă, gândi el: să mi

în strâm, dară nu-i pare rău, că copila a fost păpătu!

„Apoi jertorii sunt o recunoașterea Florio Bellize, de nepoata lui.

„Așa dară Miss Bellize e aceea copila?”

„Nimic mai sigur! Miss Bellize este fiica lui Archibald și răscălnata mosteni-
tore. Asta e tot așa de drept, ca și cum respirate ^{și} ~~și~~

Elizabeta tremura.

„Și căpitanul Bellize s-a căsătorit! murmura ea. Vei nu merita să plătească prețul de
bump, căci ce nu mai e secret. Acum, pe cari îi interesează mai mult, il diu.

„Am mea promisiunea ^{și} ~~și~~! gratie! strălucită!”

„Ei bine — mi se și va întoarce năunpragiu?”

„În 20 Iunie 1877!”

„Așa dară eu sase luni înainte de să mă mărit.

„Da! de sigur... La patruzeci și șapte săptămâni după căsătoria, s-a născut în Granton, de
unde am scris lui Archibald, împărtășindu-i moștea soției sale.

Spănzurite Elizabetei de rănterori la acest timp...

Ca și răduse raminte despre epistola străină și despre schimbarea, ce făcuse căsă-
ta bărbatului, pe care îl iubi, și că el îndată după primirea scrisorii, și că
mesajul și de căsătorie cu ea.

„Așa dară căsătoria mea este legală, și ce va ține. ^{și} ~~și~~ m'ate înspăi-
măntat, Mr. Heron! Măra fiică că imi veți vedea că Berta Ellerby în această
văestă timp se fost numai delaturată — iar nu moșta!”

El răsă și și metedei barba, grăvindă-o cu mirare.

„Așfel de vești nu v'ar să fi vădit lucruri.”

Capitolul XXII.

Erani aproape M. pe, când Mrs. Ellerby o săpăla între păpeticii lui Florio.

Ea părăsise frumusea și rădăcina și vădă pe Miss Bellize înjurată de o mul-
titudine de actoratori.

Ea se vedea neșpus de jenită, Obrajii ei erau puțin roșii și ochii ei ca viore-
lele, străluciau.

„O! Mrs. Ellerby, mă bucur foarte că veniți, mă îndoriam cu totul de voste.”

„Am fost retinută din partea unui vizitator, cămărușă mi-i puteam da un-
mnd.

„Ora?”

„Elisabetă continuă:

„Nici toate se văd și sunt înțelesuri ca și într'un mahal din poveste. Oh! și ce
măsură plăcută!”

„Da! este o noapte foarte frumoasă. Cu Pe mine totdeauna mi favorizează
timpul.

„Scrie, și în toate aceste momente, Miss Bellize, răspunse Elisabetă, renunțând
o privire proprie în fața ei gratioasă.

Oh cât are mult ura ea pe această tânără și frumoasă ființă — pe
copila Pertei!

Fără se știe din ce cauză, ea mihi pedată n'a subit — astăzi
o urăsc!

Jealousia se revărsase asupra Bertei; pentru că ea se întindea asupra copiii ei.

Mis. Bellise roseu se-i răspundea născând, în ochii frumoși femei însoțită cu cerca, ce-i omorâ născul pe buzele ei rose și rămase liniștită.

În acest moment, vine căpitanul, videntul diamelor.

El vede bratul Elisabetei și a conduse împrejur ea se-i vorbete, cecuc era demn de rădut.

Cu toate acestea fulgerile ochilor ei negri cauzauă celor albaștri ai Bertei Bellise, o tremurată țără minuculoasă de nimire și friuă.

„O se va uitat așa la mine? se întrebă ea, după ce umblându se depărta se Elisabeta. Nota n'o înțeleg. Ozi fi eu vite tot așa de fericită, dacă s'ar căsătorii umblind Florio cu ea? — Crede că pastă se va întempla cât de curând — mă tem, eu sunse pe Mrs. Elberby, dar nu tremă bine, deși s'am petrecut atât de mult împreună.

„Între acestea veni videntul ei, ea se joie un vals și astfel ea uită curând orice privire rea și nefamiliară.

Când se preumbla Elisabeta la brat cu Florio, mica era ocupată cu întrebarea, să de ce n'a hămurit-o el în videntul acestor săptămâni în privința nepoții lui?

O făcuse astia numai din cauza ramiției — sau sărea de când se o pede prescă pentru închetării ei de mai înainte, care cauza peirea sori sale?

Novi se o base în videntul ei vultei și apoi se părăsă ca un inger răbunător ca se o diluzionese și se și bată joc de ea?

Ea studia în opinia minile lui deschise și libere.

Încredințarea ei p'eri deosată, când își diie, să pe s'ar bărbat, de care se credea iubita, iar partea deosată de inimicul ei cel mai rău. Cui! ea era mai de tot convinșă, că s'ar va trechi se și întemple.

Putea să se învârtă, care să iubit atât de mult pe sora-sa, se este
 vr'o vechiă melora, cari o cari sarunat în miserie și apoi i-a luat locul?

Unna o apă și vântul ei îi se poroca mai întunecat, când încep să
 observe lumile din pământ de vedere.

„Cimmetă vorii subvire indată saie saingnatam, grandi ea, penton ca
 acest Jack Harroa m'a făcut cel puțin să fiu mai preocupat. Se n'abia Florio
 multămires, de sa m'înșela. Glacia care de quinș se m'înșela, atunci m'
 va spăi preparata la pasta.

Clupă o praură:

„Cu to'te acestea, ah! il iubesc — și prin viața este ca și răsunat.

Căpitanul se lasă pe o bancă de sub un pom, înaintea căreia se afla
 o masă, pe care fu servit seaiul Elisabetei — ea se spăia o noapte bună
 de petitor, cari se depărtau.

Ea își sorbi seaiul, și recata și deceptă încă și mai tare închipuiri
 ei ochi, așa că mi se simțuri recitându-se și se otrăvura prin minte și un
 surget totamă o predomină.

Ea voia — se se aliere cu acest Jack Harroa.

Clupă cum se vedea, el era o creatură, pe care o putea întrebuința la

tri ce.

Unl întrebuințase și Archibald penton scopurile lui?

Un om, care penton bani, lasă pe o femeie nevinsată singură, pe o insu-
 la melocantă, mai poate comite încă și: asonabă o patfel de crimă penton (bani) bani.

Dosarul plau încă nu era de tot gata în spiritul ei, totuși contura era
 prețul de chară înaintea ei.

„Dacă Florin nu mi însală, dacă într-adevăr mi iubesc și - se va căsători cu mine, atunci totuși sunt bună.

„Dacă el însă nu se gândesc la asta, atunci Jack Harro se va rapla între saliați mei.

„Aminecătă în voi scrie o epistolă, în care îi voi spune de vic și de băni în foisor și în voi trimite și răsinațiunile.

„Ea se gândi puțin, apoi continuă:

„Cuar totuși e cam miraculos din partea guvernantei, întorcându-se pe apă învârat. E bine însă că e așa. Maude e tristă și guvernanta are mai multă influență asupra ei, decât ori care altul, și vede Eliza, egland pușcă în fund căca în casă și se dăruie în (câșuna) țesere.

„Ce e de dunteti așa veselă? întrebă căpitămul Bellize întorcându-se.

„Winnica, care se ve intereseze pe ^{ce} căpitane! Mi-am adus numai aminte de ceva, ce mi spuse curivora mea copila:

„Ea e copila extraordinară, voriferă el, roșindu-se puțin. Cred, că vorată veți putea fi mândră de ea. Ea e unică și onorabilă până în fundul sufletului ei și stule ea o roșă.

„Apoi s-o răstăpate pe dînsa, și se ea în hățăre de joc.

„Dacă n'asă implini în curcul patruzeci de ani, poate că m'asă și gândi la asta, răspunse el nepăsător. Am comandat de mi-a dus din China niște artificii nouă - ele vor fi îndată aprinse. Voite să vedeți?

Artificiul era în faptă brilliant și societatea lui Bellize îl privi cu mare plăcere.

„În reparato pe aci se rapla o mică vilă mobilată, care de opt

septămăni era locuită de o idamă cam bătrână.

Ea era - după cum se spune - o văduvă din Newport, care petrecea vaco-
le prin cauza sărăciei, n'avea nici cai, nici trăsură și nu primisese nici o vizită.

Neamănăta obinuia să stea tot mereu la o ferestră sanumită, de unde
se uita la jocurile și plăcerile tinerei și bogatei Miss Bellize, și asta părea,
că-i cauzează mare plăcere.

Miss Bellize încă sta la ferestră și adă din cap totdeauna, când pri-
vile lor se întâlneau și mai în toate zilele îi trimetea prin servitor câte un
bucet din florile cele mai frumoase și mai rare.

Ast ploaie și după perbarca cea mare, vila era învinsată.

Copile ei de vară dispărușe - nimănui nu dău unde.

Nimeni nu șia, nimeni nu combina disparitiunea stamei celei
linistite și singuratice, cu boala neașteptată a guvernantei, Mrs. Kennit.

Maude o îmbrățișă cu un strigăt mare de bucurie, când îi vândi roca
și cea șabă și stule.

„Ce sigur că guvernanta era o binecuvântă din partea fetei cașii.

Cu toate acestea când cea din urmă o întreba despre petrecerea ei de
vară, ea răspunse cam în rezervă.

„Așcum vom putea petrece, spuse Maude. Mama știe că înainte
de Octombrie și nu începem studiile, pentru că nu dău vestul de forte.

Trebuie să ies mai des la aer curat, și asta vi place și ^{mi} ~~ei~~.

Și ca să se bucură încă cu Mrs. Kennit, își uita surorica amonului.

„Cândva promător, după festivitate, era pentru Elisabeta și di plăcută.

Ea parca atrătea speranțe, temeri și planuri!

Ea era nestul de inteligentă ca să nu-i dea lui Harrou nici o semnificație subscrisă, ci îi scrisese și vie în foioar, unde îi va număra buzi.

„Ostia mi va da ocaziune, se-i cer adresa, în cas când vin să ea și în vitor le va da el.”

În vicietă după prânz era o vreme urâtă.

Plăia și fustura solură mai multe ore, apoi înveta puțin; aerul însă era încă umed și rece și cănd se întuneca, norii se îndesară și începu să plouă, care părea că va ține toată noaptea.

„Ostia dară nu vici primi nici o vizită, egându: Elisabeta, și nici mi mi parc riu. Într'astorer că e o plăiere se fi singura măcară într'o țară.”

Apoi luă o carte și ceti aproape o oră, desși ochii ei erau atințeti tot la orologiu.

Când Mrs. Kennet, care încă se afla cu Maude în cabinetul de lectură, după ce bătu noie, și sculă din locu-i, Mrs. Elberby dispăruse din vedere, urmându și omnul de alungul grădinei, prin ploie și întunerec, îmbrăcată de sus până jos cu o haină de ploie.

Plăia rădea într'una, nu se vedea nici o urmă de lumină, afară de aceea, care era prin ferestri; aerul cel umed și rece și făcu bine fetei ei, care și cum în întunerec încă parca, egându dinu-se la peopul sării sale.

Ea scutea drumul ce ducea la foioar, egându:

„El n'oi se fi aci, căci am mă va astepă pe vremea vici urâtă. Cu tote acestea însă pte că vine. Mi-ar plăica să mă sup mai vici de aceste nume

mauri, se nu le mai pot la mine. Mai bine era să-ți fi scris și mi la
dece, decât la nouă; până atunci poți să mă răsuși luna.

Eu ajunsese la locul vestiment, trecu peste piatră și văduta mea

Theodora căzdu asupra ei lumină unei lanterni de fier; și, roșe un
tepet de spaimă, elar văzând și tot așa de curând se aplecă sărăci în întunec

„Mai bine era dacă nu făcateri nici un șoghot, Mr. Elberby, oprită mea
lui Harrou. Poți să mă fi erudit cineva. ^{Theo} Sunteti însă în vârstă, curajoasă
venind mi într-o noapte de noapte — eu nu mă potoptam la asta.”

„Asta este o întâlnire negociată, fu răspunsul ei, după ce-ți mai
venise în fire din spaima cea mare.”

„Ați sunt banii, ce v'am promis, mă rog, numărați.”

„Sunteti o eroină, observă bărbatul, luând pachetul de bancnote și
mărimându-l între la lumina lanternii. Sunt tot. Dacă credeți, că v'mai pot
servi și de aci înainte, atunci; mă rog, dispuneți de mine, și măina opala
pe cealaltă.”

„Serviciile ^{Theo} sunt prea scumpe, Mr. Harrou. Voi nu știu la
ce mi poate folosi vestea, care mi-ati spus-o, de orice, aceea pe care și interesează
mei mult, și știu. Eu toate acestea însă v'am plăcut pretul, ce și l'am promis, și
poți să după asta vă voi însărcina cu ceva.”

„V'mi puteti da adresa ^{Theo}, Mr. Harrou?”

„Eu numai rămân mult și aci. Dacă, după plecarea mea, veți primi
o epistolă ai o adresa fără nume, atunci veți ști, cine v-o trimite”

"Vă mulțămesc — intelg. Pute că, în săptămâna viitoare, voi sara, veți mai veni încă
solata săci. Atrine; apoi se pot spune, dacă mai am lipsa de serviciul ~~și~~."

"Voi veni!"

"Văpște bună!"

"Văpște bună, madame!"

Ea se reîntorse în casă, deobrăcă vestimentul cel ud și merse în orașii ei, fără
se o vază uinea.

Chameriera ei cosia în camera vecină; ea se trimise se spună guvernanta și
fiici sale, că astă vază nu va mai veni jos.

Jack se dinstre bine și feruit în posesiunea pachetului de banuote.

Se pândia la uilele cele albe, se le va petrece cu cele uini: mi de solari,
pe cîmă, fără ca să scria or'un pop hotărât, lumina cu lăternă prinprejur
— o precauțiune, pe care mai bine ar fi eoricitat-o la venirea lui.

El nu era un om care se se oprie leme, cu toate acestea însă sîni inapoi
și sece o injurătură, cînd lumina lăternii cădu pe fața unui om.

Fiată unui bărbat, care se vedea printru zăbrelele incunjurate de foi, atât
de aproape de locul, în care stăea el cu Mrs. Ellenby, încât se și au vorbit
incet și cu precauțiune, totuși trebur, că el se auzit focuare cuvînt.

Capitolul XXIII.

Acesta Muraș îmbrăciăminte era un lăcășor.

Jack Haron își poze la moment revolverul și sări ușor și iute ca o pisică în jurul prizonului.

Gelătalt via se fugă, dar un picior îi se împedea și căzu.

Harou îl apucă iute cu o mână puternică de cap.

"Termină eu pe mari spioneri, accelerată!

"Căta-mi strunul! se răciră omul, eu am drept să mă aflu pe aici.

"Așa!"

"Sunt servitorul guvernului, el n'a voit să iasă afară pe plbe - și de aceea m'a trimis pe mine să încui porțile și să mă uit în două părți.

Harou îl mari slăbi puțin.

"Ce se n'ai făcut așa?"

"Așa am făcut!"

"Ei. . . ."

"Când veni pe acest drum, veduși o lumină, întâii credeam că este o lanternă de fur:

"Așa a fost, nebunule! îl întrerupse Harou.

Tinerul continua

"Atunci mi întrebai: Ce se fie asta? Dacă ați găsi ^o pe un strein în o lanternă de fur pe locul, care arată să-l păruți - ce i-ați face?"

" Apoi vedeți, ce vă întemplat! În răspunsul lui Jack

" E bine - asta ea fost scatoara mea - și eu mi am îndepărtat-o.

" Oa! - și mai mai mult. Când voi vedea pe Mrs. Ellerby, sciați bine că toate sunt în regulă, tu însă vi spionat ca să șadeți, ceea ce nu era destinat pentru unchiul tău.

" Eu însă voi face cunoștință și apoi voi fi brigat cu țigara de drumul.

" Bred, domnule, că săr fi mai bine pentru ea, să mă tîna în serviciu! În răspunsul uragios.

" De ce?

" Dacă s-ar putea să se dădea să se ia în considerare, ca să vorbească cu un om ca S^{to} , și să-i dea o sumă de bani de mare de bani, apoi să mă duc, că săi trebuie să fie ceva la mijloc.

" Ești un mișel nerăsunat și poți să sar fi mai bine pentru mine, decât să-ți faci să ramutări pe loc. Căci nu poți vedea nici o încaierătură de maf. Dacă poți veni și numai în afaceri de interes. Eu și-am pierdut nouăzeci de lei radele ei și ea mi-a plăcut pentru că.

" Te sigur - o istorie deamă de credut.

" Băte!

" Bine - bine - Ellerbyeni nu și tin numai de țigara capul dus! Răspunse bărbatul, metamorfozându-se de loc de scipinca sarnei, pe care se bălăntă și tinea în mână. Ce are moradama cu drumulele ei rade, plătind cinci mi de dolari numai ca să audă despre ele? Poate că ea fost bărbatul ei omintit, care în nopțile furtive se învîrtice pe ai, despre care ștorea să afle ceva!

Jack Harrou, la celată vorbire îndrăgănită, pări îndărăt, survoitarea

lui încă era satiată. Ce fel de istorii curioase circulau printre poporul
superstitios din vecinătate despre fiinta și soarta ^{de} de Ellerby?

„Ce lipă, pare o castel de stamă frumoasă, se se întorese de oprite și
răspunse el cum răstănd. Eu încă n'am nici o relațiune cu spiritele.

„Dar se se vorbesc despre decedatul domn de Ellerby? Se vorbesc
ni sandevă, că spiritual lui se amata p' ai?

„Atpoi se dice, că în fiecare noapte negustă, vine aci un jacht, care
sancoră în procul grădini. Mătroni și pescari au vădut asta de mai
multe ori, de multe ori și strigat și ai mânăstă cătră el, șdar în sa-
șdar, pentu că nici odată n' au primit nici un răspund și nu se puteau
săpropie de la de el, el rămânea tot ocauna în aceeași depărtare.

Cu toți acestea sunt omeni, fie și în tre noi, cari afirmă, că Archibald
Ellerby este tot așa, de puțin mort, ca și ^{de} și eu și că el numai se crecea
s' a depărtat, s' a deus. fiindcă nu era ferit cu memoria lui sa stoma.
Odată auzit nici odată nimic, despre asta?

Jack Harrow închise ușa, de crecea întrebătorul ni putea
crecea mirarea, care se iși pe fața lui, încinte de se răspunde:

„Nici odată! Asta întrec cealaltă istorie. Servitorilor acestei case
le place să îngie câte vorzi și șuate. Ați și mednici să se șprindure pe tot.
Madame Ellerby și soara bărbatul — nu-l jesece de cincișpedec și ai?

„Așam cred, că se înșetă. Se dice că la Ellerby în curând va sarca
loc o căvătorie.

„Asta nu te privece nici pe tine, nici pe mine! Tu șpui prea

multe, hăite. Iată, primesc asta și-ți astupă gura, căci saltmintelea voii în-
sănta pe madama în ce mod vorbesc servitorii ei. Haide! saum poți încă puștia
după mine."

Jack puse în mână grădinarului și presa de aur, merse și el pe puștia
disparându-l în întunec.

Ofitorul grădinarului încă și zăvori puștia, apoi se întorse în pavilion
și se aruncă pe un scaun.

Plăia înctase pleoștă, cum soarele lui, luna răsărise și arunca, cu tot
că era după noii, o lumină slabă și palidă asupra tinutului, așa că contu-
rile obiectelor se puteau distinge și o negură palbă și subțire acoperi tot.

„Curioși oameni! murmura bărbatul. Credeai totuși căi o distincțiune
mei mare sau mai mică - chiar și mitetia! Cum vorbea ea și în grădina
cu muma-să. Mă apleam după un tufiș și abia îmi puteam ține răsul.
Miss Marlowe voia să scrie pe samantul mumei sale! Uebuna!, ea putea cere
tot așa de bine, ea se culcă luna. Căcace posedo femeea odată - apoi căcca
mici numeii săi - asta-i sciet!

„Sunt convins că ea nu-i putea face nici o plăcere, așa ca primul inger,
ca prima lui soție! Cum văruța ea fiecare floare și vorbea cu ele - ea și cum
ar fi fost miste copii mici!

„Pe atunci stăpânul era sênător și laun și ole și miândm, dar tot
deună samicabil cu noi. Un-i miorare că și perdu capul, după ce muri ea.
Oă! de când se întorse fără ea, muma era el. Fiecare, care îl cunoștia, îl pu-
tea vedea! Ce somic era, când mă învăța, cum se conduce o corabic! Un post
nu băiat de grădinar și el m'ra făcut matros. Și apoi - ora mari mândit

or' volată de o păsărelă de plecare?

„Când să ai și mâini conștient ca sape, atunci să ai și vorbă sacșilor
cătoretic, care vor face mănușă și pănul celui mai curajos om! Se pornesc
într-un yacht mic, pe o furtună așa de mare și în largul mării se des-
coperă un căpitanul e nebun! — Cum se vîră pe catartele cele mai înalte și
păcău pemne cu peltăria, vîndea și striga ca să întindom pînădele, pentru
că în 14 zile trebuie să ajungem la insula pustie, căci altminterdea
Berta va muri de inimă rea. El părea că rivaliza cu furtuna în pri-
vinta mîngăturii. Eu mă tîui cu pericolul vieții, ca să-l țin jos. Lasă-
mă, Tom, și pe el cu tristete, asta este pentru prima dată, de mai multe
ori, cînd sunt și eu ferit. Asta-i plătut, Tom! Nu mi trebuie verșura
mea — o despretuesc — mă duc să îmi pe soția mea — Hură!

„Și cînd încep, nu știu din ce, și arde corabia, el nu ne lasă
să stîngem focul. El scîntă și uriea, că el nu drept sufere focul moștii,
pentru inspirămîntăterea crimă, ce a făcut — noi ne vîdăm și lîși
să-l legăm, ca să putem stînga focul.

„Și apoi — ah! Nu sunt acestea omeni comici! Acum vine al-
ta, în acest loc, și în pavilion și plînge și se tînguiește totă neptea ca
o nebună, în loc să se pue în pat și să se culce, ca ceilalți omeni. Eu
arbei vine câte odată în acest loc și tot daruna trebuie să găsească pe cineva.
Nu cu oamă vine guvernanta — ea nu este o Ellerby, ea nu putea fi
mai cu minte. Este însă că s'a molipsit, trăind viața vreme în
familie.

„Acum trebuie să merg și eu acasă! — Ah! Unde sunteți, Mrs. Henrot? Trebuie să vină să mă viziteze. E acum vreme, deasupra grădiniștii, că pe răstimp ploierii nu vor mai veni să mă viziteze. Sunteți încă bine îmbrăcată? Timpul umed e foarte nesăritos.

„Și mulțămesc, Tom, eu m'ă procedur deșu. Senul din casă e mădușitor și eu, plom mai bine, după ce esputin la aer curat. Tom!

„Ce vorți?

„Tot aici ai fost când s'a căsătorit Mr. Ellerby pentru prima oară?

„Da madame! Totia lui era fiinta cea mai dulce, ce-va săistat vrodată.

„Asta cum s'aridit o. Apoi de sigur că s'aridit și pe Mr. Ellerby? Și observat că el înainte de a dispărea, nu era în totu mintale?

„Mă rog de astare, madame, eu însă nu vorber bucuros de ofacerile stăpînurilor mei. Și știe că Mr. Ellerby umbla totu nopțes prin grădiniștii și oh! Dumnezeu! stăci această era un semn al nebușiei, atunci totu familia ar trebui să fie omintită, și s'arid de guvernanta, și s'arid Tom, și s'arid și să se depărta.

„El știe mai multe, decât spune! Și când guvernanta.

„Eu stete câte-va minute, uitându-se prin negura, pe care luna o făcea din ce în ce mai vizibilă. Era pădverat că ea avea obiceiul să iasă acasă, când era părăsit acest loc, pe care îl iubia.

„Apoi intră în casă și se retrase în odăia ei.

„Ajunsa aici sebe și curie stăci un cușor, apără pe plină, care deschidea un oprețu secret, din care luă și epistolă, care ajunsse în posesiunea ei prin mărtașă cameristei: Sarah Tomer.

Vechia hărtie era saturată de săruri, încât mări în câștig. Ea se vedea și în noaptea asta, ca în mări multe săruri, ceteră și recitând cuprinsul sașilor.

„Măcar apă asfla un punct de încurmare, și apoi prin toate lumina, murmură ea. Măcar purtat cu mulți rezerva, cătra Elisabeta - timpul opereii inse și se uit.

Capitolul XXIV.

„De ce n-ai venit să vorbești cu Miss Bellise?”

Tânărul pronunță o privire fugitivă peste fața sa roșie a timerei obșoare, care se așeză lângă el, pe banca din grădina, și apoi privi în ochii strălucitori ai fetitei, care se așeză pe iarba lângă ei.

„Ai-mi Vasile, Maude, apoi îți voi spune înfruntatul obstacol.

„Așa dar, Vasile, de ce nu vinți să vorbești?”

„De unde știi, că nu vinți să vorbești?”

„Besta mi-a spus!”

„Tu mi-ai întrecut, Maude! și de ce nu vorbești cu Miss Bellise, căci altminterdea n-am fi vorbit deopre asta.

„Așa dar fi foarte frumos, și de Maude oftând, Sunteti ca frăcuti unul pentru altul și dacă nu veți fi mai prieteni, Vasile, apoi re-va lua saltul local.

Vasiliei rase, uitându-se pe furis la Poarta.

„Scii că această ar fi foste frumos și plăcut, Miss Maude, răspunse el cu o seriozitate neastăptată, Asta-i visul meu de mai mulți ani, n'am avut însă curajul să fac această cerere. Eram așa de fermit, încât mă temeam, că printr'un răspuns nefavorabil, fericirea mea ar fi pierdut în joc. Ca să scie că o iubesc - da - o adoroz! Săi ceace voese și sper; și mi este ca și când ea n'ar fi așa amabilă și bună cu mine - dar săi imeter și nu inter să-mong mai departe - Ei bine Maude! de orice ne iubesci pe căsătorii, se-ar fi, deocă ai vorbe pentin mine?”

„Ah! - Poarta, roesci să-l scribi? - O, și că: „Da” și nu-l mai tortura mai mult. Te rog, logodesc-te. Scii că unchiul tău nu va fi contra. Ce-a mai mare dorință ca mea este, să fii și eu volată soră de mireasă. Te învoesti, draga mea?”

„Mirociată! răspunse Miss Pellise, roșindu-se, nicio dată n'i tacut mod. Să mă întreb el singur la lumina lunii - și genunchi, cu o limbă elouantă; apoi satuni și voi da răspuns. Maude este veselă; apucă mâinile Poartei, le strânge și se uita la Vasiliu.

„La lumina lunii - mare Comediant! Luna seșare numai la firmantate la douăzeci și patru atunci voi muri de oprimă și meliniste. Șapte ocașuri! Nu scii cum voi prutea rebră? - Ștașănaș supletului meu! Dulcitate inimii mele! Spirit dulce al visurilor mele celor mai dulci! Nești-mă la piniobele tale și din pară, loo nu mă voi mișca, până să ce nu vorți.

„primis surventul, care mă va face cel mai fericit plintre muritori!”

El se aruncă în carnea la picioarele Bertei, și apucă mâinile ei albe salbe, le sărută și se uită cu o privire pasionată în albastrii ei ochi, care formau cerul lui.

„Ea însă își retrase mâinile și ochii ei albaștri luciau de mânie.

„Este pasta o plumbă, Vasile? întrebă ea serios.

„Plumbă! Eu nu plumbesc, asta este o sfântă seriozitate, Berta!”

„O, orec Maude mi-a deschiș drumul, ca să-ți spun, ceea ce este mult doriam, totuși nu mă vei învinovăți despre lipsa de stimă. Te iubesc! Plumbă mea din totă inima, din tot sufletul, cu cea mai intimă speranță și devotament. Dacă puteti răpunde amurului meu, atunci spune-mi! Dacă nu.

El îngălbeni la acest surget și se uită la buzele ei cu și când voia să-și cetercă vorba pe preșele.

„Tu m'ai făcut să-ți pierd.

„Subita mea! - ce mai vrei? Cântă Maude cu o bucurie nepusă.

Berta se uită din întâmplare la curioasă fetiță și erupse, fără ca să vrea, într'un râs cordial.

„Ce fată modestă ești Maude! Strigă ea, întinzându-i mâna lui Vasiliu și nu-și retrase nici buzele, pe care el era hotărât să le sărute.

„Oa! o știu, eu cred numai cu ușă în casă, însă nu-ți pare rău - așa e Berta? Și-am vă Vasiliu nu o îndrăgim și după mînă e atât de frumoasă și noi trei răi dingura, atâtea rose și cerul

penin și multe alte lucruri și epămeușiam că trebuie să fie primul oraș al țării — o
 căpitanul Bellia, venită aici! Tatăl tău e un criminalist! Știi ce s-au făcut? —
 I-au logodit! Și s-au căsătorit! Tu ești sista înșelămintelor, neapăs de cum? —
 Ce — mamă? Este o calumnie? O, nu! întreabă pe Berta, sora, nu ești sora
 rădăcinii. Oh! căpitanul Bellia, când și unse și vor căsătorii, eu trebuie să fiu
 prima soră de mireasă — imi promisi căsătoria?

„Nu e prea curând ca să vorbim de nunta? întreabă căpitanul ră-
 dăcinii. Greș ca nepoții mele și va trebui să ai, până să se-și va găsi toate cele
 de trebuință.”

„Alta! rădăcinii Elisabeta. Cu mine oblig să prepar pentru Miss Bellia toate
 cele de lipă în case săptămânii. — Alta doar în noaptea s-au logodit? Și se
 pot face nunta căsătoria? întreabă ea, aruncând asupra fetei o cast-
 fel de privire, încăt se făcu să tremure, fără să se deie pentru ea.”

„Mă mi mi place să fac curând casa curând ast fel de lucruri, Mrs.
 Ellexby, observă căpitanul. Tu vrei să mergem pe tremure? — Te rog!”

El îi opri brațul și rambelă mersul prin sălele umbrase ale grădinei că-
 tră țărni.

Pe țărni năpăd să căpleși niște bănci, pe care se puteau pune, răsăd, cari
 se prăvăleau pe șurub. Copiii se jucau în mării și făceau întințuri. Bateria un
 vânt răcoritor de mare — în o cast fel de slupă prăvălă țărni era un loc minu-
 tat de petrecere.

Căpitanul se puse cu frumura lui înșelătoare pe una din bănci.

„Mă am hotărât să petrec rădăcinii în New-York, înepu el. Mă se puse

ca la 1 Septembrie voi pleca la voi și voi călători câte-va luni, apoi rămân în New-York. Mă sîm cum mi va plăcea orînd, după ce-am fost atîta vreme dus de aci!

Elisabeta la început nu răspunde nimic, ea se simțea amar îngelată, supărată și înoprimăntată. După cum se vedea, ea numai putea se face-mece pe cinec fost asonator al ei.

Ea își mușcă buzele și lacrimi curseră prin ochii ei, apoi îl privi plîmă de imputare.

„ Florio! de ce ai venit aci? De multe ori mă tem de D^{ta} , mă tem că ai venit și pedepsoși neadrepțate, de care mă căesc vîrtit de amar. Dacă asta e cauza, atunci — te-ai răbunat!

„ Cum mi-ai răbunat? întrebă el, rîzîndu-se puțin.

„ Asta e aci! aopti ea, pe când ochii ei strălucitori și umedați de lacrimi îi răspundeau. Nu fi atît de negalant, întrebându-mă!

„ Vici răbata nu vîi întreprinde nimic în contra D^{ta} , Elisabeto!, cu toate că mi-ai cauzat atîta durere. Au fost timpuri în vîna aceștia, în care aș fi răbunat în rolul meu de amant de mai înainte — pentru că D^{ta} , Elisabeta, este o femeie frumoasă, căreia puțin bîneni i-ar putea rezista, dar sîm că sînt prea bătrîn pentru asemenea nebunii. Totuși după cum am spus, eu am atît și atîta tot și în inima mea n'am nimic din supă rău cu D^{ta} .

„ Cînt esti de bun! Ce nobil! strigă ea. Cu toate acestea D^{ta} n'au venit să petreacă vîna aci fără nici un scop. Ai venit numai ca

să-mă ardeai prăvăia într-o varole, ca să te iubesc - ca apoi să-mă poți idologetui?
Acesta, a fost scopul Orlei?

Ea vorbea foarte încet, însă pasiunea sa rău nu pastfel de sunet, învârt vor-
bele ei și audiența cu mult mai departe, de cât credeai ea.

Pe banca vecină seșea un bărbat, care își trăsesse pălăria lui cea lată de
Panama pe ochi și prăvăia ca să dorme. El nu se mișca și ei nu observară toamăi că
prezenta acestuia, a cărui ochi deși erau închiși, urechile însă îi erau deschise,
și ca să surdina tot.

"Fi-om opus să se ceartă aici, Elisabeto - surveniri vechi! Uter a cerea natural,
dormind să-mă văd acest loc, unde petrecu amica, iubita mea doră timpul cel scurt
al căsătoriei? - Asta a fost uniiul meu scop.

"Uter te pot învinovăți de neaudeș, Florio, fu răspunsul, de oare mânia
frumosei plome creșea cu atât mai mult, cu cât penderca speranțelor ei era mai clară.
cu toate acestea eu nu sunt așa de neobișnuit, după cum crezi.

"Vescitose? - cum? Elisabeto? întrebă el într-un ton limitat.

"O! ite, punoso întentăunile! Să nu crezi că eu stău în intanoree,
Orla și venit aici - Orla care poseși savutu' nonnumerate - pentru ca să iai
o parte din savutu' făcei mele pentru nepotă Orla, nu pentru Miss Bellire,
ci pentru Miss Ellerby, copila surorii Orla, și să vezi să iai o treia parte din
savurea mea pentru ea. Mă crezi o'bra și gândesci că nu știu că acesta a
dona Berta este toamăi fiica mamei cu acelaș nume? Cunoșc întocagi
istoria nesimțată cum s'a purtat, Archibald Ellerby cu Berta - asilarea ei -

nașterea copilului ei - mărtea ei prin neaștrăgăria - scăpărarea copilului. Scii
 că schimbarea nu m'a jubit nici odată nici măcar pe ră, că muștrănte
 consiunții îl făcuseră nebun și că el muri tot în acel moșor ca și soția lui. Scii
 că am fost înșelată în privința fenelei și lucrului vietii mele - că am
 stat închisă ca o călugăriță cincisprezece ani - că ^{Stea} ai venit acum
 să ne urmăriți pe mine și pe copilul meu - să văi mostenirea Măndruș -

" Oprește! striga Florio într'un ton ponuncitor. Și cum dat n'oi dată
 vr'un semn pentru această? Te-am amănintat cu ceva? Bertei nu-i trebuie
 nimic din averea Măndruș. A îngrijii de copilul soții mele, este mândria
 și lucrul meu! ^{Stea} n'ai fi știut nici odată despre existența ei, dacă ar
 fi voit, cum ai suflat, asta te privește pe ^{Stea}. ^{Stea} poți țineă secret soții și
 fani puseseră acest lucru, după cum vrei. Mie mi-e tot una.

Elisabeta, ca sărăci pasiune se mari reținu puteră, studiază un moment
 frumoză și bărbătesca față, apoi își pușo mâna ei cea mare pe a căpităruului.

" Așa clară e adevărat că n'aveți nici un gând rău cu noi? întrebă ea.

" Este fel de om mă credeți? Dacă așați fi voit mostenirea Bertei, atună
 căuți fi cerut o părere numai pe cale oficială.

" Alsta o știu eu. ^{Stea} ai fost totdeauna marinitos, Florio. Gar-
 tama pentru vorbele mele neaștrăgăte, pe rămânem aminci, de brece umbel
 fete se iubesc una pe alta.

" De sigur! de sigur! Se înțelege. Eu nu vreau ca fetetele să
 se despartă una de alta, amicitia lor mă lucră. Iubesc pacea și

măsc totu' căntă și totu' vicleanice. Măști bucură deaia și ar fi permis Miss Maudslayi, ca să ne înscotăscă în acista' omu' și ^{Do} răsămenea Elisabeta, deaia' voiti să veniti.

El era omnicăbil, omnicăbil și nobil, cu totu' ăstora Elisabeta, al căru' omor propriu era rănit, omnea în fundul inimii în contra lui, pentm că el nu răiaa la piniorele ei — ca amant.

În contra năvănătorii Berte încă nutria pură rădăna, o gelozie nite-
pictore, și inimă ei era numai puțin mai bună ca ea unei ucigăse, pentm că
ea doră prin tot sufletul mărtea fetei și astfel de ucigăse sunt periculose,
deaia' încep să le nutrăscă cinera.

„Să plăcut este văi, și se parum căpitanul în ton obiănit. Mă duc să
vedue și pe copiii văi, ca să putem vedea cu totu' seputerea sordului.

„Cupră ăstora și întinse umbrela, pe care o ținuă el și se duse să ra-
duca potineri.

Indată ce el dispăra, omul de pe banca vecină se sculă și se nita
la Mrs. Elterby. Ochi ei întălniră din întâmplare privirile cele înscăsnete ale
arcestuia.

„Mr. Hamon!

„Se pronuncă măsorime?

„Ardit-ati ce-om vorbit?”

„Seva — puțin, și se mășină. Căpitanul Bellire va rămănea în

serina sacista in New-York.

"Aha mi pare!"

"Vati, unde vă mergeți și câte penton cântora timp, cu ei?"

"Aha, am de gând."

"Și mi veți trimite cadavra ^{de}?"

"Ce sigur?"

"Pentru asta vă puteți osteni."

"Asta o cred!"

"Trăiește - vine!"

Jack Harrow își îndesă pălăria pe cap și se depărta.

"Imi este ca și când o legătură fatală mă lega de acest om, murmură Elisabeta. Mai bine așa face și o mpr odată. Ce ce îl incurajez?"

Obraji și padeau pe muzine, întorcându-se spre cei sosiți - cântă fericiți și tânăra mireasă, cântă fiica ei cu ochii cei negri, cântă căpităun și cântă amicală Bostă - care semăna atât de mult cu muma sa.

Căpităunul izbira liniștea, dar în pocitura și mai amenința, se mai iolovănea, încă o furtună puternică

Capitolul XXV.

Misia societate rămân pe terasă până pe timpuri, când se mîngă la masă.

Se aude Miss Bellise petrecea pentru câte-va zile la Ellerby, fiind invitată; și înțelege de sine, că și unchiul și mirele său, petreceau mai cu seamă aici și rămânneau și la masă.

Numai candelatul de lectură era luminat, când se reintorsă acasă și petrecură aici câte-va momente, până ce fuă chemați la masă.

Mrs. Kent, sedea la masă și citea. Altea stăea ea și vedea minunat de frumoasă și tînără și căpitanul Bellise, observând sacota, îndrăta ce intrară în locuință.

Uici el nu scia, ce-l atrăgea către ea, așa încât nu-și putea lua ochii de pe ea.

Elisabeta mare în afară era veselă ca totdeauna, înăuntrul însă ardea de ciudă, când observă atențiunea lui asupra guvernantei. Ea mai observă, că Mrs. Kent, sacum pentru prima oară, de când se afla în casă la ea, și se purta stobîl. Ea era îmbrăcată în mătase violetă și în păr și în piept avea roz albe.

Obraji ei, altădată atât de palizi, sacum erau puțin mai roșii.

„ Ea vrea să cucerească pe căpitanul Bellise! „ zăuși Mrs. Ellerby ;

ea să se ornat! Beocatură nevinovată! - O guvernanta!

Elisabeta se aplea într-o stare nerăzională.

Când vede ea că Floris Bellise nu-și mai putea întorce ochii de la fântâna cea frumoasă, ea el se simțea fără vre străș de ea, înțelegând că se poate de răpște de lumină și părca că pentru ea uitase pe tot! Cui din odă, și apucă inima și sufletul de gelozie, cum simțise atunci, când Archibald Ellerby se căsătorise cu alta.

Tuna chemată la masă.

Elisabeta mergea înainte, căpitanul Bellise rămase înclășărat și vorbii cu Mrs. Kennet; când intrară în sala de mâncare ea era la brâu cu el.

Ochii Elisabetei fulgerară sub sprâncenile ei scufundate, tinerii erau mai veseli ca altădată, și sufletul tăcerii și rămase neobservată.

Elisabeta pofte că în viața ei n'ea avut și sufletul de furie, ca în asta seară, și să se scula de la masă.

Mica societate se retrase în odaia de locuit; căpitanul Bellise însă rugă pe Mrs. Kennet pentru o plimbare pe terasă.

Tinerii se urmară în surâns; cei în senul cel proaspăt al nopții, era prin cum mai plăcut ca în seară. Marianne rămase singură cu fetea ei, preambulându-se și iertată prin odă.

Un tremor mult și guvernanta se întorse singură îndărăt; ea fu surprinsă, auzind de la doamna aceste cuvinte într'un ton aspru:

„Mrs. Kennet!, eu nu mai am lipsă de serviciul T-ului. Priveți-vă ca și concediată.”

"Mă leucur, răspund aceste, răspunde guvernanta luiștă șupă putina țărăre, tu mai era să te rog și eu pentru concedierea mea. Ce și iubesc atât de mult pe dăndu, totuși nini este în neputința să îi mă mai jort fese mai multe. — Alte slatori..."

"Alte slatori! o intrerupte doamna casei cu un năs despretuitor, care de de parte șii se jumo. Așa curînd orău sarut efectul aceste rose și aceste obraji? E eu n'am dicit ce fel de femeie sa fost aceea, căreia îi-am încredințat atât de mult ficia și pe care am ținut-o în casa mea."

"Nu! aceste n'ate dicit o, răspunde guvernanta, nici nu știu că să șii n'odată, Elisabeta — numai pentru O^{ta} , nu pentru mine; ca soait timpul însă în care slatori mea cătră cicalăti este mai mare decât volorinta de sa v'eu tu și de aceea ite spun acum, că nu O^{ta} pe mine, ci eu pe O^{ta} te — am egăruit în decursul acestor ani."

Ce fel de om era aceea, pe care o audia acum Elisabeta? Ce vorbă aceste femeie? Întocmai ca un arbore, pe care o fortuna necăstătată îl despice de ramuri și frunde, totuși casa stă volorna de Ellerby aci, vintură cum îi se omulgo mândria, poartă, în sfârșit tôte, de cătră o putere misterioasă.

Pământul de suspiciune îi părea ca să mîscă — lumca și tôte ce era mai pretios, le perdea prin mîinile ei.

Mare Dumnezeu! Era cu putința aceste? Nu! Acest auzet era cu total d'mintit. Acestea femeie, care simplenise cu v'ebdare, din can în can, ponuile ei, care era platită, ca să instruce pe ficia ei — aceste femeie...

"Cine sunteti? O^{ta} , întreba ea cu voce înăbușită."

"Eu sunt Berta Bell Ellerby, pederivata soție sa lui Archibald."

Elm fost răpănată din papă și unu o lungă călătorie, adușă pe ucat. Se
 întlege, că mai întâiu am venit la casa bărbatului meu, dar în seara nopți,
 în care venisem săci se căsătorii el cu o altă femeie - cu ^{frăz} Elisabeto - case
 totdeauna l' am vorit - și astfel mă retrăsei și nu vă încumadar pe nici
 unul dintr'ei voi, prună căna am vădit de mărtea lui, cum le-ati jehot ac-
 timor, ce urâtă vă era viața și cât de mult vă iubiate copila!, atunci ma-
 puă mai multe lupte țipele cu mine însumi, venii săci, nu ca să vă fac nenorocită,
 desoperindu-mă, ci ca să fiu rapoșe de copila lui Archibald, de-orice atunci
 credeam că pe copila mea am pierdut-o. Eu vă compătămisim foarte și cuprin-
 peci pe mica Maude în inima mea, întovări ca pe propriul meu copil."

"Și în toate acestea cum viti să o văclarați ca pe una fără nume,
 fără tată! Asta e o iubire minunată! Uhu! - Sunteti o înjelătore, Sunteti
 din întemplanse învitate în secretele familiei noastre și viti să vă folositi de
 ele, ca să ne puteti nimici pe mine și pe copila mea! Sunteti o aventuriera,
 care viti să vă folositi de nenorocirea Elerbylor - am cetit cu despre astfel de
 lucruri. Fără îndovală, iti mai fi revăna și părtas la săceta. Pite că ast
 "Harron este unul dintre acestia, orășingă sa cu o bănuială neașteptată."

"Jack Harron - pare să numia căpitanul Harron, e ai? - Bine!,
 chemati-l ca să vă facă să credeți săceta istorie!"

"Oh! el mi-a pleuris mărtea primei sotii a lui Archibald. El va fi un
 martor însemnat în favorea mea!, pentm că drăcă imi aruncate astfel de vorbe
 îndrăimote în față, trebuie să procedau săceta cauză, pe mâna justiției."

Capitanul Bellis este totmai la îndemână. Ceasului i-azi spus, că puteti sora lui întreba ea rădându, ignatiéra, blonda lui soră?

"Nu i-am descoperit încă satevul, dar cred că asta până va început sa leânui. El este iritat prin asemănarea, ce se vede, care totuși nu corespunde cu colora pînului meu de saun și cu pigurația morții mele. Am fost blită și mi-rami alte haine, penton că saltmîntrelea m'ati și recunoscut, penton că chiar 17 ani de intristare și durere neopută, nu m'ra schimbata așa de tare, încât să nu mă potă recunoște, oraciă mi-rami lăpăda cuștia." — Cu se mișcari repede și lui guvernanta peruca cea neșă de pe cap, care se ochimbare așa de tare! O undă môle de păr blond îi cădu pe umeri. — așa de mult, așa de del, așa de fin, încât mai întrecia pe acela al fetei sale. Elisabeta o privia formosată.

"Chemata pe Florio! striga guvernanta, și spună el, cine sunt!

"Cine striga pe Florio? întreba capitanul intrând în locuțon. Atunci vădu pe pingasa fînță cu și pînul blond.

"Cumnașule, Bertia!"

El pînă cătră ea, dar incuște de sa ajungă lăngă ea, puterile îl părăsira și cădu la pământ. Mișcarea mirării și bucuriei treu peste puterile lui.

"Il puteti convinge, că eu nu sunt sora lui?, întreba Bertia triumfând, apoi se arunca jos lăngă frate-său, și puse capul pe neptal lui, îl săntă și iar îl săntă meron pînă ce el își veni în fire și începu să înțelegă, cēt se petrouse. El se scita la ea, ca și când ar rira — ea perdelut, ca și când ar și murrai spiritul Bertei, acela pe care îl vede — ca și când n'ar putea fi ea. Elisabeta sta lăngă și rădându cu batjocură.

" Numam înteleg, accare numiti drepți mea pedepși, observă ea după un timp. Eu n'am considerat pronunța: " Ce tîc nu-ți place, altămă nu face? " Eu s'am depărtat-o, am căstugat pe Archibald - el imi fu omulo - și s'am descoper, că eu n'am fost nici vovă totu lui - că nu sunt stăpînă pe Ellerby - că tîc nu venit s'îi, ca s'îmi răpiti stărea, s'îm m'îsalungati - pe mine și pe copila mea! Ah! Maude!, s'îmmana mea Maude!

Credeti că vovă s'îsating măcar un fir de păr de pe capul copila?
 tîc nu, ai eu nu vovă p'cista! Ea imi este tot așa de sumpă ca și propria mea copila - așa de sumpă, încât în tute aceste săptămîni, în decursul căroră s'îm că fiica mea trăiesc și o vedeam în apropierea mea, am tăcut și mi-sam întorsis ferireea de ea și imbrățisă, pentru că m'îvovă s'îm cauză nici o neferire peilalte tîneră potate, care asemenea e fiica lui Archibald. Numam cănd s'am vedut că și tîc nu, că Berta e copila mea, m'am hotărât și vorbes, pentru că v'îm s'îm bincor Elisabeto, că m'îtemiam s'îm v'îm descoper p'cista. Eu nu vovă s'îm cauză, nici tîc nu, nici fiica tîc nu m'îsaperintă - rămăneti și d'aci înainte, peace sunteti, și d'aci v'îm d'aci lui Archibald, stămna de Ellerby. Căci sumpul meu frate imi va da puterul, ce'mi tocbue, nu v'îm cer nimic din'ăvovă Ellerbylor. S'îm că Florio se îngrijit pe nepotă sa - de ce arădara s'îm minicim sau s'îm micșorăm ilusimile Miss Maudei? Sunt gata și rămăneti pentru totdeauna Mrs. Kennet, companisina Berta mele - și numam în secret amoscută ca muma ei, sau vovă merge cu frate-meu în China, unde tîc nu v'îm va fi tot una, cum m'îvovă numi, sau ca Mrs.

Nici unia idintre sacete trei persoane nu observă pe izingaara ființă, care
stea în umbra ușii, sau cel puțin se gândea că Mauds - care lăunse pe
amanta singuri, intrase în vobae și ședea aici pironită, înlemnita de curiozitate
cele iritate, ce le apăcea mămă-sa guvernantei sale.

Palidă și tremurândă stetea ea aici, unde rămase dela început, fără ca
să interese să se miște, arundina și înțelegând tot.

Contura cădu cu o putere epăimântătoare asupra simțului ei delicat.

Ea era, redevenata fiică sa tatălui ei și îi plăcea să trăiască în Ellerby. Căin
săcătoșă pozițiune înaltă proria asupra poporului de rând și acum era o lo-
ritură mimicitore pentru ea, arundina, că pe mășterea ei este o pată, și există
mai mult sau mai puțin vinovată.

Un eust moment mama îi era totul, guvernanta nimic.

Ea sări din umbra și se puse lângă mămă-sa; ochii ei cei mari și
lucitori străluciau, lașele ei rose tremurau - ea părea ca în sacete putine
momente devenise femeie întocgă.

„Mămă, dăre ea, să nu lășăm, ca să saterăm de apăta lor. Se mer-
gem - departe, într'alt loc, cu puțina ce ne-e mai rămas din averea gde.
De și este puțina, dar într'un mod foarte frumos modest tot puțina trăi din
ea, și după câți-va ani, când voi fi mai mare, voi puțea de instrucțiune
sau voi cășe, sau saltarea. Se nu vom nimic, mămă, din ceace nu e al
noștru! Noi despretărim acua, de ce ne săceta ceva, ce nu dăntem - să trăim
la Ellerby, deaci n'arăm nici un drept asupra lui. Spune-le mămă, că

nu crezi, se rămâni aici! Capitanul Bellise năse numeai de zehul, cu
sare roșie, mica plămă, leacămile înși îi umplură ochii.

„Mititica Maude! ^{Șta} este, precă mândră! Te rog numeai să nu mergi
să se departe - să se departe, ca să nu te pot afla, când voi veni după or'o
săți - va veni să te cer, de fetei. Ascundere-te la sasta!

„Mamă, do'ra nu vei rămânea aici, ca să rămânei până din gratis?
repeti ea, neîncredinciosul cu mii o privire. Trimesă hăteci, cu putere în
pieptul ei, nare părea să fi un vulcan. Cu totă acestea el nu trebuia să văie
să se mii rădăta. Mamă, mamă, răspunde mi!

„Nu fi nebună Maude! fu răspunsul mamei. Tu mă superi! Me
voi hăteci, ce-o să fac, decât voi în carea timp. Astum, încă nu!”

„Ea își smulse mâna din gura sa fetetă; și nite săpară și merge
în exădina.”

„Ei mii prin egănd nu-i trecea, ca să refuze ofertal Bertei; ea vicia
înși se fie rugată și casa să-l primăci; ea și când prin să seie car fa
ce o parăre.”

„Se părăsăci Ellerby! se se retraga în întunerec! La sasta se egănd
dica frumosa femce, nare se afla încă în flăca etăti. Ea merge mai de
parte cu obrazii să seieci, până ce în fine ajunse la fozor.

„Că opniul ei cel oia fiam ca se întâlnească aici pe Mr. Norton?”

„Ea se hăteci să rupă orice relațiuni cu arest om periculos - și acum!
acum, când amocca tot arestul, nu va să seieci mândră, încă se nu

ceva spatul lui Jack Harrou.

Capitolul XXVI.

Jack Harrou se afla încă tot în Newport.

Trecuseră mai multe săptămâni de la întâlnirea lui cu Mrs. Elberly de pe ter-
mure, anume o vreme mai în toate zilele și ea era totdeauna vesela și amicală
caută el.

Capitanul Bellise din pricina cu Bertie, cu Mrs. Kennet și cu Agramonte
plăcuseră și Jack răsufla mai liber, pentru că el părea acum nu voise ca capi-
tanul să scrie ceva despre petrecerea lui aici.

El își formă un plan - dintre cele mai îndrăznețe, care îi părea că-
va produce multe avantaje.

Acesta credea și se baza, pe cămașă el răstăpă cu nerăbdare, ordinele fru-
moși femei, care îi dăde să înțeleagă, căn care lipsă de serviciile lui; el nu se
apăsă să meargă în New-York.

În toate acestea trebuia ca să-și petreacă timpul cu ceva, de aceea
păru purtosintă cu mai multe tineri sau vază, cari aveau mai multe bani,
precum le trebuia, petrecu câte va veni cu ei, asigurându-i astfel de ceea ce avea
de prisos.

În modurile acestea ducea o viață lucuroasă, fără ca să se atingă
de cei cinci mii de dolari, pe care îi câștigase așa de ușor.

După prindea se afla ace reguță pe apă, pentru că el era un marinar născut, care pe apă era tot decauna mai norocos ca pe uscat.

El închini o mică corabie, la conducerea căreia îi erau ajutați Tom, căpitantul și rădianambui.

Atunci în juru apei mult, se luau prin rădianambui și el căștigase o mare înclinare către Jack și către danșile acestuia, pentru răchiul, vinul și campania pe care acesta tot decauna le lua cu sine într'un coș.

Erău timpuri, în care limba lui Tom era liberă și mai ales stăruind cănd era beat.

„Urcați că se va căsători iară stăpână-tă? îl întreabă Jack într'una din zile.

„E prea frumoasă, ca să rămână tot văduvă. Mă mir că nu s'a căsătorit încă până acum, căci după cum s'am spusit, are mulți adoratori.

Tom își întorse ochii și se uită spre mare.

„În luna viitoare sunt 15 ani!

„Cine-i proșteru ani? - Asta-i mult. Cu toate acestea, credem că se va căsători cu căpitantul Bellize.

„Asta credem și eu! Frumos bărbat e căpitantul acesta! Îmi pare rău bine, că nu s'a făcut nimic.

„Căre e ce? Căte pară tie de asta? Cum, Tom?

„Nu că abia s'am scutit interes, dar cred că va făcut bine de nu s'a mai căsătorit.

„Aproi mic mi se pare, că Mrs. Usher sa dus o viață în totul monachală.

Când te găndesci la casa cea mare, în care nu se aplea nimeni suttul, decât ea și fiica ei! Și și aceia e răuă pe un timp ide idoi ani. După părerea mea, ea ar trăi mai bine și mai plăcut, decât ar avea un bărbat, măcar se i-ar ținea numai de urât!

„Nșteu pôte fi și pôte nu! Se vedeți p^oș, totuși nu este rău, ca când l-ar fi îngropat!

„Pe cine se îngrope?

„Pe bărbatul-oăi. El va murit se întelege — de asta nimeni nu se îndoace — dar ea nu o pôte îndoace. Ea nu i-a vedut nici volata castorul, și nimeni nu i la vedut. Vici unul din răcea, cari s'au dus cu el, nu s'au reintors, se spună, că el a murit.

„Natural că nu s'au intors. Pe bord au fost numai patru persoane și ~~ca~~ încă au murit ide sigur. Cum se puteau dăra întore ca se vedea stin? Pe o noțfel ide furtună! și în idecurs ide cincisprezece ani nici o veste! Num voi face un răs. Căci m'au p^oștea căsători cu există femeie primită, credi tu, că eu voi mai întreba ide primul oi bărbat?

Tom îl privi cu curiozitate căte-va momente, apoi se întorse,

„Voi se se căsătorit cu ea? întreba el. Atunci eti nimeri bine. Femea e mândră ca un p^oș. Ne opun că, astia nu se p^oș. — El clătisea din cap. Cum se și p^oștea găndi la casa cea?

„Vine tu - a spus, că găndesc casa cea? Eti un melu! Tom! Nu voi să se mă log cu o noțfel ide femeie? și Jack răs cu poșta.

dingur în grădina, și totdeauna tare; eu audiam cămă lăcom prin tușe
cât de mult de insula pustie și despre soția lui și despre răstfel de lucruri
smintite, încât creșteam că ram fost în persoana acolo.

„Asta e o minime linie potrivită, Tom, și Jack în batrână și se
decide ca în una din zilele următoare să îmbete bine pe grădinar, ca răstfel
să poată scote din el tot adevărul.

Capitolul XXVII

„Asta vreau să așteți vechi mine?”

„Da — vechi-i, ceea ce vreau.

Primăpatul și Shama se priviră unul pe altul peste masă; el se uită la
ea cu o privire pătrunzătoare, pe când ea, lășărându-i ochii în jos, se juca cu
o floare, ce o ținea în mână.

Elizabeta era în această sarcă foarte frumoasă — așa, gândea bărbatul
când o privia cu poftă.

„Acesta va costa timp și bani! și el înec.

„Amendone și stau la dispoziție. În timpul cel lung, pe care
l-am petrecut în stolu, am cheltuit atât de puțin, încât prin venitul meu
am adunat o sumă considerabilă. O parte din această sumă nu o pot

intrebuinta in nici un caz mai bine, ca in momentul cum o am spus.

„ Afara de epesole spre ditunni, trebuie se imi mai platesti mica si serviciul meu.

„ Si pat se se platea 12° intreba mama, uitandu-se la el cu o privire asa de intunecata, imat chiar si Jack Harrow tremura.

Harrow e foarte intim in casa Elisabetei.

Po el il vede ai mai des, ca pe ori care alt oipe. El era imbracat dupa moda sa mai noua.

Specia, cari il intalnesc la Ellerby se mira, cum poate avea o astfel de persoana intrare aici. Se pare ca el e bogat, om de lume, cu toate acestea insa nu e nobil, care se sciba intrare aici.

Case septimăni trecură de la plecarea Bellemeilor. Seroul trecură - acum e mijlocul lui Cutmore - casa mai frumoasă lumii, pentru mica cetate maritimă.

Mrs. Ellerby dimisionare pe guvernanta; iar pe Maudie o duse intr-un pensionat din Boston.

Aceasta era foarte de lipsa, de aceea spus Maudie, desi era invecitata si intelepta, totusi mai sarca inca miste inuzire, de care trebuia scuturata inainte de ce educatiunea ei s'ar fi putut privi ca „ indeplinita”.

Mrs. Ellerby renase acum cu totul singura. Ea o inca prea tinera si frumoasa, ea se asle plaiore in viata eremitagiului. Ea a fost mestel de credincioasa memoriei barbatului ei.

Să credeai că din ea și din căpitanul Bellize și va face operele — să-i fi scăpat el vre-

Cupă, ce se purse dolul tot, credeai, că încă înainte de a cădea răpăda — la Ellerby va avea loc o căsătorie. Această era acum un ce nesigur. Pentru că neastepțită și căpitanului era totmai ca și năspărtire.

Măi sorbiam un fel, altu alt fel. Uneni nu băga ni damă vizitele cele multe ale lui Herron; cel puțin niminea șapara, de servitori, uclia Ellerby. Bătrânul Jacob scutura din cap și oțta totdeauna, cănuș il conducea în launtru.

„Ce-a mai ajuns și Ellerby, barbaroșia bătrânul servitor, stănuș cu supărare din cap, stănuș vin p'aci răstfel de omeni. Asta nici pentru curățirea încălțămintelor madamei nu e bun! Oh! această o șeu! Prin vinele lui nu curge sânge de nobil! Credeam că căpitanul — dar ce ajutoră această — Ellerby numai este aceea, ce-a fost mai înainte! Ce omeni mai vin acum p'aci!

„Patunci nu trebuia să duc în sala societății pe un „niminea!“ Alți aceea mare poftă să arătorez pe madama în privința acestei om. Oh! l'am vădut într'o convorbire intimă, cu ajutorul grădinarului, cu Tom? Cine nici stănuș nu cumva e și el unul din pungașii lui și stănuș nu ne va prinde casa cât mai curând!

În această țară de Octombrie foial rădăca, în cămin, pe când usele, ce duceau la balcon erau deschise, ea se întore sur proșpăt, care

în ziua lui Octombrie e ca un sâmbet.

Elisabeta e îmbrăcată în catifea neagră, la picioare nu colțar nici
Miamante.

Ea se îmbrăca totdeauna pentru nimeni decât pentru Jack Harrow și se
părea, că nu cunoștea pericolul, căruia se expune.

Ea avea se-i plăcea, se-l lingusească și se-i căstige influența adu-
pura lui, mai departe nu-i ajungeau gândurile.

Pe când sta ea astfel, cu sprâncenile lăuate în jos și îi făcea la
planuri, Jack se uita acum la frumusea ei statură și la fața ei, acum
la colierul de diamante. Când își ridică ochii, el se sperie de expresiunea
feței ei, dar se reculese îndată. . . .

„Nu veți mira, dacă el rădănd.

„Nu cred, nu sunt atât de sigurată.

„În această se rischează foarte mult, observă el, cătându-i ne-
rebelarea.

„Uita-i drept. Cu toate acestea Dumnezeu nu sunteți înșelător, Mr. Harrow!

„Dum, în privința acestei aret, drept.

„Căci, ați făcut pentru bărbatul meu, puteți face și pentru mine.

„El a fost înșel în timpul aretă, voastră a fost cu totul altceva. Dacă
damele vor fi în San Francisco, vier nu în New-York, atunci lucrul
s'ar putea face cu ușurință.

Elisabeta privi spre niște deschișe, Jack se culcă și le închise,

lapoi ea continuă cu o voce mai domoală :

„ Trebuie să vă hotărâți, să se mergeți în San Francisco. Se mergeți cât mai îngrabă și văduta se vede săjunge acolo, să scrieți dinnei Kennit — eu nu o pot muni altfel — că se poate niște lucruri arriose despre sacca insulă și că ea s'impresună cu frica ei să mângâie acolo. Se-i spuneți că el ar fi debarat acolo, că acolo se află un mormânt — în afară de, ceva, care se-i extinde cu răsritatea.

„ Ah! Inmă năpitanul Belize vor veni cu ele! Te totu nu-i pot vedea-tuna, năse el cu boajoură,

„ Ce se nu? — Asta vor depărta totă banuială. Se nu lăsați pe ni-meni, care se întrebe asupra ei. Asta vor fi mai bine — cu mult, cu mult mai bine! Adăă îi vede putea depune pe uscat cu proviziuni suficiente, ca se nu plămândăcia și apoi noptea se porniți singur și pe ei se-i lăsați acolo. Asta-i o voce minunată! Eu vreau să mă scap de ei, idor fără să co-mit vr'o crimă delevinată.

„ Trebuie că urăți foarte mult pe această femeie! Văse Jack, uitându-se cu admirație în ochii ei vântători.

„ Oho! Ea este, mon bête noir? Asta va fost ea întotdeauna. Ea mi-a mâncat viața, mi-a furat samentul, mi-a strivit ougetele — m'a împins pe calea creștărilor. Eu nu puteam trăi, vedând-o forțită, iar eu miseră. M'am gândit să mă scap de ea — am crezut, în urmă, că am găsit un ramon lui Archibald.

„ El se căsătorii cu mine, însă pe ea o jecă; el înnebuni din cauză că eu eram sotiua lui și mi pătrăsi, ea se sp. scute mörtea pe mare. Am suferit totu acesta — l'am jclut multă ani — copila mea se făcu mare. Viata mi sepu din nou se mi duridă — ea esi eră din grăpă ca un geniu rēu, ca se mi poveridă, ca eu n'aveata n'am fost sotiua lui Archibald, ca copila mea n'are mi un drept asupra numelui ce l'pörta și asupra averei, ca plēna împreună cu fiica ei sunt singurele Ellerby! Nē mai mirati, că o prās?”

„ Ku! nu mă mir! Cu tōte acesta ea n'a făcut nici o amintire despre avere — nici nu r'a amintit nici într'un mod — nu-i drept?”

„ Până, pruma nu!”

„ Alproi?”

„ Eu n'eam încredere în ea. E ceva natural, ca și ei ea mă urese tot așa de tare, ca și eu pe ea; o drept ca ea vorce se aiba pentru fiica ei, ceea ce și se urine. — Căpitanul Pellise are o inimă nobilă — cine știe însă până când va mai trăi? Ku-i așa?”

„ De sigur!”

„ Micle fetei, peste asupra ce ea și va deveni sotiua, se mi ia averea — în ofărșit o sută de pericole mă amintă.”

„ Eu înghălbini și nu mai știu ce se faci de suferință.”

„ Amorul și ura ^{de} sunt infricosate, rāsă Jack.

„ Eu nu lăuă în băgar de samăi celuți observățune, și continuă:

„ El m'a făcut de fiu rea, dar totuși nu uicigose.

„Ată!”

„Nu vești să și se atingă mișcărilor un fir, de pe din capul ei, cu toate acestea mișcă ea și, cu fiica ei, trebuie să mi iasă din cale.

„Țmi este rău și când se întemplant să vorbesc, să facă ea să se reinterească, să se potze să se implinescă voința lui Archibald. Mai întâi cănuă mă gândiam la așa ceva, și mi venia să râd! Asta e totmai rău ca una din comediele franceze, într-ună mioră sărit de nebun și cu toate acestea foarte natural: —

„Căci săr merge și sublocotenentul cu ei, și tuncia săr fi patim. Ce familie fericită! ^{Și} și piceti să clima e plăcută și săr fel acolo săr putea petrece de minune . . .

„Ată putea trece săr corabie p'acolo și să-i scape!”

„Ată putea! Căpă 5 sau 20 de ani — ce săr fi atunci? Te mine mă mă pot bănuși. ^{Și} și reti primi răplata și reti fi liber.

„Dor ^{Și} și?”

„Până atunci cu imi săr căsători fata, și săr asigură viitorul, și imi săr fi răbunat asupra lor. Pote să și mor până atunci și nu mi mai trebuie nimic — nimic.

Eu optai cu o tristă și melancolică, când pronunța aceste cuvinte.

Cu toată bogăția și frumseța ei, viața nu-i mai oferisă nici o plăcere, și când peruse speranța de a mai săstriga pe Florio Bellini.

„Remunerarea mișcă n'am hotărât-o! aminti Harrou.

"Hotărăți-vă ^{cu} singur, Mr. Harrou.

"Eu sunt hotărât, și eu, apucându-mă mâna ei cea caldă și moale și împodobită cu inel. Această frumoasă mână este

Eu s-o smulse și-l întrebă cu'n dispreț, zicând:

"Ce însemnarea asta?

"El roși la privirea ei disprețuitoare și răspunse:

"Asta însemnă că, dacă vă voi face acest serviciu, trebuie să-mi promiteți, dacă imi va reuși, că după orientarea mea, veți fi soția mea.

"Soția ta! strigă ea cu un dispreț nimicitor.

"Da! - soția mea! răspunse el rece. Asta este condițiunea mea. . .

"Ochii mei sunt prea mare - lucrul trebuie să rămână neîndeplinit

"Imi pare că uități, că sunteti în puterea mea!

"Eu nu sunt în puterea nimeni om, Mr. Harrou!

"Așa credeți? - Ei bine: eu cred că veți fi soția atât de frumoasă și bogată, totuși veți avea să vă vedeți părintele sub picioare, când veți spune cuvintele mele în saloane și în restauranții istoria cunoștinței noastre.

Eu îl privii desoponată, pe când fața-i pierde orice color.

"Ah! vorbești serios, Mr. Harrou?

"Da! Încă de la început am avut acest scop, și mi-ati plăcut și nu v'am crezut atât de - neamiceabilă!

Măndra Champlin îi ferbiă sângele

Gracă săr fi lovit-o în față, ca nu s'ar fi înspăimântat așa.

Cu toate acestea ea se expuse nemulămurii lui și ca un trebău să poarte conșe-
ciențele.

"Eu nu mă voi mai căsători, Mr. Harrow, răspuse ea, după o mică pauză,
romolindu-și furia.

"Asta?"

"Totuși poți să-ți dai seama!"

"Mă rog - ^{tu} o'are fi căsătorit cu căpitanul Florio Bellise, dacă
o'ar fi cerut?"

"Sunteti gresit!"

"Bun, de loc nu!"

"Cu toate acestea e așa, după cum știți!... Vorc să rămân, ceea ce
sunt. Nu pot deveni sora ^{ta}, și voi sta încă bani, așa că mincia nu
v'ea lipsi, promiți când veți trăi.

"Asta vor fi foarte bine, dacă n'ar sta în mâinile mele, și fac o cafe-
cere cu mult, cu mult mai bună!"

"Cum așa?"

"Fiind sora mea, nu voi fi numai mânăstrea și fericit, ci și stăpân peste
Ellerby. Cu condițiunea acestei promisc lucrul. . . Mitati-vă, Elisabeto, lăsați
la o parte strănciturile vo pe frunte și faceți-vă din lipsă o virtute.

"Vreți să mă amănintiți, Mr. Harrow? Nu sunt laș și nici nu sunt
un copil, pe care să-l înșurăimintiți.

"Faptele stovoresc, dice Jack, v'ersându-și din vinul se sta pe masa.

Intreaga istorie - de la inceput până la sfârșit - sună frumos. Un
 mister eu la rădicarea gloriei Ellerbylor nu va contribui. Așa că
 dacă nu ne putem învoi, trebuie să merg.

El se aplecă.

„Voi reveni mâine dimineață? Văști mi timp să mă mai gândesc.

„Reverea mea s-a sfârșit. Astăzi ori mâine!”

Eu să saruncă implorătoare la picioarele lui - el râdea.

„Nu, nu, scâlă-te Lin! nu putea veni cinerea, eu sunt mai preveșător
 decât ~~tu~~. Aci este promisiunea, care am făcut-o eu, ca să o subscrieți.
 E condeiu și cerneala sau? Ah! eu am un calomăr. Veti întâi suprin-
 dal și apoi subscrieți.

El îi dăte hânțua în mână, ea scrie:

„Eu, Elisabeta Ellerby, promit cu jurământ, că mă voi
 căsători cu Jack Herron, dacă el va îndeplini însăși
 ce i-am dat o pentru „insula pustie” și dacă la reîntoarcere
 mi va da dovada despre acesta. 17. Octombrie 1879.

Când până: Jack Herron avea, documentul, pe care îl pușese cu
 grijă în portofoliu, provădit cu subscrierea, ce ea dădit-o, era ea o
 siguranță și viitorului lui fericit.

Elisabeta însă stătea fără vînturi pe tapetul, pe care căduse,
 după ce omul părăsi volaia.

Eu sîm foarte bine, cecăce făcuse.

Capitolul XXVIII.

Când vechiul orologiu bea în vâlcărie, Elisabeta se des-
tortă din lesii.

Ea se rădăci cu multa osteneală și rămase zădărnă pe tapet,
cu capul sprijinit în mâni și cu ochii ei desperați îndreptați asu-
pra focului. Ea avea acum o înfrățire mândră.

„Bănuind, ce iute își primise nedreptatea pedepsă, mir-
mură ea, nu murmură în lumea scabaltă, ci și aici. Oh! de-a răși
putea începe viața mea de mai nouitate! Cui parca dravă, în case
său întărită pe Archibald în contra soției sale, m'ea urmat
blestēmul și ce e mai rău, e să pe acest drum nu se explă
mă și oprire. M'ea putea reținea, m'ea putea întone — oba-
obă confăptuitorul meu imi stă în drum și mă ține tot
mai aproape de prăpastie! Jack Harron! — Jack Harron!
Bela Floris Bellise până la dînsul e o mare prăpastie, o mare că-
dere! — Murmurul meu se explă pe acea hârtie, obacă il ofensor, el o
va publica — sunt în puterea lui — sunt sclava lui!”

Un muget înfrigorat era auzit, ~~care~~ și care străpunsese pe
mândra femeie și și miste lovitură de cutite.

Ea a decorat numele ste Elsieby - urice însă ed atât mai mult pe soția lui Archibald, pentru că ea s-a arătat nobilă și magnanimă - ea însă numere sacra numai lingurie și a ajuns în această stare înfronată, numai ea se strice încă și mai mult sacra sormane femei, care a suferit atât de mult.

Acum însă totul îi era clar. Cugetul ea sica hânto, pe care ea subvino, făcea ea sengele se-i virule cu putere prin vine. Ea se gândea cu rusine la Maude, la nepita ei copila.

Acum îi mai rămase numai puțină mângăere.

„Până la primăvară nu va putea el escuta acest plau și se se și reintoră. Văii parca timp, se mă gândesc la cora, ca se-l depărtăz pentru totdeauna.

Tom, ajutozul grădinarului, deși ploua, totuși rămase până nop-
tea tănăni răzără. Avea cora spre la inimă. În deursul veri aphase
el prin vorbica lui cu servitorii, prin puzdic și prinivăse diferite lucruri,
ca căror povară era cam spre se o parte.

„Căcă n'cași fi jurat pe ste biblie, murmură el, stănu sub un
pom și întăndu-se la forestole cele iluminate - căcă n'cași fi jurat
pe biblie, de mult mi-are fi luat această povară ste pe inimă! Harron
imi spune astă pară, că măne are se vorbeacă cu mine, că crede că
măne va eși pe apă și mă va lua și pe mine. Ei bine! om se văd, ce are
se-mi spună! Căcă imi va pune niste conditiumi favorabile, atunci
poțe să omi merge. - Har ste ce a fi stănu ste Elsieby încă și acum

nestepită, când n'are nici o societate? Simintitul bitriam sele Jacob vor fi' tocbit
 se închida' lădunile pe la ferestri; se apăia mulți strungari, cari se învîntese
 p'aci. Și ea pînă aceste diamante cu satetă nepăsare, ca și când ar fi niște
 leucăți pe stula. Imipare ar e timpul se mă retrag și eu. Haron m'a fă-
 cut se-l sastept, pînă când n'ca rapueat domnul ade pe picior. Măndesc
 că Helty nu m'a sasteptat pînă acum - Ho ho!

Ultimul cuvînt îl spie incet și în sacelaz moment se trase după o
 tupa - pentru că luna lumina palid și slab, așa că nimica nu se putea
 cunoșce lămurit.

„Ce dracu mai e și asta? se întrebă Tom, uitându-se printre ra-
 muri. Mi se pare că sunt - hoți!”

O frică momentană îl cuprinsese. La el n'avea nici o armă și nici
 nu știa cătă sunt, la această parte; cu toate acestea însă el nu oia și se re-
 trougă, fără să se învînteze familia de acest pericol.

„Dar o're se văduse Tom?”

Unuoi o figură - aceea sa unuoi lărbat mare, care păsînd pe
 lângă columnele improvizate cu vîntă de vie, se furisase lângă ferestra
 și stea aci, uitându-se în lăuntru printre obloane.

„Că sigur că el mai are încă or' un sot, observă Tom, uitându-
 se cu precauțiune în tôte părțile. Trebur se fiu cu băgare de seamă, căci
 saltmîntrelea, m'cași pomeni în cap cu or' o lovitură, mare m'car resturna
 la pămînt, fără să se mai put face ceva. La sare pasta pară colitel etc

diamante la gât, am vădit-o. E bine că Martin doarme în apropiere, pentru că bătrânul Jacob numai e bun de nimic. Martin are o flintă și un revolver. Ah! cum mi-ar plăcea să am și eu flinta mea aci!

În timpul acesta Mrs. Ellerby aprinde la o altă fereastră, o deschide și închide lăcășurile. Lui Tom îi batea sima cu putere; el n' aștepta alt ceva, decât să tâlhanul se măvălească asupra ei, să o sugrumă și să-i fure diamantele. El pși un pas mai înainte cu pumnii rădicăți și sta gata să sară.

Acela balt însă nu făcu nimic altceva, decât să se retrase înte în umbră. Madama merse la cealaltă fereastră și o deschise și pe aceea, să uită puțin afară, iar lumina, prin lăcășuri se reflecta asupra jiravelor. Tom sursi lămurit în tăcerea nopții strigățul ei cel ușor și cuvintele:

„Ce ostentivă! — Ah, ce ostentivă sunt!”

Apoi să închise și această fereastră și totul rămase în întunec.

El pși iară după pom și pșteptă. Bărbatul pregătă ușor treptele peste terasa în grădina — lui Tom îi să părea, că vine toamai la el.

„Ah! haidă numai! egândi grădinarul, preparându-se de laptă. Străinul însă nici nu să uită la el, ci își urcă scurmul liniștit, suspinând dureros.

„Asta nu e hot! egândi Tom, asta-i numai un amant. El e amorezat în frumoasa noastră madamă, și totu acesta el nu trebuie să se învârtă pe aci așa de tângu. În voia da să înțeleagă, că mai bună e viața lui

decuș societatea lui. Ya să-i dau o mică lecțiune — numai așa în glumă.

Tom păsese cupă aceea figură mare și după căți-va pași lovese pe se-
lăbalt cu mâna peste umăr.

„Ce caritate! ^{Și} noaptea pe la ferestrele altor oameni? întrebă el
Stroinul se întorse repede și se uită la el, fără să zică nimic.

Tom păsese un pas îndărăt, gura îi se deschise și fața lui cea brună
nișăbrini.

„Sfinte Josife! — strigă el, nu — nu — nu — ...

„Bă, bă! el este, și se selăbalt încet și rîdînd, lătrăcîndul tău compa-
nion de călătorie, Will, care se imbarcă vedea cu tine de aci, de mai multe
ani. A fost o călătorie plăcută călătoria cu căpitanul nostru — nu-i așa? Știu
orișicum că te-a fi luat dracul de mult.

„Și eu credeam că tu ești încă pe mare.

„Ei! asta-i o întrebare că mă găsești aci. Niciai putut să nu mai vi
ni serviciul Ellerbylor, după cum am promis unul saltușă?

„Eu nu mi-am călcat promisiunea, fu răspunsul moderat. Vimeni
nu m'a renunțat, cînd m'am reintors și nici n'am spus nimîmii cine
sunt.

„Asta-i moroul tău!

„Cum mi'ajims tu aci?

„Asta-i o istorie lungă, prea lungă, ca să ți-o spun aci în plîie
și în frig, răspunse camaradul său. Tom! poți să mă redăposteri căte-va
zile și să ți'ini secret prescuta mea?

„Asta se pot! Am o odaie de prisos în coliba mea.

"Ești pasătorit ?

"Da!, mîsa Heltty mi se tacă ca și un bărbat. Așa dar vino.

"Te bucuri tu, Tom, vădindu-mă ?

Responsul grădinarului întîrzi pe puțin.

"Îmi pare și bine, dar simt și trist, care cumpănesc mai greu, nu știu.

Grădă dar intempla să vie dinova la mine, cum se te reamănd ? Te sigur-
aă, nu ca: Mill, care s'a îmbăncat și ai pe: "Rosa cea albă" - asta nu merge

"Ei bine, dă-mi;" corăbierul Stark din "Halifax", mie mi-e tot una.

"Atunci vino, corăbierule Stark, se vedem din nou și ea or o căsă de
cecin, ca se ne înălțăm. Vezi că ai înghețat cu totul, corăbierule Stark!

Părea că Tom vocea să se familiarizeze cu acest nume.

Capitolul XXX.

"Nu cred să fi existat or'ordată în lume o ființă atât de fericită ca
mine, și de Miss Bellie cu o voce tare. Nu mi pot închipui cum ar putea deveni
și mai fericită, oțta ea cu o bucurie nevinovată, plecându-și fața spre
bucchetul, ce îl aduse Vasiliu toamă satului.

"Oho! și întempină Vasiliu, punându-se lângă mireasa lui; adevă-
rat, că nu-ți poți închipui, ceșce te-ar face mai fericită ?

"Nu - de sigur - nimica! răspunse ea.

„Uhai fi, s'ce putin mai ferita, doamne! ce-tia mea, iubito?”

„Ce unde pot s'ii asta?”

„Asta nu e lingusitor pentru mine, doamne! Mo' leuaz inna forte, s'ind
ca peste done luni te voi putea convinge.

„Despre ce se me convingi?”

„Despre sacca, ca tu sa femea mea, vei fi mai ferita.”

„O! - intr'adever? Asta doar dinu e hotarata? Corectam ca asta e
treaba mincii.”

„Da!, capitantul Bellie inna seie, ca, asta s'ar putea intimpla forte
lune in sara Braciumului.

„E bine! Trebuie se-ti spun ca unchiul e innoasnet! Mrs. Kennet, ce
mici despre asta? Ai lara o're se-ti se hotarata seie amunici de
marna, altul? Cred ca sacca doi barbati me-tui atat de amabili, incat pot
face ce vresc. Eu inna s'ii voi-tare demnitatea. Nu cred se fii inca scutul
de inteleptu si in etate, ca se me casatoresc. Pana sa cum am fost in tota
viata mea p' aspila nebunatiei si vrum — o! sunt convinsa, ca lui vanilia
ii va fi rusine de o vist fel de femea probta! Uhai intaii trebuie se invet-
seh! si exatirea! Asta mai curind de un sau sigur ca nu se pote face.
Nu s'ii, Mrs. Kennet, ce-las da, cand s'ii fi mama mea! Corect forte se am
o mama — cum mai mult, de cat, ori cand. Imi este ca si cand ar trebui
se am o mama la mest pas insemnat. — Ce ar de ce n'ati inna, D'abile?”

„Nu mi este permis se n'ad, micule tiran

„De mine nu! Asta po'ii privio sa o mare insulta.”

„Dacă ai face o alegere, m'arai alege pe mine de mama? ^{de} = 2 întreba
Mrs. Kennet moale și tremurând; ea nu cutera să se uite la această fetiță ro-
șoasă și fericită, care se odise cu totul scuturătoare, capul îi era plecat
spre bucuria de mână, obrazii îi se roșiră și mâinile îi tremura așa de
tare încât nu mai putea face nici o împunsătură.

„Dacă așa voi?, răspunse fetița, grăbindu-se către ea și arun-
cându-se la picioarele ei. Cine ar putea dona o mamă mai dulce? — Eu
nu! Mă iubesc foarte mult, deși nu'mi sunteti mamă, Dacă n'ar suna
ea și o lauda de sine, atunci o'asă spune, căt sunteti de frumoasă — Va-
siliu însă zice, că noi semănăm una cu alta, ea două surori, de aceea
nu cuter să vă spun această. Voi semănăm una cu alta, asta am obser-
vat-o și eu. Vasiliu, uite!

Ea își puse frumetea ei față lângă aceea mai strălucită și de alt-
mintelea de obicei tristă.

Fata plinului Kennet însă acum nu e tristă; ea străluce de bucurie
ca și a fetitei; inimă ei bate cu putere, bucuria, depe iubite și fra-
gelele curiozitate ale tinereții și gratia fetei, ai cămii obrazii, atingeau
pe ai ei, și străbătu tot corpul. Ea nu cutera să rădăie ochii în sus, de
frica să nu'și trădeze secretul ei cel ofănt.

„Mă-tă ai oas, iubita mamă! uite fetița vădând și lasă-mă
să-ți văd ochii. Ei sunt tot de aceeași coloră ca și ai mei. Ai mei văd
o'ochiata, sat fel de ochi albaștri, Vasile? Apasă de ai mei!

„Este o asemănare minunată - până și pământul, răspuns sublocotenentului, mi-
rându-mă se și el. Cum se răscolii vocea căputaunului în anticameră și nepoțta - să
fugi înaintea lui - îl apucă cu mâinile de după spate - îl scutura - îl trage în
braunul - și pune iară față ei lângă ureca sa stângă. Kennt, și lăsa-lu să apor-
te și el, cât de mult se mâină de una cu alta.

„Ce sigur - de sigur, dice el răsărind și perples, deacă nu m'asă teme, că o
să inspirăm pe Mrs. Kennt, ca și dice, că puteți trece de mamă și fiică.

„Eu, sam, pri surori, observă Vasiliu.

„Ca mamă și mi mai place; și te voi și mihi sa o mamă, deacă vorci,
Apti guvernanta și fragedine nepură. Acesta este cel mai fericit moment; pe
care ea nu l'a mai avut de mulți ani. Ea exnuță lui Florin o privire de o
plină de o fericire nepusă, iar acesta râdea, într-un mod misterios. Ei
vorbiera unul cu altul, ca Berta și safle numari idin când în când câte ceva
despre existența mamei ei. Corinta scutera din urmă era, ea ea se și căstige
mai întâi iubirea și devotamentul fiicei sale. Ea se inspirămăntă, gândin-
du-se la o disperare neașteptată; copila ei o cunoșea numai ea pe guver-
nanta Maudei, ea nu voia se o inspirămăntă și se și pună afecțiunea și joc.
Deacă mai putea fi pădit încă acest secret, deacă, să sora merge în casa pa-
telui ei, nu ea sora, și ea companiōna nepoței lui, ea rămâne Mrs. Kennt, de
care Maude, care fu elusă într'un pensiviat, numai sora trebuință de ea.

„După ce mi voi fi rădărgat mai întâi amorul ei, voi căvea
vestul timp, ca să-mă fac cunoscută dreptunle mele, și cea sa cătra Florin

Bellia și l'rușca, până ce seceștia se învioră.

În ziua idupă, aici mare desoperire, călătoriri în Non-Jork; Maude a fost împedecată să vorbească cu amicii ei, fiind prea îndobitită și nimerită, ea se petă din această. În Metropole se pleră îndată și locuința frumoasă, bine amanjată.

Miei Berte însă totuși nu-i plăcea așa tare aici ca în Nonport. Ea se simțea aici ca și închisă, de și reghinca era plăcută și Visile se apăla tot lângă ea. Muchiul ei era saum mai vesel, ea până saum și Mrs. Kennit îi oferisă spatul și ajutorul ei la orice neplăcere mică. Spară de această se mai apăla aici încă și un par.

„Trășina, pastăptea la poartă, idisă căpitanul, pe când de omnei Kennit inimă-i paltea de bucurie, ure noce se iară la preumblare în căștia și mimerată! Ctenul e așa de dulce, ca și nara, de și pomii sunt despoiați de frunde. Heideți Mrs. Kennit... Fetete iată pălăria cea nouă, bechi? Pălăria? Eu nu vied decât o legătura de pene de struț. Orasă împedecată cu pene de struț!

„Uti multămese muchiule! Tu ești mai poetic decât Vasile. El nu'mi face nici odată partfel de complimente satiat de epatră! Imi voui lura îndată legătura de pene de struț.

„Să nu stăi mult pe la oglindea; tu stă că calul lui Vasile e merebucător.

„Peste un minut sunt aici! muchiule Florio! Heide Mrs. Kennit!

„Te rog susoară-mi, mai lucrez rămân restădă necesă, orăci te gâtesc acest lucru.”

„Te nu stai învâ închisă în casă!”

„Pentru restădă, lasă-mă, sunt cam indispusă.”

De orice se vedea că în sadover preferia să rămână scasă, prorsora fără ea și Mrs. Kennit merge la ferestra, ca să mai scrie încă o privere amabilă asupra saiclei, cupile gratiote.

„Ca astă mai pluc decăt un boboc de rosă, poți ea cu grată. Cum mi s'a luminat viața mea miserabilă! Cât sunt de fericită! Ca mă iubesc, și eu sunt laingă d'nsă! Cum m'aszi mai putea gândi la ceva răbunător, cămăc t'cum-nescu mi-a redat copila? - Tac ceasă-mi spure inimă - ii scriu Elisabetei.”

Se eluse în vase și scrie o epistolă amabilă, care se spândea printre o invitațiune, ca Elisabeta să vie la New-Jork, ca să petreacă câte-va zile cu ai, de-bree trebură să se simtă foarte singurată și fără Maude.

Indată ce epistola era gata, fu trimisă la poștă.

At orua și dimincăta, ajunse la Ellerby și fu predată d'omnei, când ea dejura. Yacob o privia cu neastempăr, cămăc i-o intense pe țava de argint.

De vr'o câteva zile ea era foarte palidă și tristă - și el se învârtise tot în jurul ei - dară ar fi păcut și expirat o din mîca ei copilării!

El vădu cât de puțin mănecase și îndrădăni să-i facă observațiuni.

„Oh, madame! nu mănecăți mai nimic și cât sunteți de măpădită! Sunteți numai singură-mi, dară imi permiteți să vă spun săclăta!”

De pînă pe dus Miss Maude, vechia casă este ca și moștă și ^o ^o n'are.

esit de pată: pe pui nicăireca!

„Bunule Jacob!

„Ar trebui să mai călătorești puțin, schimbarea v'ar face bine!

Ca raze pe tristeta:

„Atacă e mai bine ca ori și unde, și se ea, numai că să răspundă ceva.

Cănuț recunoscă mâna, care se scrie pe pic, deschise repede epistola

și să scrie:

„Pute să scrii dreptate, Jacob, că o schimbare mi-ar face bine. Mi s'au
o invitație din partea familiei Bellise din New-York, prin care mă rogă
să merg la ei și cred că pot primi.

„Oho, da, fă-o! Striga Jacob, pe când trecută și palida lui fată se
lumina. Osta se va face mult bine. O' capită e un gentilon. Cred că
câ în vara asta —, dar ce tot hăhărogec aci?”

„Că încă nu știu, Jacob, și se dăna rădând. Tristeta de pe fată ei
parea să dispăruse deodată.

Apoi continuă:

„Și ori se vei un nou stăpân la Ellerby — mi-i strept? O să mă mai
gândesc la asta. Atacă de o camdată mă voi duce la New-York pe opt,
sau dec zile.

„Când v'ese să plece grăbiu stăpâna?”

„Ostădi nu pot — mâne încă nu, răspuse ea, pe când fată i se
intreacă din nou. — Se dăcu dur și primâne, și dăngă ea. Îndată
mă voi duce la Boston, să corecter pe Maude și după mând și mi voi

continuuă călătorie.

„ Oho, de unde ?

„ Nu face nimic dacă vrei să vieni și mai târziu, în vreătrime înaintea
trăsurii. Și Jacob, se nu amuza se spui lui Mr. Harrou, unde m'am dus. El nu
trebuie se știe, că m'am dus mai departe spre Boston.

„ Bine ! Ce-lai mine nu va safla el nimic, răspunse Jacob cu un ton apăsător.

„ Ce nu poți suferi pe acest Mr. Harrou ? el întreba stăpânul puându-se
cu o lingușită de osău. Totul, eu sare erai promeniție peste curinte, trada
că el nu era unul din favoriții ei.

„ Eu nu iubesc așa multă, răspunse el, devenind palid.

„ Ah !

„ Eu iubesc numai adeveritate gentilemi, pe capitămul Bellise de esomp.

„ Ea începu să râdă din nou.

„ Ești foarte flegmatic, Jacobe, și spuni însă drept, că nici eu nu-l iubesc,
am însă unele rațiuni cu el și nu trebuie să mi-l fac inamic.

„ Oho ?

„ Că Jacobe ! Felul ăsta de omeni se simt foarte curând ofensați.

„ Că, ăsta-i drept ! Eu unul nu-l pot vedea pe la Ellsby.

„ El n'o să ne mai molesteze mult timp, peste curând va merge în Ca-
lifornia. Trebuie se-l mai primese probată sau de două ori.

„ Sunt într'adevăr foarte vesel, audind aceste, și mi s'acuză multămit.

„ Poti să vii serviciul, căci am plejurnat.

„ Ei bine, trebuie se sperăm că călătorie se va face un apetit mai bun.

observă el, luând pe pe masă delicatele bucate, pe care doamna - să nici nu le atinsese mâsar.

„ Sper că veți mai aduce și oșpeti; căci e cam comic, vedând în această sală mare de mâncare numai un tăciâm. Asta orare cât era de plăcut săci, și acum e mai puțin decât altă dată! Ce bine mi-ar face, cum m'aszi bucu-
na, când poți mai vedea încă vorată casa plină de oșpeti, și el, ardu-
cându și pînăte cu surorore pe pompa de mai înainte și eşind.

„ Ce să fac acum? isi spuse Elizabetha, sculându se și preambulându se
invitată prin poartă. Sunt în mâinile lui Jack Heron, El ține în mână
funia, care e legată în jurul gâtului meu - coră inspirăimantător! -
Ce trei zile tot grăndesc și iar grăndesc, se să fac, ca să mă scap de
promisiune, cum aszi putea ajunge în posesiunea hărtiei, pe care m'a
silit să o subscrin, da!, m'a silit!

„ Ah! mai bine să fi murit! Ce nebunie am făcut, precându-mă
în mâinile lui! O să-l chem astă - oră - și trebuie să ocaug la coră - in -
temple să pri se, numai să mă scap de el. Trebu să mă folosesc în această
invitațiune, trebuie să jic pe amoroșata; potte că oră mai pfla or'un
mijloc.

Preambulându se, tot merou grăndesc și și frământa mîntea, pînă
ce osteni pe totul.

Ună de mai voritate nutrice grăndesci rele, dar cu tôte pnestea mici
uncle n'au fost mai rele, cu cele ce o preocupau de astădată.

Șfară picele strălucia cu putere, orăamul era salbostm na și cerul.
Came și popii se preambulau și se jicau pe țerm, cerul era

plin de bucurie și viață. În toate acestea Elisabeta închuse gecelele obloni, retrăgându-se de la lumină - în sufletul ei totul era întunecat - ea se lupta cu o mare incertitudine - va învinge sau va ceda?

Târziu în seara plină prănză un curier aduse lui Jack Harron un bilețel, prin care era chemat pe de seară pentru o jumătate de ora la Ellerby în „sestiumi de seară”.

Capitolul XXX.

Seara, când Harron se apropie de Elisabeta, această nu trădea prin nici un semn nici unul din negrele ei surgete.

Mulți de vreme povese alți răpeli, dar acestea se duseră, pentru că el spionase în jurul grădini până atunci, până când se convinge că ea e numai trișgură. Ea e îmbrăcată în patlas roșu închis - și împodobită cu roze. Ochii îi luase cu viaținuș, umplându pe vizitator parte de admirare parte de frică.

Ea îl primește cu căldură, îi întinde mâna și îi dămbeste sprâncelor.

„Mi se pare că te-ai mai îngăndit, frumoșia mea Lisa, și ce e în maniera lui liberă și grobiană, ținându-i mâna mai mult pe cât dorea ea.

Nu dămbet, care se ivi pe buzele ei roze, îi răspunse.

„Ce mi poți schimba trebuie să știi! uite un proverb.

„Alte! asta-i părerea ^{ta}?” Apoi asta nu-i așa de lingusitor pentru

mine, stupă cum credeam.

„Vreau data destul de mult - Jack - -

Când îi dăie Jack, el sări de bucurie.

„Ora, da! Asta' mi place!

Voesc să se pună lângă stensa, dar ea merge în scaltă parte a
vîminului și se pune în fața lui:

„Eu sunt amicalabilă cu D^{ca}, Jack însă - de aci înainte nu voin
mai putea fi rastfel mîi vultat. M'am gîndit mult la promisiunea, ce
s'am dat o și simt că nu o pot ținea. De aceea m'am hotărît să apelez
la magnimozitatea D^{tal}. D^{ca} de sigur nu m'ei voi să mă iai de soț,
deaci nu te pot iubi:

„Vă-l voracului amor! rîspunde el cu nerăbdare. Lasă-te de astă,
Liso. Treaba s'a făcut și eu nu voesc să încep din nou. D^{ca} mi superi.

„Acînd leamî indastul, te-ai putea sărători cu ofemea mult mai
frumoză și mai tînără, Jack, te-am chemat să-ți spun că nu voesc să
mergi la San Francisco și să te întreb ce sumă ai cere, deaci m'oi lăsa să mi
retrag cuvîntul, cînd pînoscinta noastră ar înceta și eu pleca ad'aci, te-oi
putea da, de și mă costă o fortă - o sută de mii de dolari!

„Nici încă povata atata nu primesc. Deși cît de mult te pretues, Mrs.
Ellerby!

„Pare că uită, și de ea cu amărăciune, că mai sunt încă și alții, cari
au drept la Ellerby și la veniturile lui!

„Ba nu, deaci ne vom scăpa de ei, stupă cum ne-am hotărît.

„In vocea lui ora sora, ce o nimia. Te putte să ducă el lucrurile și

mai depeste, vreun război? Ea îl privea într-un mod scrutător și cu bănușală, dar se stăpânește.

„Ata-i rădăcorat! Când vor fi depuși pe: insula pustie, vom fi trișuri. Ată doar Jack, nu vrei să ne desfacem sub niii condițiune? Credeam că asta este numai o închinare tractoro și m' pantea ^{de la}!”

„Oh, nu! Sunt cu totul amoresat în D^{ca}, scumpă mea!, eu nu mint, și nu am gândit, că vor fi mai trișuri decât ne-am încredințat unul cu altul, se înțelege că în secret, înainte de a pleca!”

„Ea îngâlbeni și se pita pe spaimă la el.

„Nu mă aduce la desperare! Strigă ea pe un ton sârbatic.

„Uam, nu am gând rău cu D^{ca}, Lisa, vrei numai să mă asigur, fiindcă sunt încredințat, nu ți-ai mai putea retrage cuvântul.

„Ca, da! ești foarte inteligent, quis ea de tot slab. Poți să o să faci, ceea ce vorești, dar mai întâi trebuie să mă asigur.

„Te-asu asigură că totă viața rămâne tot așa cum sunt până la întoarcerea mea. Eu însă vreau să pun la siguranță pe frumusețea mea nevăstută.”

„Tu doar, mănoșă plimincată învințită de a pleca. Până atunci se nu mai vorbim nimic despre asta. Îmi pare că nu ți-am spus încă, că am să plec la Boston, la fiica mea? Am auzit că e cam bolnavă și trebuie să merg să ved de ce suferă. Nu' sta în o opt zile. Până atunci D^{ca} te vei putea pregăti de călătorie și când mă voi întorce voi face, ceea ce vrei-ți să faci sau să faci!”

„Nu mi pare prea bine să plec! observă el cu bănușală.”

" Vici măcar la copila mea? Un fi gelos pe Maudie, Mr. Harrou!

" Cănuș vei pleca?

" Poimâne. Vestimentul de călătorie încă nu'mi este gătit.

" Să te însorțesc și eu?

" Jack! - Asta e imposibil!

" Eu nu te pot crede, murmură el, privind-o cu serutate.

" Atunci e pentru ^{tu} tot atât ca și ai; și tu, eu sunt în puterea ^{ta}.

" Da, ești în puterea mea! și voi te ține, dacă mă vei înșela!"

" Oh - nu te voi înșela - nici nu mă gândesc la asta - crede-mă.

Apoi se pita tână în foc, la cărui lumină îi suria pînă, și a căni căldura îi rodia obraji; după un minut pluse înset:

" Rămâi ^{tu} acolo unde ești, cu oricui se-ți vânt seara. Musica sare putere să domolească pe sîlbății, și ^{tu} trebuie să pui, că ești un sîlbățu, Mr. Harrou!

Apoi se scula rădînd și merge la instrument, unde era puțin întunecos, așa ca Jack nu-i putea vedea fata. Prin foile uscate ale arborilor de la ferestra privirii intra în odaie doi ochi, cari vedeau tot cu toate acestea așa de bine pe frumoasa femeie, ca și când ar fi fost luminată de flăcările focului.

Ea nu puia nimic din aceste priviri, cari o urmăreau; și gîndindu numai să domolească pe Mr. Harrou și caotfel își luă refugiul la pian, unde cânta, până când Jack, care în noaptea trecută dormise foarte puțin, prin musica liniștitoare, începuse să doarmă, în vreme ce clopotul bătău Mare.

" Trebuie să te sculi și să mergi, zise ea, reintorcîndu-se la foc și mi-

vălăduindu-se și mâinile cele roci.

El se prosternă, răsucindu-se și se sculă.

„Trebuie să te mai vezi încă o dată de aceluși pleacă, scumpa mea! dă-mi el.

„Trebuie? atunci se va vinde din nou la șapte ore la dejun. La nouă trebuie să merg în podaria mea, să-mi regulez bagajul și oricând să mă cule, mai de vreme, să dăruiesc și să fiu vădită.

„Nu te teme, vom fi la timp aici, căci și fata lui Jacob este destul de vorbească, totuși vinurile lui nu sunt deosebite. Cu toate acestea nu trebuie să fii mai modestă decât de mine, dacă s'ar găsi, ce va aduce nițel. Nu-ți închipuiești? Ah, știu că vorci și mă duc. De asta dată, însă trebuie să-mi dai o semnătate, subit!

El și încreșcă și-i cuprindă talia, ea însăși se retrase, privindul cu mândrie.

„Ca stracu! dă-mi el leușumplat, ce e asta, de te porți astfel cu mine? Băgă de seamă! Ești o femeie încreștă, dar nu te jura cu cutitul cu două tăisuri.

„Ea râde cu un râs șarmant, dialectic.

„Ți-am spus că mai întâi trebuie să-mi obișnuiești puțin câte puțin cu *Sto*, Jack. Vino mâine la masă, poți să atunci nu ne vom desprinde atât de ușor!

Capitolul XXXI

Clupă circa lui; Elisabeta deveni palidă.

„Dacă m'ar fi rănit, l'as fi lovit. Trebuie să mă gândesc — să mă gândesc... Să mă ierătoresc cu o astfel de creatură! — ai, care am fost soția lui Archibald? Ce se m'ar dat în mâinile lui? — Ceva trebuie să se întempe!”

Morose apoi, inset în iataul ei, se destrăvă și se puse în pat.

Nimic într'un târziu, adormi din cauza gândurilor și adimineață când se sculă, fața ei arca o expresiune, care până acum nu se mai observase la ea.

Până acum Elisabeta se fost slabă, suferindă și geloză — greșise foarte greu în contra rivalei sale — totuși ungetele, ce le aru asta noapte, nu o predominaseră nici până până acum.

Ea trebuia cu ori ce pret să se scape de acest om, care câștigase o putere asupra ei, pe care exercita în acest mod. Ea să se scape, trebuia să se întempe...

Vicita mai putea fi încă strălucită pentru ea, înălțându-se acest obstacol. Ce urmări o să aiba vizita ei în New-York? Dacă va fi modestă, tristă și supusă, poate că încă nu e târziu, să câștige pe Florio Bellise, și asta i-ar îndulci tot restul vieții sale.

Cupră sejun morse în bibliotecă și lua o carte groasă, pe care o răsfoi, până ce saflă, suca se canta. Ce și ziua era foarte frumoasă, ea nu se uită de loc afară pe ferestra ei ceta - ceta și când intră înlaunton Jacob, ea se chema la masă, se miră găsimdu-o scarpel, ea și când era vîna seva, eu o scote mare pe ignumchi - cu ochi uitându-se întră înaintea ei - și cu mîste trăsuri palide și confuze.

Nu mai cupră se o striga de mai multe ori ea și scula repede, se roși și se foria de privirea bătrînelului și credinciosului servitor, când veni de-i lua cartea.

„Ce-ai citi, Jacob? - Osta tîndui e? - ea il urmă imet.

„Cea mi un ceaiu ferbinte și tare, mă scote capul, și apoi mergi în bibliotecă și așeză cărțile la locul lor. Spune mi învâ mai intîrîi, când va fi refluxul?”

Jacob se uită în jurnal.

„Ostăsură la vîce ore refluxul este mai mare.

„Ti-va fi o timp frumos asterdant?”

„Osta se vede, madame!”

„Ti-am spus oca să pe scolară am un ospe la masă?”

„Nu mi-ati spus, madame, dar mai avem scutul timp încă, răspunse bătrînelul vesel. Ti-făca totdeauna oia, vîcînd pe ostipănănaș numea din-șura la masă. - Tu septe, ca de obicei?”

„Oca! și ingrijesc de vin bun și tare, Mr. Harron pretuesc vinul mai mult decît mîncarea.

„Osta-i drept, madame! Oca bătrînelului perduse totă veselie.

„Nu unul din noi, nu iubim pe Mr. Harron, observă dama, privindul-

„Nu știu cum mi-a venit aceluia idcă porțită, dăse Tom, stăndu-mă - se.
nu știu săi n'ati fi bun pentru alte femei — dar pentru ea nu!

„Cum poți vedea și pisica pe împăratu, tot așa cred, că și un marinar
se poate uita la o femeie frumoasă. Nu-ți poți închipui, Tom? Tu ști, că eu am
miste săpăci cu Mrs. Ellerby, eu am fost un amic al lui Archibald. Asta
știi ea și se și crede în mine, după cum mi se încredințe și el. Eu am
fost căpitanul corăbiei, pe care călătorea el împreună cu sora lui, ca să
se recreze. Asta ea fost o călătorie plăcută!

„Asta e știu! Mr. Harro! Când am fost pe insula pustie, am
știut nume.

„Tu vezi? Tu! — pe insula pustie? Anu vrea să știu dacă eu
fost v'odată acolo, strigă Jack, căpătând lopata din mână. Tom încep
și roșcă.

„Cumnașule! îngână el. Cum mănați? Cuati sanna, domnule!

„Răspunde-mi! îi porunci Jack.

„Nu am fost nici odată în acel loc, vă spun drept!

„Ba nu, tu ai fost! Nu te încerca să mă înșeli, singur te-ai
trădat, până să vrei și acum să faci mai bine, dacă ai fi sincer. Eu
nu'ș babă bătrână, pot să tac, așa dară vorbește, timere!

„Sunt căpăci, îl arigună Tom, care acum era cu atât mai palid,
cu cât era mai înainte pe roșu. Mități-vă - mități-vă, domnule, cu mă
aflam aici, adică să revințese stăpânul, și el cerea obicei să vorbească

drept în față; el însă mi-a făcut un poricium. În purtând însă are să plece și nu ne va mai molesta. Ai grijă ca pasta rădă să fie totă după dorința lui; îți promit, că nu îl vei mai servi, până când se va reintorb.

„Voiu avea, madame, răspunsă Jacob cu un suris trist.

Elisabeta gustă foarte puțin din ceea ce i s-a aduce; bân câte-va cesă de ceaiu tare și se retrase în sala ei, unde rămase până când se scoborâ la mâncare. Apoi scris unei surice la ei, care s'invitase pe astă seară, că nu poate veni. În Jacob și apuse ea ca răstăsură nu e pentru nimeni răsuși.

Urtora sosi. Conul era penin și presărat cu stele. Elisabeta nu lăară să exprindă lumânările, până când era singură, ea sta în întunerec, ocupată cu argetele ei infuziate, cu toate acestea ea nu și schimbi planul — e cu totul hotărâtă.

Într'un târziu se răsli în anticamera șogmotul unui soșit și în același de primire se făcu revoluția lumină.

Pe usa intră aventuriosul marinar, pe care îl invitase la masă, uitându-se împrejuri, ca și când ar voi să tacore aceluși amănare pretioasă.

Mu suris de multămire se vă pe buzele lui, Elisabeta, pe care el în camera vecină nu o putea vedea unde pe dea fiindcă era întunerec, străgnea din dinți și își infipse unghiile aceluși în carnea cea moale a mâinilor ei. Cu toate acestea însă se scoli și merge în sala luminată întoimăi ca o vișine gratioasă, strălucind de frumoțe — cu rose în păr și în piept și împodobită cu spinăeruni, cari fulgerău la cea mai mică mișcare.

Ca privi pe Harrou drept în față și încep să schimbiască întindându-i mâna.

„Pe totu sfântu! Sunteti atât de frumoși încât măști orbit mai de tot, și se el strân-
gându-i mâna, împărobata cu inele. E periculos pentru D^{na} Leo, făcându-te atât de
frumoză.

„Pentru mine și pentru D^{na} ? întrebă ea cu un suris admirabil.

„Cred că pentru amândoi, răspunse el. Treacă se și, că ești atât de seductoare,
incât tare mi-ar plăcea, să rămân tot aici. Aste trei luni vor fi cele mai lungi din
viața mea. Cât rău e, și fi trecut !

„Vor trece mai curând, decât crezi !

Se pusese jos și se făcu tăcere. Harrou se multămăia numai se privisea, pe
căreia femeie admirabilă, pe care în gândul lui și numea ea sa. Elisabeta
n'avea nimic de spus.

După câte-va minute fură chemați la masă. O masă rotundă era în-
cercată într'un colț al salei.

„Căci ar fi fost o pereche amoroasă, ce fericiti ar fi fost !

Mănucarea era gustoasă și p'apele ochi că ea n'are de loc apetit. Ea în zadar
se silia să se pupe de gândurile, ce o munciau și se făc mai veselă și mai vor-
lătore, după cum se recere vela și ospetăreșă.

Jack Harrou nu era încă greu de făcut ca să petrecă, de vreme ce lăși-
tutul servitor, care stă la spatele lui îi umplea merou p'șkanul, iar el nu-l
lăsa de loc să se răcească.

Țimpul petrecut la masă ce fost pentru Elisabeta o mare tortură, care părea
că numai are sfârșit. Ea se făcea tot mai palidă și mai rece, iar Jack din
contra, mai înfocat și mai vorbitor.

"Nu urmă fu adusă cafeaua neagră și ea în turnul o lingură de cafea foarte neagră și amară. Pentm pople ei pregătise ceașcă mai mare, dar lui îi plăcea mai tare vinul; cafea nu-i trebuia.

"Trebuie să o iai, Jack, dă-i ea; ea te va mai desmeteci puțin.

"Cum oroci! răspunse el, în totul exaltat, fiindcă îi spusese Jack. - Fac tot ce oroci, lăso. Căta^{ta} este, ca, mui frumusea femeii de pe continent și așu și mândra, fiind numai schavul ^{frat} - Căta^{ta} - mi, ceasua!

Jack se uita la mândra lui străpână, ca și când ar ori să o întrebe, cum pote suferi așa ceva. Uchi ei negri erau pironiți pe Jack, care golia ceașca și vorbeau pe o presimire surioasă și spaimântătoare. . . .

După un minut așteptării, împreună cu dozele s-au aflau în anticameră.

"Un răsu este prea înăduitor, dă-i ea, pe tărni va fi mai plăcut, nu mergem puțin acolo?

"Mie mi-e tot una, iube. În adevăr, ea e foarte caldă în casă, mai ales după un pastel de vinu. Căta! să mergem.

Ea se îmbrăca în o mantă, el își lua pălăria și merseră prin grădina uscată și desprăiată de frunde, la tărni.

Tomasa, pe la ceasurile nouă scara nu mai vedea pe tărni nici un vizitator, de și raoul e dulce și stelele luccă pe cer.

Ei se puseră pe una din bănci și Elisabeta deveni acum mai vorbitoare. Jack "horron se uita în ochii ei, care strănteră la lumina stelelor, aude vocea ei călduroasă, mintea îi e turburată de vin și nici să-i pară, de ceea ce vorbește ea.

" Când mănuie line, totdeauna mă apuca somnul, de aceea sună-mă, dacă nu vorbesc, și de el oțorât; mai bine te ascult, decât să vorbesc!

Ea râde și i dă un răspuns oglumet, pe când pchii ei acum sălbatice, privesc flucul, ce se mărește și care își împingea, mearu murele către locul unde seșeau ei.

" Voin' săvicia de grijă sătât de mine, cât și de t^{ca}, dacă voui să dormi, și ea.

" Nu am ajuns până acolo ca să dorm în prezența unei dame frumoase, răspunde el, stându-i în zădărnă ostentă, și făcând egalant. Numai pentru un moment voui să și puțin și apoi voi fi înă trea de tot.

" Ah! și ea vede și anunțând o privire misterioasă asupra valurilor, ce se apropiau.

Amândoi tăcuseră. Ea se gândea la viața ei și trecută, la acel timp, în care ea mică copilă și făcea chior în acest loc case de năpă, unde apoi ea fată, venia să se proembale cu venul ei, Archibald, și dintr-un și cautele seriane; unde și mai târziu, ea femeie, venia sărăpe nebună de durere, și caute re-un somn dela el, care promise de săi într'o noapte furtivă și ploioasă - pentru totdeauna.

Ma totu și desleptă din aceste viziuni, el venia dela Harron, care adormise profund și horuăia.

În acest moment și undă, care străbătuse mai tare decât celălalte, și satine și pînărele, dar se retrase îndată sără îndărat,

Capul lui Harron săduse pe brațul ei, care era oprizinit de spatele băncii. Ea se sculă și se uită la el.

" Mr. Harron! striga ea, mișcându-l ușor de umăr.

El începu însă să horuăie și mai tare, fără să se deslepte. Elizabeth se uită în toate părțile, dar nu se vedea nici un om.

Altaț ea, cât și cel ce dormia împreună cu tărnuț era în umbra unei stăni.

Atunci, moșii, pe care l'a răstăptat în această și înfricoșată:

Era încă în stare să-și facă o grădă de înțelepciune, ceea ce și propusese?

Putea ea să-și răscumpere tăcerea, siguranța și vitorul cu un astfel de proiect?

Putea să-și atâtea mândria și să se descurse atât de mult? Elisabeta și-a și
se lupta cu sine, până ce oia și ajunsese la pământ de o schiopă, de mare.

Atunci, moșii, renunțând încă o privire scrutătoare împrejur, apucă cu brațul ei
cu brațele ei frumoase, moșii și albe — pe cel ce dormia și-l trase în sus și cu precau-
țiune de pe bancă în nesăpă și în mla... ..

El scose un suspin rădăc, și căzu într'un pomn și mai rădăc. Nu era
numai vinul, care îl rădăcuse într'un pomn atât de rădăc —; ea nu sta-
duse de gâlbă și rădăc.

Ea nu l'a otrăvit, ea i-a dat numai o boală care rădăc. Ea cal-
culase foarte bine efectul: el trebuia să se înnece, așa că nimeni nu putea
și săvinovat de mărta lui.

De era moșii bine, decât să-l lase fără simțuri și fără ajutor acolo,
unde să-și înnece și să-și înceapă.

Omul rădăc pe tărnuț și căzu de pe bancă.

Bea cum era l'a rădăc valurile și astfel s'a înnece.

Altaț era ceva foarte simplu.

Chiar și dacă s'ar fi rădăc, ca să vinat la ea, ce i'ar fi stricat?

Ea putea spune, că el se făcuse prea mult vin — că în moșii multe rădăc
duri s'a plus tot pe dealungul tărnuțului ei — putea să se voit și să
rădăc puțin — nimic nu era moșii simplu, nimic moșii natural.

Când era jos la picioarele ei, ea se uita la el.

Ea se împăimântă de faptul ei; ovia se-l deștepte - se-l avertizează - se-l strige - se-l scapă.

Se gândea încă la Floris Bellare - la mândria Ellerbylor - la amănunțările și la ipocritățile acestui om - și la ritonul, ce-l va avea cu el.

Și ea se rădăcă și fugi, fără să se mai uite îndărăt.

Ea sui vite stăncile, alergă prin grădini, se veni printr-o poartă din dos în casă, se duse în odaie, își lua o carte și se făcu ca și cănd ar scrie.

Cândă se puse pe scaun, brătu toamai pumătate la duc.

Mn servitor toamai radusc lenune pentru foc.

"Trimitte mi invice pe Jacob!"

Prătrănuul servitor veni.

"Credeam că sunteți în grădini, madame."

"Ba nu! M'am prămumbat puțin cu Mr. Harrou, până ce el a fumat o țigară; mai ordineați să a dus rapoți asupra dealungul țării. - Toti se închisă poarta, căci acum nu cred se mai vie nimeni."

"Vici su nu cred!"

"Alta dar mâine dimineata la 9 și 20 pleacă trenul."

"Toamai!"

"Harrou trebuie se îngrijescă mai de vreme de bagajă. Sau poți că Miss Ellen e gata cu împachetarea?"

"Alta cred!"

"Te rog - ai o puțină grijă, Jacobe!"

"Nouă îngrijă de tot, madame. Dar - mă rog de estare, Mrs. Ellerby."

parcă nu se află bine - simțetei grosar de palidă. Suferti de ceva?

„Eu - palidă?”

„Ea își frunză obrazii, silindu-se să dimbulăsoasă. Apoi continuă:

„Un mi-e nimic; nici odată nu m'am simțit mai bine ca acum.

„Ce poți să mi lipsească?”

„Cu toate acestea ochii ei se feriau să epuizeze de privirea lui.

Capitolul XXXII.

Salónele Bellisemilor sunt în toate serile pline, când familia este acasă.

Capitanul Bellise are talentul de a-și câștiga păturindeni amici, nu numai prin cauza că el elocvat, ci prin cauza că este amabil și plăcut.

Mulți oameni, cu care făcuse cunoștință în Newport, se aflau acum în New-York și receptivă nu l-au uitat.

Mrs. Ellerby încă sa venit aici în vizită. Ea încă are mulți amici, care o vizitează și o invită.

Ea nu va sta numai opt zile - pentru că acum nu mai se află nimeni, care să-i prescrie legi până se ceară reînțorrea ei. Maude e în pensionat.

Mrs. Ellerby e veselă, că sa plecat și acasă.

În secolul mamei ei ea dorește, să nu se mai reînțorrea nici odată. Acest loc i-a devenit inspirămintător.

Reînțorrea unei crime stă în strânsă legătură cu această frumoasă locu-

înfră, și totul este prin viața schimbare.

Elisabeta, grăindându-și câte odată la această, trebuie să și mureze buzele, ca să nu strige. Cu toate acestea însă, călății n'a vădit nici odată așa oarece, au spirit și amabili.

Ea și făcea mereu la toaletă tot mai bogate și mai frumoase pentru societăți, și baluri și nimenea nu era mai strălucitoare, ca pompoza Mrs. Elsbey.

Căpitănelul Belline, care și privece pe ascuns, nu se poate mira îndestul! El e în pericol de a cădea iară în simțăminte lui, de mai înainte, nu prin cauza frumoasă ei, ci pentru că el observase în ea și schimbare, pe care călății n'o vedeau.

El observă și paliditate și tristete, cănd ea și vede neoborvată; și melancolie, care îi dă și care moliciune, și descurajare și adorați lui soră, care înaintea Betei și înaintea lumii este încă tot Mrs. Kennit, ceare îl atinge și-l răzuge mai mult, decât orice.

El e convins, că Elisabeta și-a căit și s'a îndreptat.

Pivota, căruia și-a cauzat atâtea suferințe, e blândă și amabilă față de ea, — hotărâtă, și-i vorbește, ca și-a erdat toate.

Mrs. Belline nu înduce pe Elisabeta — și admiră însă și e mândră cu ea.

Elisabeta și se par toate acestea ca un vis greu. Că această fată este fiica lui Archibald — această femeie sora lui Archibald — și ea petrece la un loc cu acestea sub copacul lui Florio Belline — și tot, ce și-a, întâmplat, în adevăr o'ca întâmplat — ea nu poate crede; este un vis, și ea trebuie să și se aștepte.

„Mare Dumnezeu! Nu! nu poate fi adevărat!”

Ore scute mâni moi, salbe și ornate cu ghiruare — au fost în adevăr în stare să trăgă și pără până nici un răzător în apă?

Pe un om, care numai în o furiată de oră mai înainte se duse la masa ei, mănâncând din pâinea ei!

Ea își întinse mâinile, — se uita la fața ei în oglindă — nu, nu, nu — e cu neputință!

Decea n'a putut fi mândra, marimimă și frumoasă Elisabeta.

Cine îi știea ei că e singură?

Viște fantome erau toate, care îi strigau la ureche sălășii orbi în-
fricoșată neptea, când era singură.

Eliza nu era nimic, era numai o petrecere noctivă a acestor demoni ai
intinerului.

Ea datorce se potă rămănea pentm totdeauna la Bellisim.

Ea nu se mai putea întore acum la Ellerby.

Nu se întore și să trăi în Ellerby — singură! Numoni augetul la sălășii
ar fi făcut o nebună. Elisabeta în totă viața ei n'a bătut joc de fantome —
n'a fost nici odată superstitioasă; acum însă începă îndată să tremure,
când se gândia la nava cea mare și veche, la grădina cea frumoasă, la foisor
și — la tărâu.

Era ea și când în ea s'ar fi unit două persoane: Elisabeta de până acum
mai înainte marimimă, sălășii, veche, mândra, pompoasă; și cea de acum,
torturată de muștrările conștiinței, desponată, descurajată și plină de spaimă.

Amicii și lumea veche numai pe ceacintății; pe frumoa femeie, care
nu se gândia decât la toilette și la fuciori.

Ei se mira câte-odată, vădindu, dar numai pentru un moment, espri-
biunea unei sălășii săveri; câte-odată Mrs. Ellerby mi nu pasulta la lingu-

Șirile lor de și se uită la orbitor; câte se uită auzetele și se mișcă și numai
cu mâinile și revine până în fire.

Trecuți trei săptămâni, care pentru Bellisimii au fost prea scurte, din cauza
Elisabetei și se parură iam întregi — trecutul și viitorul și pendură mâinile pentru
ea; ea însă numai pleca, nu la Ellerby nu mai visă și se întoarce. Era despărțită
numai de socrină, de a deveni soția lui Florio Bellisimii — și se căsătorise și se
mergi împreună în Est-India, unde vor putea uita Ellerby și tot trecutul
vieții sale.

„Ea! numai se fi voit și se căsătorise cu ea! Uu, pentru că îl iubis, și
pentru că îi era frică să rămână singură și se plece.

„Fică? Ea! Ea se temea și tremura la fiecare șopot. Voștea să temea
de fantome, și se temea să nu fie descoperită.”

„În fiecare dimineață când vedea jurnalele, scrieri reci îi acopseau frun-
tea.

„Fiecare epistolă, fiecare telegramă, fiecare înșurătură de clopot îi înghețau
inima și în zadar și se știe:

„Sunt pe deplin singură. Nici o frântură omenească nu s-a nimerit de faptă mea!

„Cu toate acestea și cumpere meruă țelule frumoase, umbrela împodobită cu roze
și diamante, răsăd și eghimeca.

„Țelule se mișcă. Anserate de mult, când se pusese la masă în casa
și din luna lui Noiembrie, în care se vedea pentru prima dată căderea fulgii de
zăpadă.

Vasilii și Berta erau la pian și Mrs. Kennit de sigur că încă era la ei,
dar ea nu era în salinetul de lectură, care până acum numai de lumina
soarelui din cămin era luminat și unde se vedea Elisabeta pe un fotoliu mic

înbrăcat în mătasă, iar căpitanul Bellize, care stă în cea laltă parte
a caminului, se pita la ea pe furis. . . .

Elisabeta scia, că lumina focului îi măra frumoștia, el îi da coleri
pelei ei toamăi aservirata umbră, iar părul ei îl acoperea cu un luciu
nuriu.

Ea scia, că Florio se uita la ea și se uita liniștită, dar nouă la-
vrămi îi să vedea pe obraz. . . .

„Sambăta sara trebuie să mă întorc la Ellerby, și se ea, stergân-
du-și cele două lacrimi, după ce nu fost vedute de căpitanul. Elm stă
proca mult răci, deși a casă e grozav de urât, și căci sunt numai singură
de când s'a dus Mauds în pensioan. Dacă și-și găsi o societate plăcută
și nu rădă, care să se ducă la Paris, atunci mă așez și eu și ca
petrece iarnă acolo. Închipuiește-ti!, se vede eu în aceea casă mare și mo-
horată numai singură cu servitorii. Oh! e ceva înspăimântător!

„Atunci de ce nu te închizi și te mergi la Paris, unde veți găsi de
sigur o societate potrivită. Ellerby trebuie să fie iarnă foarte puștin, cu toate că
asta vară cu rozele și cu respectul pe mare îl găsesc foarte plăcut. . . .

„Nu era rău, acum darria pe sandia de la el, dar și-și rasunse decașmă-
girea.

„Atși hotărât și-și pentru căsătoriea tinerei porochi?

„Da! În vîna de Crăciun!

„Și de tot cu dînsii vei rămănea?

„Da! — pentru totdeauna. Și de ce nu? Sîntem așa de puștin,

incât nu ne putem despărți.

"Încă nu te-am întrebat, de ce vrese — ea — să rămână tot în starea ei de mai înainte? Îmi poți spune? Întreba' ea cu 10 expresiune de durere pe fața ei frumoasă.

Occamurata căpitanul Bellare nu răspunde. Se-i spune că Portia sare de gând să nu se dea pe față mamei din cauza femeii satiat de priăpădite? Pote că momentul era potrivit, de aceea răspunde Elisabetei cu vioiciune:

"Din cauza ^{de} și ca să mă lăture vorbele rele și încă, ca să-ți câștigi samorul popilei ei, înainte de a ști ea, ce drept are asupra ei. Ah! de gând că la Crăciun se-i dăruiesc miresei 10 mămăi, totuși nu sate de lipă, ca să se știe, unde sate această mămă. Wimeri nu trebuie să deie, că ea sate să era Portia Bell, care s'a căsătorit cu Archibald și pe care o crede moșta de 16 ani. Ea va putea și să aci înainte numele ce-l poartă acum. Hotărârea ei nechimbată este, ca să se vese, pe ^{de} și pe Maude, în posesiunea numelui și a averii. — Eu am mai mult decât le trebuie sororii și nepoței mele și ^{de}, cu fiica ^{de} nu vete fi de fac neliniștite. Mita pe cei morți, Elisabeto! Viata ve mai pute raduce încă multă bucurie, măcar numai prin gratia și interesanta ^{de} fiică. Sper, că în viitor vete fi mai fericită, decât în trecut. Ea primivară vom merge în Est-India, sora mea vorece foarte tare această. Ea vorece să viziteze și grativora, și plăcută insulă, în care s'a născut sora, și dacă va fi cu putință, îi voru îndeplini dorința. Eu acum nu am mai cam nimic altceva de făcut, decât numai, să fac fericiti pe aceea, pe care îi iubesc."

Elisabeta își întinse mâinile, fără să poată răspunde nimic. Oh! dacă ar putea merge și ea cu el, fie măcar și până la sfârșitul lumii! Oh! când

S-ar putea recăștiga amorul, pe care vedată-l-a deprețuit! Ei toți puteau fi fericiți! — Berta — copila Bertei și amantul, pe care ea vedată-l-a respins — pe când ea rămânea singură — o jertfa sa supărătoare, spaimii, a fricii și a muștrării de conștiință!

Și se părea ca viața nu o va mai putea suporta sub aceste condițiuni.

Palidă și mută seșea ea aci, cu mâinile întinse, fără de voce. Floris vedea palidrea ei, vedea mișcarea, care de astădată era adormită; de orice ea voria să o ascundă și nobila lui inimă se înmuie.

„Pute să am judecat o prea aspru, gândi el, îndreptându-și ochii pe frumusea ei față, care luase o expresiune de nimicire, aproape de desperare.

„Uacă așa putea crede, că V^{ta} săi trăi cu noi toți în pace — că săi putea deveni una dintre ai noștri și săi fi fericită la noi — atunci te-ai ruga Elisabete, să vii cu noi în India ostică.

Ea îl privi cu surprindere.

„Cum? Să merg eu ^{cu voi}? întrebă ea, abia reșuflând.

„Ca soția mea. Inoa numai, Uacă me poți iubi pe toți, Elisabete.

Ea nu mai sunt atât de romantic, după cum eram vedată, când pentru o înrutare dela V^{ta}, așa fi dat jumătate din viața mea. În casa mea numai iubire și fragezime trebuie să domnească. Uacă vii cu noi, atunci pe toți trebuie să ne iubești.

Pace — iubire — fragezime! Aceste cuvinte căduseră ca o omăciucă pe inima ei deată. Și era ca și când mergea prin valea morții la iad — și aci i se deschise o porieliste cu sunu de voce, unde putea afla protecțiune și unde se putea scăpa de epăsmia-i supărătoare.

„Nu sîm de lacrimăi iovora din ochii ei; ea plîngea și suprima de lacuric.

„Nu sîm vrednică, dîc ea, recăstigiăndu-și vocca — nu sîm vrednică!

„^{Etia} Esti un inger și eu sîm rea — mioră! Căvenind totu ^{fiat}, iar fi pentru mine o binecuvîntare.

Acăstă descărcărire a unui suflet, pînă prum patat de mândru, imue inimă lui Florio Bellize și mai tare.

Atum era convins, ca Elisabeta să schimbase, numai ea cea de pînă acum.

„Mă buur, dîcă credi, că sîm în stare, să te fac fericită, dîc el, mergînd la ea și mităndu-se la capul ei, ce era plocat. Dacă voți și dîcă ve convine, atum me putem și noi invredința unul cu altul la Brăciu, tot-oleodată cu tinera pereche, și apoi dorința ^{fiat} de a merge în țerele strine să va putea implini. Și este natural, că căsătorindu-ne, vom fi micii Maude un adevărat tată. Ce vom face cu ea? o vom lua cu noi?”

Muma, în bucuria ei cea mare și neașteptată, ce o simțea, nici nu se gândise la copii. Ea se mită la el, nefind în stare să dîcă nimica, așa de tare îi bătea inima.

Pe cînd privia surzindînd frumoșa fată a acestui lămbat, care se plecase către ea, se auzi loătînd la uși și un servitor intră cu un plic, care mai în totdeauna te inspira mîntă.

„Homnul sîm o luă și se mită la mioră.

„Este pentu ^{fiat}, Mrs. Ellerby, dîc el, cetindu-o la zarea focului. Aprinde lampa!, porunci el servitorului.

„Pentru mine?!”

Elizabeta lua telegrama.

„Cumpăni fu surprinsă și auzim se putea vedea cât era de galbenu.”

„Nu te-am credut atât de nervoasă”, zise capitanul, cam rătăcind de speriată ei față. — Te o deschide?”

„Nu — nu — nu!”

„Ea se ținea în mână, fără se putea face nici o mișcare — singura nu săia, de ce tremura; și îngele îi strănuia prin vine de oprimă nespursă.”

„Ți-ți frică se, nu fi Maudie bolnavă?”

Maudie! — nici nu se gândise de loc la ea. Tot sângele îi măvălă spre inimă, cândă plechic plicial și ceteri:

„Veniti imediat scara!”

Asta era tot, se auzinea telegrama.

„Ce se întâmplase? Cine-i depeșase? Fete, creștea le putea numai presupune.”

Trebuia se fie rastfel udelea: Maudie era bolnavă, venise scara, depeșase și uitase se se subșore.

Cel puțin rastfel se încerca se și coplice lucrul. Asta tot era mai bună decât prea frică și prava — decât aceea, la care se cam aștepta, desi ni mult nedigior, de pram săptămâni, de mâna se apăla și — decât frica de desușpire, de auzare și de — pradepă.

„Ua! Ea, primivă, grativă blamă, era tot așa de lene o criminală, ca și unil din cei pucați, osenditi, cari și se aștepta sărta în închisire. Unica deosebire între ei era, că faptul ei încă nu era desușpita. Dar dacă această telegramă fu trimisă din cauza că o bănuia? Că executori legii o așteptau

„Ce te interesează?”

„Încă nu ai venit să mă vezi, să mă scapi de urmărirea pentru prima oară. —
De lângă, cu acest brau bărbat în frumusețe și exquizețatele țări orientale, unde putea
alunga și toate comitativile rele — la poartă și așa cu totul.”

„Atunci, înșă, sta mută și până la ajutor, uitându-se la cuvintele, care puteau
avea pentru ea o însemnătate mare — sau de loc:

„Vino imediat, acasă!”

Capitolul XXXIII.

În timpul, care Elisabeta se uita mută la telegramă, până să-i spună lui
Floric ce se făcuse, Miss Bellere intra repede în palat și eduse înțesată:

„Am primit tocmai acum o epistolă de la Maunde!”

„Ei bine?”

„Deși este cam confidențială, totuși trebuie să o citim!”

„De la Maunde?”

„Da!”

„Unde era când ți-a scris? — E bolnavă?”

„Era în pensivitate și nu se plânge de nici o boală. Vreau să te citesc.”

ce mi scrie

„Mrs. Ellerby se puse iară pe scaun și rămase mută.”

„Ea nu se așteptase la această epistolă, care poate că-i dă o înțelegere în

privința telegramei.

„Meruși este popușica romantică, amabilă și inocentă!”

„De sigur!”

„Citesc, citesc, Miss Bellize! Striga Elisabeta, ca prima fiind de a mare
meritului.”

Tată citi:

„Te nu crezi dulcea și alba mea roșă, că numai tu
ești lingusită și adorată. Ah! nu, păpușică! mai sunt
și alți ermanți, așară de curajosi, și tu vasile! Chiar și
cui am nu șaraler credincios — pe adoratorul meu dilnic-
și misterios, care înși este un șaraler mai credincios protios,
cu cât mi-i unvra nici șaraca nici numele și care șar la
o preparătare respectușă de mine. Unchipușcu-ți, cât e
de frumid și romantic și și adorată de un recunoscător!
Sunt foarte veseli!”

„În ficușor diminețușă expăndesc că această sa fost numai
nu vis — dar cănu es — totdeauna îl intălnesc. El oșă ră-
ștămas de ștălpul unui felinar — părăușă când trecem — ca
o turmă de oi — și numai după mine se uita. Șeapre
șară m' am convins!”

„Eri din întâmplare înși șarapă o roșă și fetele, care re-
șinici după mine, înși șpuseră, că el sa rădicat o și o re-
șarpat în kusmanul vestei. — Pote să mai târziu o și
măncat o! — Ah! doni se-ți trimt fotografia lui. Cum

Te-ai mai mira? Sunt sigură, că tu crezi că ești tiner, frumoș, elegant! — Departe de asta!

Cupă cum croa poți să ai, aproape 50 de ani — se nu-i spui însă lui Vasile! — E înalt, subțire, statură frumoasă și plăcută. Poartă un costum de marinier și este înalț și serios ca și cum s-ar fi pitores de la o vânătoare de balaur.

Această ceva nobil și (cuariminos) melancolic, ceea ce îl face foarte interesant.

Unu opun, fără glumă, în lăte, că într'adver și în vârstă morai de vr'o câteva (edile) săptămâni un om în jurul pensionatului. Maclama un lăte, vădut însă, căi almintrelea i-ar fi pus politica în spinare. Unu eu, am observat că e de trist și melancolic! Ce se mă interesă așa, mi mi pot da sorotela, pe te le măntunese, că el numai la mine se uită.

El e il numesc: "Holandezul stăruitor al Maudei" și se tem, că se nu dispar cu el într'o zi. "U! e ceva plăcut.

Îngerele, mi s'văvesc în mine! Și asta e numai prima mea victorie! U! prăden de sa mai pusta ologuil și gjuracole, gjuracole-mă că poți numari acestea sunt, care i-au lăntuit ochii asupra mea.

Încânta profesorii nu vorbim nimic despre această, cu toate că puțină distrager e mai bună, decât vârstul etern. Celebste fete mă rogă să le las lor obiceiurile și le păstreze, numai să se avem, câte ceva se vorbit.

Yata-mă, dar ajungă eroina pensionatului, în lăte Porta!

„atunci și trecem la altceva. Ce mai face iubita mea mama? Ce sigur că și petrece foarte bine. Oh! cât de mult o înveschiesc! Dacă-i în duzină de scrieri pentru mine, dar se mă-șină spre mine despre „Abanderul slabător“, căci acesta e ne-
linistă-o!

Când ajunsese Miss Bellise în cetatea păinii aici, Mrs. Elsbey pări de-odată să fusese de pe scaun, ținând telegrama strâns în mână și uitându-se la cetățeni cu niște ochi mari și openiați. . . .

„Te rog nu te înspăimânta așa, o rugă Florio, punându-i mâna ușor pe umăr. Nu-i nimic neînșător. Miss Maude poate că are dreptate știind, că nămaii zivraerile sau fost punctul, magnetul, care l-a atras; dacă vrei, Elisabete, mă pot repede până întindere la Boston, se vrea cum stă lucrul-alm deja dreptul se fii protectorul Maudei, ar dăruia el cu un eximbit însem-
nător. . . .

Ea nu răspunse acestui eximbet; inima îi bătea cu putere, gândurile îi rătăceau, niște presupuneri nebune și înfricoșate o cuprinsese. . . .

„Dar dacă ar fi Archibald?! Dacă ar fi tatăl-său? Acesta era Cople-
tul) strigățul sufletului și torturat.

Deodată încep să râdă cu hohot, așa că Florio se înspăimântă, ea întâlu privirea lui întrebătoare și încep din nou să râdă.

„Câte odată mi sime câte mi suget nebun . . . am se imposibil!

„Dar această telegramă - Florio - ce se mai gândesc despre ea? Jacob până nici o cauză lenocivăntă, nu e, ar fi permis, stăta libertate.

Tot mi vine și cred că Maude ia venit sărăcă. Dar, de ce? de asta nu mi pot da socoteala. Mai e timp să putem pleca, cu primul vapor?

„Nu! — e prea târziu, dar cu trenul, care va pleca mai târziu — peste o oră. Mie nu mi vine să te las să pleci singură!”

„Am o fată cu mine și trăiască mi arse cas ne va răsternă la gară. Nu trebuie să te neliniștesci! Când pleci cu ora pleca trenul?”

„Peste o oră!”

Până atunci mai am timp. Fata într-o juncție de oră va impacheta tot, cu mine, în umbraia repede cu ocaziunile de călătorie. Până atunci vom fi grata.

Mămle și tremurau ca frunza, pe obraz, îi miroscuși miște pețe roșii și ochii îi sticleau.

„Oce să îmbolnăvesc!” zise Floris, după ce ea își dău odăa. Ea e cu mult mai iutată în raport cu starea lucrurilor. Totuși, ții de odăorie se o învârtă, poate că sacole în voră putea fi folositor.

„Eu încă tot așa spânzoresc, unchiule! — mi-ar părea bine săracă ai întotdeauna. Epistola Maudei n'ar fi înfricosat o săracă, dar n'ar fi fost telegrama. Credeți că se i se fi întâmplat ceva Maudei?”

„Nu știu; eu încă sunt iutată, Mrs. Ellerby imi va permite să o vizitez. Crede că va fi aicha, care va trimis această telegramă nebună, așa zicând, trebuie să pedepsit. Ami pare că copilă va trimis o; ea o uită de ne-socotita. Se sperăm că asta-i numai o nechipă și nu din partea ne-socotitei țete, care le face tot pe ei. Nădăd să mi pue Iam un rețin de haine în sufer, căm pleci și eu cu ea.

Când veni Elisabeta grăniștea și pe căpitanul. Ea îl rugă să nu mai vie și să rămână acasă, el însă nu voi să ea trebui să cedere. Mai beurea câte o cafea, se pusese în trăsură și mergea la gară.

Afară ningea. Copiii cari steteau pe la ferestri, se bucurau de această noapte frumoasă; pentru Florio era o accelerată plăcere, stădund așa de aproape lângă femeia, care era să venie sa lui; Pentru Elisabeta însă, această săletorie noapturnă și neașteptată era o tortură infernală - o frică morțală, frică unui pericol nevăzută, de care bucurasă dar fi voit să scape, dar care o măna spre o parte nemilidă, neîncluzătoare . . .

Capitolul XXXIV.

Norjurile celor plece palmieri ste pe insula pustie erau încă tot verzi sub cerul albastru, care plătia adăpura pustului nemărginit de apă.

Care coră pentru aceste sarburi, cari supraviețuiesc viața omului, câte va veni mai mult sau mai puțin? În vinele lor reci n'au nici o pasiune distrugătoare, celei doptese stăinice unul cu altul și se unesc împrejurul solibei.

Această solibei, pe care sa adăpă un tineră căvătorit, fiind nclam de gelosie - mai există încă; fără să se vadă vr' un semn de ruină, de și au trecut mai mult de 15 ani, de când muma prisionară îi trecu

pragul împreună cu copilașul și cu credincioșii slăviți, ca să se pună sub
scutul căpitănelui Harrow și să merge pe bordul micului vapor, care sta gata
să le privescă.

«Ha! Colibă n'arată nici un semn de străduire, după cum se credea,
la încă să vede ca și când ar fi locuită.

«Și într'adevăr! În ea locuiesc un nebun. Ha! un nebun, singur
pe această frumoasă insulă, în care numai pășerile și florile sunt singurii
lui tovarăși — Răpărea palmierilor, singurele vorbe, ce le mai audă așară
pe ale lui. Un nebun, sărăcia însă nu-i lipsea de tot mintea, care conduse
cu încredințată mână de mlașcă corabie pe un timp de plimbare și furtună și
în sfârșit după mai multe luni, ancoră în micul său, din care putea
eși pe insulă. El sta pe fost o călătorie foarte periculoasă și înfricoșată pentru
șimenii lui, care trebuiau să observe mai mult pe căpitănelul lor nebun,
plecând senin și apă.

Șimenii băcți erau foarte obosiți de frig și de lupta cea grea cu
înfricoșatele furtuni pe peceanul Atlantic, și când ajunseră la insulă,
unul din ei murise deja, altul muri după opt zile de boală, al treilea
rămase cu domnul său, așteptându-l însă și această oră ocazională să părăsească
insula. Într-o zi frumoasă și vii la orizont o corabie și Tom eși cu micul
yacht înaintea ei — Tom, ajutorul grădinarului.

«Ce să fi istorisit el șimenilor nu se știe, acestul să fu primit pe bord,
lăsându-l yachtul în mijlocul mării, la voia întâmplării.

Tom căută fapta el făcu pe Archibald Ellerby, căci el era, se nu mai

poftă pînăși incubă, dară iar fi voit; el însă nu se gîndea la asta.

După ce petrecu călător timp sui, seltetica lui nebunie se transformă într-o stare gravă iar liniștită. El făcuse nise descoperiri curioze în mica colibă.

Normele seltetărilor nu surprinse așa de tare pe Robinson Crusoe, cum îl surprinse pe el aceste descoperiri. Dar ce se aflase? - Tatăl ce: un leagăn fantastic - o hăinută de copil și - o pălărie mică și frumoasă. Mai găsiră o carte - spianul Bertei - pe care în graba sa mare o uitase la plecarea ei de aci.

Această carte îi spusese deopre curiozitatea inimii ei, neîncredința samonului ei ... de îndrăgirea sartei, de marea copilă, fiica lui, de pasionată fragede sa mumi, de crinerea copilă, și de devotamentul Mertei. - aici înceta.

Cete ce s'ea întimplat aici tîndu'i le zice din epistola, ce i-o trimise Jack, adică cum pînăși incubă, cum sa fost copilă scăpată de unchiul ei - ah! mare Dumnezeu! Nu va fi scăpat și muma print'o întimplare feroce? Ea venise la el - ah! durere! numai că se arădă să el sa căsătorit cu venisora - ea. Ea dispără iară, dinina se fie ferit și pube gînduind, că doar face neferit, aflămăd că ea trăice. După ce impuse se înbeșcă pe Elisabeta.

Oh! mare era miseria - durerea și supărărea, ce simțis - Acestea îl făcuseră să pînășesea așa, ducându-se departe de venisora lui, ca să-și copieze înfricoșatele păcate în exiliu, cu o săintă aderență, pe care numai un suflet măret e în stare să o simte.

Chinul Bertei îi aducea o mare mîngăiere. Năstia în fruntea ei, ceea ce făcea ca gîndurile lui bolnav să se menă liniștescă și îi să făcea ca și cum ar fi lăungă ea.

Plăcuta influință, se avea asupra lui, facea ca frigurile din vine să-i în-
seteze; el numai era nebul, și numai trist și despondent. Și, elica, să el nu trebuie
să mai trăiască; nu voia însă să se sinucidă, și voia să fie îngropat de viu
în această închisoare, se o destinase pentru ea - ingerul necinovăței. Măna
din talerul ei, bea cu păhutul ei, sorăta perimite, pe care își odihniște ea
capul, cultivă florile, se le plantează ea și umbra pe cărările căluate de
piciorușele ei.

Cel mai nimerit era, ca Elisabeta să-l crească mort, să-l uite, să se
căsătorească și să se fie fericită. Cui insula pustie nu putea prini nici o
veste, cumcă el mai trăiască. Și tinea de istorie, ca să rămână pentru tot-
deauna în acel loc, unde era, ca să și scrie păcatele.

Cu o plăcere lui Tom cu Yachtul nu-i mai rămase nici o alegere.
Cu toate acestea el se tocea ca nu cumva Tom să-i trădese locuința.

Preună mică luni și ani dela plecarea lui Tom, până ca să fie de-
ranjat de nimeni.

„Tom tot așa tinut de cuvânt, și elise el, Mi-a jurat că va ține se-
cretul, și văd că l-a și tinut.” Totdeauna sam avut incredere în el.”

Chiuvă și leagănil popilei erau sanctuarul lui.

Căruș proviziunile erau săpărite de sfârșit, fu silit să se găndiască mai
serios la existența lui. Și făcu o grădina, sădi fructe și legume, semină
grâu și cașea. Spittel putea trăi.

Și elbaticul foc din ochii lui sufundați să stinze și săpămintea ne-
buniei și săpăntu din nobilele lui trăsură; miște grădinișii line și triste îi erau

peții lui se doreau blândete.

El se împretinuse cu marea cea mărită, cu cerul etern și cu carbo-
ni septatori.

Atotimpurile uniforme: timpul frumos și ploile veniaș și tracaș
și după răcoarea soarelui el sâni.

El n'astepta, nici nu dorea sări opera nici un ajutor și nici nu era
nici un signal. Din când în când își dădea :

„Lingurul moș, în care îmi pot copia păcatele, este să mă ascund în
societatea omenescă.”

Într-o zi din zile vedea o corabie mare și frumoasă — ea era cam
o mila departe de insulă.

Ore de se îi lăsa lui Archibald înimă cu atâta putere? El își
dădea că trebuie să meargă sărasi, ca să se se ascundă și să se nu dea
nici un semn, el simțea, că ar fi nedrept, făcând altfel.

Se duse în casă și se puse jos.

Nu rămase înă mult timp aci. În cinci minute era iară
afară. În mână avea un steag, care rămăsese aci de la Jacht.

O privi pe plină de dor, aruncă el asupra corăbii; dorința
de ea se întâlni cu somenii săi, deveni moș puternică în el, ca
deciziunea de mai înainte — cu răbilitatea unui matroz se
urcă pe unul din cei doi palmieri, lăsând steagul să flu-
tare în vânt.

Capitolul XXXV.

Când sosiă, Mrs. Ellerby și căpitănelul Bellie, la locul lor de destinațiune, nu-i păstă nici o urmă a ei.

Această împrejurare, împreună cu telegrama făcându-l să mai misteros. Căpitănelul lui și birje, spăta stampei postale și tăcute se se urcă, capri vete un sodiu birjanului și se sui și el.

Erău în-o căte-va mile până la Ellerby, cu toate parerea Elisabeta nu-și deschise nici măcar ochii ei, ea rămase mută în tot decursul acestei călătorii. Nu simt de ghiață rece ea în jurul inimii. Ori ce ar fi cașteptat-o, dar căndul la Ellerby — ea la privirea sa și la ogomotul sa și de la țerm, era, după cum îi se păria, reul cel mai mare ce i se putea în templa.

Această casă frumoasă — după ceea ce făcu ea înainte cu patm săptămâni — murmur era pentru ea altceva, decât locuința unei fantome uriciose, și unui spirit, ce o persecută.

Murmurul neîncreșt și loviturile valurilor de țerm îi sunau la ureche întocmai ca plângerile unui muribund.

Gegetele ei albe și delicate se strânsură convulsiv, când birje

intră pe poarta castelului.

Privirea-i proiectă asupra casei învechită de ani — totul se vedea liniștit și tăcut.

Cele două lampi de la intrare ardeau ca de obicei, încoolo tota casa era învelită în întunerec! Dar nu! o lumină pătrunde prin obloanele întredeschise din camera de lectură.

Cine se fie ore acolo?

Elisabeta se aplecă jos din trăsura ei ovală, cu căpitauul, urcă repede treptele ca să ajungă înaintea lui la ușă și trase clopotelul.

Moa fu îndată deschisă și Iacob se uită apană cu o față înspăimântată.

„O madame! ^{ce} sunteti? striga el după ce Elisabeta își trase voalul de pe față. Nu bucur vădându-te, dar nu vă așteptam să veniti așa curînd.

„Ce s'a întâmplat aici, Iacob? ^{ce} mi-ai (trimis) telegrafat să vină curînd?

„Pentru Dumnezeu! Nu!, gospodăria mea nu, e mai mult o oră, de când s'a culcat. Toți s'au tăcut ca șocul și n'am voit să vă deranjăm, până ce nu ne-vei scrie.

„Am primit o telegramă, Iacob, până aici o descriere.

Bătrânul servitor rămase cu gura răscătată, uitându-se la palidă și înspăimîntată Elisabeta, a cărei spaimă și frică el încă le împărtășea.

„Credeam că Maud e bolnavă și va fi venit curînd.

„ Multămătră lui Dumnezeu! Nu! marea mare! nimicului noi nu e bolnav
 și nimicului din noi nu s'a telegrafat. Traci însuși se petrec lucruri curioase — poate
 curioase, deși el mai mult șoptind și uitându-se la înșotitorul oxamei. În-
 templari curioase, lucruri misterioase, pe care nu ni le putem explica ni nici
 un chip. Mrs. Brown sustine că sunt fantome, eu încă nu cred să fie salticova.
 Nu s'e va fi trimis aceste fantome telegrama, madame?

Elisabeta îl privi cu speranță.

Capitanul, pe de o parte văzând de spusele lui Jau-b (pe de o parte),
 iar pe de altă parte compătimind iritațiunea nervoasă a Elisabetei,
 intră în casă, trăgându-o și pe ea.

„ Ocrești binemi spun prea multe absurdități și sunt foarte superstitioși,
 Mămule ti sunt reci ca ghiata, Elisabeto? E foc dincolo? întrebă el, că-
 tănă spre cabinetul de lectură.

„ Oia, domnule! mai e puțin, dar oții sădune înșidată lemne.

„ Elisabeta intrând înșidă repede o privire prin toată odaia, dar
 nu era nimic și căndu artenită pe un scaun.

„ Un intelec! repetă ea frângându-l și mămule.

„ Un te mai gândi sătăt. Linistate-te și nu mai întreba; vei ve-
 dea că ficia ^{col} este cauza tuturor acestor neplăceri. Lasă-mă pe mine
 să descoper acest secret. Pote că Maude va fi voit să vie acasă și vorce
 să fie primită de mama ei. Te așteptăm, pote ea va sosi dimineată. Atunci
 ne va spune că a murit o capul sau că i-a fost dor de casă, sau
 i-a fost frică de acel aventurier.

„Asta-i unica explicare mai aproape de adevăr. Ești ostentivă și slabă, fiindcă n-ai mâncat nimic. Te-ți vedea niște ceaiuri, Jacob, și ceva de mâncare. Tu mă vei duce la un hotel — trăsura mă așteaptă afară. Dacă îmi permite, te voi vizita dimineața la dejun și sunt sigur că ștade ne va rădea în spinare, încă înainte de a fi dejunat. Promito-mi că vei dormi, ca până dimineața să-ți revăstugi roșetea, vândându-ți el zgumind și vedându-ți cât era încă de palidă și prepușită.

Când îi intrase mâna ea începuse să-i dămbășă, dar peceot, dămbet era slab și-i peri pe buze.

„Nu voi face, doamnă. Te-ți este totdeauna liniștit și precum, da! voi bea un ceai și apoi mă voi culca. Dimineața să vi sara pe la nouă ore — vezi? Te sigur că fiica mea se fust peccă, care mi-a jucat această fară.

„Te-o esti înă. Și acum noaptea bună, Elisabete, somn ușor și visuri plăcute!

„Noaptea bună, Florio!

Privirile lor se întâlneau — era o curioasă despartire — numai pentru câte-va ore, după cum credeau ei. Căci omul propune

Belline se urcă în trăsura gândindu-se la frumoasa femeie, pe care o lăsară și pe care în curând avea să o numiască la ea.

Elisabeta urdui șogomotul trăsorii, care se depărta — ea rămăsese numai singură — Jacob se dusese să-i vadă ceaiul.

Era un ce înspăimântător pentru ea să fie numai singură în casă.

Tată arca se socotea numai în vremea lui cu băgarejul - și numai în părca rău,
câ nu o adusesse în ea. Și fi dat mult și nu fie numai singură.

Tată ce omi Jacob cu coșul îi se păru o eternitate, de și în realitate trecuseră
numai câteva minute. Ea bău coșul; celelalte bucate nici nu le atingse.

„Jacob! ce voiai să spui? J^{ta} , când ai amintit de „lucruri misterioase”. Eu știu
că nu sâți superstitios.

„Vii nu sunt madame! Dar dacă ai în casă, în lipsa J^{ta} , nu se învârt
paratome, satuni nu mai sâi idai, ce mi vâd ochii și ce mi mai aud urechile, sa-
tuni nu mai sunt Jacob, care trăiesc la Ellsby de 82 de ani, și un înșelător!
Adeverat că e cam curios, că peșteu casa, în care de sute de ani nu s'a vădut
nici o fantomă; se idevină caun locuință unor duhuri. Iti spun însă, pe
Cunnegeul meu, că lum vădut și am vorbit cu el, madame.

În Tomul, în care vorbea betrâmul era ceva convingător, și dacă scopul lui
era să producă o impresiune asupra facultății, să pui puncta și multămît cu
efectul cuvintelor lui. Trăsurile străpânii lui idevină confuze și obsecolerate
ca semnăna cu un cadavru și nu era în stare să pronunțe întrebarea, ce-i
tremura pe buze. Sunetul și șogornotul oceanului Atlantic în loca urechile,
în vreme ce ochii ei plecați în jos, nu vedeau nimic altceva, decât trupul
întins jos pe țărâm și valurile ce veniau, să apropiindu - și morcu - de ac-
perina ael trup - înecându-l.

În cele din urmă buzele Elisabetei rostiră:

„Și al cui spirit era acela, pe care credei că l'ai vădut, Jacobe?”

El, p' prii cu individuală, și și când s'ar teme, că ea nu va putea suspor-
ta, ceea ce va auzi:

„Dacă nu-ți va face rău madame îți voi spune . . . a fost al
stăpânului meu!

„Al stăpânului tău?

„Da! — al lui Mr. Archibald!

„O-o-o! Acest strigăt, pe care îl auzise Elisabeta se putea vedea, că
provenia din cauza unei uzurări, ce simțea. Ea își adunase toate puterile, ca
se poată suporta spaima, auzind un alt nume; caum însă se căpă, de irita-
țiune și încep să râdă cu hohot.

„Da madame! ori credeți ori nu — spiritul lui Mr. Archibald umblă
noaptea prin odaile acestea. Deschide ușile, închide ferestrele, acută în pul-
turi și scinturi, atene sineri vechi; la miezul nopții se pune la ușa ferestrei,
unde obișnuia să se dea odăta, uitându-se pe mare. Fata sunt toamai
blouă spre de ce ore — dacă vezi vino se țî-l arăt cum stă, uitându-se la
mare și la cer. Nino și vei vedea, că spun adevărul.

„Ba nu, mai bine rămân aici.

„Te nu-ți fie frică de spiritul lui Mr. Archibald! ~~Te~~ nu-ți va
face nici un rău, madame!

Frumosul orologiu de pe câmin toamai batea 12 ore, și după câte-
va secunde îi urma și orologiu cel mare din antisală. Elisabeta se sculă;
ca și când ar fi fost silită de o putere nevădută, uitându-se cu niște
priviri curioase și înspăimântate, care făceau pe bătrânul Jacob să tremure,
la ușa înmăiată, care ducea în antisală. Ceodată se întorse către
servitor.

„Nu fost Maude aceea, care sa trimis telegrama, ca-i atunci or fi totlăuit
se vie din Boston. Maude n'a trimis'o — așa dar cine ?

Grăia și spaimă zăcea în vocea ei.

„Fără îndoială, că fantoma lui Mrs. Archibald.

Atmândoi pasultau; li se părură ca și căsca în ordina vecină sau umbela
cineva. Toți servitorii dormeau pe mult și așară, de și altă ființă vietătoare
nu se mai așla în castel, în toate acestea se așchă hămurit șogometul pașilor.
Privirea Elisabeta fu îndreptată din nou asupra ușii, de care se așpropia pașii.
Cum așbia mai așupla, frumescle și mâni îi așchăună până putere în jos, în-
treaga ființă îi ena plină de frică și de spaimă.

Develată se deschise ușa cu putere și înaintea ei stetea — Jack Harron
fantoma, de care se temea. Cu un țipet înșpăimentător se întorșe neșeri-
rita femeie ca se fugă — se elătușă înșă și — cășdu leșinate.

Șimănuș și neșutuniosul Harob, care tremura și nu oia cașna șpaimii
ștăpânei lui, ștrigă îndrășnetului:

„Cum vii intrat șt' în haunton, Mr. Harron ? Veșli ce vi făcăt ?

Șpoi înșghemunșhia, șăicercându-se se rădiș frumosul cap, de jos.

„Lasă-o în pace, morăi Harron, și cădu ceva de băt. Blēștimate mai
șunt și femeile — ele totdecașna leșină ! Ve-șă ștricat totă gluma, Will.
Voi înșă vom juca șcena pănă li șpărșit, nu voșe se fim înșelati prin
meșterușurile șăstei șceme, de plăcerea, ce șm plătit'o. Maude Will, de mi
șajintă !

„Cui șntășală eș mășrosul, pe care Tom îl așchăpostua de v'o căte-șă
șt'leș șeptășmăni în colibă lui. El șcua șm costum de mășros și pēlășna

apăsată tare pe ochi. Busele Elisabetei începură să tremure și începu să opteze. Matrosul, când la x parte pe Harrou, o rădăcă de jos și o puse pe un fotoliu, oprindu-i capul de scaunul răcorit cu usturea, în vreme ce Jacob se-
sluse răpă și rotet. Matrosul îi ținu păheanul la gură; după ce beu, se re-
trase la ușe și rămase acolo.

Capitolul XXXVI.

„Jacob! poți să te retrougi în odăia ta ^{de} ~~de~~; nu mai avem trebu-
nitate de ~~de~~, ca și Jack Harrou, după ce Elisabeta își mai veni puțin în
jire.

„Un mă duc, domnule; nu las pe stăpână-mea singură cu unul
ca ~~de~~, răspunse bătrânul iritat. Ea e bolnavă și are lipsă de mine...

„Eu sunt stăpân aici, strigă Jack, răpucând pe bătrân și sorârlindu-l
pe usă afară; apoi intră și săvori ușa, după aceea răpucă pe matros,
il trase de la usă și il puse triumfând în fața palidei femei, care se
rită cu speranță la el.

„Alte! încetă! strigă el cu mercedare. Ce sigur, vi credut că sunt
mort, dar te asigur, că acela cu care vi sacum de-a face, nu e fantomă.
Mrs. Ellerby!

„Multămătia lui Dumnezeu! sopti ea din rădencul inimii.

„ Multămăne mai bine acestui tiner, scris Theron, arătându pe matroz, care
 cu pălăria îndesată pe ochi, privea tăciund această scenă. Eu însă fi însum acolo,
 unde eram, dacă n'ar fi vădit faptul V^{ta} și nu m'ar fi persecut la timp.
 El mi-a scăpat viața — dar cu toate acestea V^{ta} tot măgăse rămăi — o via-
 gase, groasă de irusită și flegmatia, care mămăna la masă, cu un om,
 se iubesc cu el, și tornă opium în cafea și capoi — îl înecă cu sânge rece!
 De obicei sunt încă în viață, nu pot face să și se pună strambul de răgădul
 V^{ta} frumos și rotund, care cu soletele de diamante e cătat de seducător;
 te pot însă trimite pe mari mulți ani în închisore, frumoșia mea, pentru că
 colo stă un muntor, care sa vădit, cum m'oi traa jos de pe bancă când venia
 valurile și m'oi lăsat, zăcând în neșp, tocmai când apa m'a răpedit.

„ Trimite-mă în închisore, dacă vrei, Mr. Theron, scris Elisabeta, su-
 pușă. Sunt satat de vesela, și planul nu mi-a reușit, încăl vouă suferi
 leucuros răcista pedepșă. Dumnezeu oie, să torthorie, ce le-om suferi
 în vacete patru săptămăni, au fost miste pedepse mai rele decât închisora,
 da! da chiar decât în mărtea! Ori mare sar fi urmările, totuși multămăse
 lui Dumnezeu, să sael om sa nimit planul meu cel rău.

„ Acesta sa fost un plan infernal. Nii nu-ți vine să crezi, că o femeie
 așa de frumoșă și slabăndă supă cum să vede, se fie capabilă de o ast-
 fel de faptă!

„ V^{ta} miți rebatiunile, răspunse ea în vorbe, ton nepăsător. O damă
 nobilă este la multe capabilă, ca să scape și nu să cămătoverică cu un
 om atât de exobiant! Te-am implorat, și-am oferit pumătate averea
 ca să mă lași liberă, V^{ta} însă mi refuzat. V^{ta} voiai să ai tot,

pe mine, împreună cu averea și bunurile mele. Oua! D^{to} m'ari silit la această
 faptă* și totuși sunt veselă, că mi-ai succes, pentru că muștrările de con-
 știință și misiunea mea ieri erau insuportabile. Ce ceri acum de la mine?
 Cred că nu succed, se mă căsătoresc cu D^{to} & - asta n'o fac!

El începu să râdă cu hohot.

"Nu!, îți mulțămesc iubirea frumoasă Proorgia; mi-ai trecut pefta de
 la te mai încă de soție. Vreau să mi-beau cafeaua fără otrăvă.

Orzata închise și croșeni fața ei palidă.

"Ți-am telegrafat să vii acasă, fiindcă eu părăsesc această țară și mai
 întâiu am voit să mă scotocesc cu D^{to} . Mi-am adus mantoul, ca lucrul să
 fie mai sigur. D^{to} mi voit să mă îneci, ca să te poți căsători neimprescitate
 de mine cu tenețul aristocrat, care te-ai însoțit până ieri. Ei bine! eu
 sunt mulțumit și mi-l învidiez, dar prețul tăcerii mele despre această mică
 afacere și despre celelalte, trebuie să mi-l plătești. Te duc ce suntoți în sejun,
 ca prin căsătorie să investigați o partidă aprină, nu vezi nici o cauză de ce se
 fin furat pentru D^{to} . Te succed și îți cer tot ce ai, până la ultimul ido-
 lar. Pentru frica D^{to} nisa mi voesc să-o iau, sau cel puțin să-i las a-
 tăria, încât să poată trăi în comoditate. Până în acest moment nu șic încă
 nimem nimic de crima D^{to} ; nu conveniți asupra condițiilor mele, atunci
 până peste 24 de ceasuri totă cetatea va vorbi despre această istorie,
 femelele vor avea ceva de scris și D^{to} , mobilă mea damă, vei schimba
 această locuință bogată cu una din celubele închisorii, imole pletele

* Pentru că alt mijloc de scăpare nu era pentru mine.

cele lungi și se vor mai ~~șușu~~ scurta puțin și elegantele vestimente se mătasă se
 va înlocui cu hainele condamnatilor.

Elisabeta începu să suspine.

„Ce ai de spus la toate acestea?”

„Sunt în puterea ^{fiică} și n'am nici o alegere și mie mi-e tot una, săci
 m'am păstrat de viață, pentru copila mea însă trebuie să caut să-ți cumper
 tăierea. Fiica mea o măndră și nevoințată și prea simțitoare, dar omorâ-o,
 când ar sardii, se vor făcut. Pentru Maude trebuie să mă înțeleg cu ^{do}, deci
 este un miserabil fără pereche! Te desprățesc, spune-mi însă ce mi ceri,
 spune-mi ce se face?”

„Bună de samă și nu mă sâțâta, căci Harroon cătrănit, săci altmin-
 trelea îți voi cere un mult mai mult de cum gândesci.”

„Căci ceri tot, ce poți să ceri mai mult?”

„Te ceru copila, de care ai vorbit. Oam văcut o și mi place. Ea ea m'are
 va fi de măritat și se va face mai frumoasă decât ^{do}, ce ar fi, dacă tăierea
 mea ar răsturna idela posesiunea ei? Atvând fiina, voi săci și averea întreaga.
 E ceva curios, că prăvăl saum nu m'am gândit la asta. Oa dar - dico?”

Ea îl proria fără apuror și impietrită: ea știe că el e în stare să ablu-
 seze de puterea lui în acel mod. Dar ablu proumță menșinatul nu-
 mele familiar de: „Loo; când se lovituna neasteptată ablu partea ma-
 trosului, pe care îl ardușese ca mantor, îl trânti la pământ.”

El săci uite în sus, întorcându-se cătră adversarul său.

„Ce însemnă să pricăta, căne? urhă el, scotēm un revolver din
 busunar.”

„Oblădă însemnă” că în prezența mea se nu putea să ofensezi pe Mrs. Elsbey în vârstă de familiaritate, fu răspunsul rece și liniștit cu toată amănunțimea sarmei.

„Cine dracu ești tu, de orăci se mă înveți marire? întreabă Harro, mânia, în care ținea sarma înșuă, se lăsa în jos fără putere, uitându-se cu atenție la matrozul, care deodată lăsa modul de vorbire și poziția unui gentleman.

Elisabeta încă se înfricoșă; ea se uita cu atenție și plină de așteptare la acest bărbat, ceva, ea și amintirea cuvintelor de mai înainte, îi stău prin minte.

Chiar și bărbatul părea că se luptă cu o iritație internă; se stăpâni încoace îndată, își smulse pălăria cea hată din cap, aruncându-o la pământ, apoi își nădăcă capul, se întoarse spre Elisabeta și o privi fix.

În acelaș moment ea săni în sus cu un țipet pătrunzător, care străbătu prin toată casa:

„Archibald!”

Ea vocea se se apropie de el; încoace el ține mâinile încrucișate pe piept, ochii lui tristi și serioși o privea, dar nu răspunse, ci dureros și cu o expresiune, care-i spunea, că o priăpastie se afla între ei...

Astunci ea se gândese la scabaltă femeie, la Berta și pădese înolărit, cădând încoace pe scaun.

Archibald o'a reintors — era aci; el, pe care l'a rădonat

pentru că sămii samor se păcătuiră atât de mult, pe care, crezându-l mort,
 l-a jelit atât de mult! El era aici — dar înăi nu pentru ea — până nici un
 samor pentru ea — sămii păcatele ei — respingându-o — și uitându-se la ea!

Ea își rascurde fața dinaintea lui și ota cu ochii plorati în jos.

Harroon înăi se însușimântase și ar fi dat mult să se aple în acest
 moment într'alt loc, dar nu în această oră, închis în posesorul ei.

El căuta să își facă mâna bună.

„Nu, asta intruce pe tot! Dăse el nădănd, acum vezi, că acesta este otr-
 chileabul Ellerby, pe care îl credeam de satăta ani înfundul mării. Și eu am
 făcut curte soții D^{to}, Ellerby, nu o'ca întâmplat înăi nici un rău și eu abia
 în faurea D^{to}! Ce glumă am mai făcut, făcându-o consorta mea! Sper
 înăi eu D^{to} va fi marimimos și vei imputeremi pe soția D^{to} se subseric că-
 te-va sămii aceste hărti.

„Femeia mea nu dispune de avera mea, Mr. Harroon! re-
 punde celălalt cu o'ange rece, păsind spre înăi și deschisându-o și
 curace te privesce pe D^{to}, grăbesce de mi părăsesc casa, căci saltmii-
 trelea te orărl afară!

„Oho! nu voi recuza eu așa de ușor, dăse Harroon îngălbinit,
 sămii spune multe despre acista femeie, care nu prea sună frumos pentru ea.
 Și până mâne la prăind orvii acista pentru încercare de omor.

„Afară! — părăsesc cetatea și se nu cutexi să scoți o vorbă
 măcar despre acista drama! etuoi, miserabile! Te umoso, de-
 cănd orări tiner. Astmii te țineam că lăți prea iute, dar nu rău

și de aceea și am dat bani, ca să poți fugi din țară, după ce ai împuscat pe cadetul de marină. Te fi știut, că nevoințatul Florio Bellini e loșărit și necesitat să fugă, atunci totți și făcut eu totul altfel. Eu te pot trimite la furci, dacă vreau, așa dar vedea de ni părăsiți îndată casa și cetatea.

„Dar n'am bani! să vădă Harrou.

„Te-ai sănat?„ zise Archibald într-un ton amenințător și apropiindu-se de el. „Jack Harrou își lua pălăria și își dău casa, în care se vedea deja străpân

Căpă se închise ușa după el — auzi un mare strigăt de bucurie — pe care îl sîde Jacob, bătrânul servitor, care strângând mâna domnului său în seninătate și îi istorisi cu lacrimi, cum l-a ținut de fantomă, cămo îl vedea câte odată noaptea în sticlele din ușa.

„Și acum, Mr. Archibald, iară vor veni timpurile cele vechi, cele bune. Mulțămesc lui Dumnezeu, mă simt cu mult mai tiner. O! da-că ar fi ajuns și Mrs. Tower săistă ei! Sărmanul, bătrânul suplet! Eă! ea este în cer, astăzi însă tot așa voi și fi și ea aici! Se aducem mâna pe Miss Maude răpăsa și

„Tăcere, tăcere, Jacob, șopti Archibald. Acum încă nu, Te nu spui la nimic, nimic, până ce nu-ți voi promite.

„Ora, da!„ zise bătrânul mirat.

„Cu-te acum de te culcă, Jacob, ceasul e unu treut, mâne vom mai vorbi. Te-ai purtat totdeauna bine și cu credință, de aceea îți mulțămesc și nu voi uita, răspunse Archibald, întinzându-i mâna.

„Cupă se primari Jacob volaua, Elisabeta se scula.”

„Mă duc și eu, Archibald. Astăzi nu mai pot vorbi cu tine și tu încă n'ei poftă de vorbit. O! Archibald! nu sînt satat de cea, cetat de vinovata, idușă cum crodi. Spăduro-te că rasonul meu nebun satra tine, a fost, care m'ea indemnat la to'te. Cîmineata m'ainte de ca m' vedea, m'ra vei sei, ca m'am scit și am scit destul curagiu să fac ceva, ce va aduce to'te în ordine.”

„Mai stai puțin Elisabeto! Tu ai drept, dar esti soția mea, mama copilei mele. Pe Maude am vădit'o, ea e admirabilă și nu va aduce o mare m'ăngăire.”

„Se știe Dumnedu, Archibald! Promite mi m'ra, că în calipira ta nu vei face nici o descobire între Maude și copila Bertei.”

„Ce ce? Cîm contra, pe Maude o vidi cîbi m'ra mult, de o'rece coalaltă este un trup și suplet ca m'chului și sa samantului ei.”

„Oșta dar sei, il intrerups ea, dar m'ra mult nu putu vorbi.”

„Ce? — Elisabeto?”

„Că... că — prima ta soție — s'adverăta ta soție — Bertă — trăiesc.”

„M'ra și m'ra m'ra să xugrăvira pe f'ata lui.”

„Cu neputinta! Oșta v'iam și eu, am tot v'ibat, p'ina ca mi-am p'odut mintea, apoi m'am m'barcat, se m'ong se o caut — Oh! nu-ti bate joc de mine! on' și tu ai m'burit, Elisabeto? — Nu m' face să m' întorc sară de unde am venit.”

Ea nu răspunse nimic, ci apăsa numrai buzele ei scitete pe m'ra lui, se întorse și m'ra repede în odraia ei, sa cărci m'ra o m'ra pe d'indla m'ra.

Capitolul XXXVII.

Berta trăese!

Primul suget al lui Strichibala, era să urmeze pe Elisabeta și să-o răpească și să o plătească mai lămurit, rămase însă așa de împietrit, încât nu se putea mișca din loc și înaintea de a-și veni în fire, răușii cum încuie Elisabeta, așa răușii pe din haunton.

El se lasă pe un scaun în fața focului aproape stins, în apropierea capul pe mână și se gândea — se gândea — se gândea mereu — Era el prea vesel sau trist? Era nebun sau cu minte? Mai trăia sau era mort? Mintea și se năvăli, tot ce pățise în ultimii ani, petrecute pe insula pustie, părea că-l cuprinsese din nou.

Se reîntorcea nefericita! Uiar și făcuse încă mai bine să și stată până la moarte pe acea insula pustie, decât să se reîntorcă și aduce femei, pe care până se săiește le cauzase destulă mâhnire, să le facă și mai misere? El compătimita mai mai mult pe Elisabeta, decât pe prima lui soție nevinovată, și compătimita din cauza morții și dejosirii pozițiunii, în care se puse reîntorcerea lui, când ar fi cunoscută de lume.

„Șteia n'are să se întâmple, și se el decise. Măncă, tot așa străduindu-se, cum am venit, vină pleca iară și cele patru persoane, cari știe că m'am reîntors, trebuie să'mi jure, că vor ținea secretul. Elisabeta se'mi

acea numai sătăția banii, câtă inimă tocmai, ca să trăiesc simplu și liniștit într-o țară străină. Oa! mi-am mai astemperat dorul inimii, văzând Ellerby; pe popița mică am văzut-o, saum vreau să mă duc iară și să nu mai neliniștesc pe nimeni. Stă-i unicul obșum onorabil, ce mi stă peșchiu.

„Berta — trăiesc! Oa! dar tot se fost scutocinat, ca ea sa venit la ferestra mea, implorându-mă, să o iau în hauntem. Cummeșpeule sa tot putiut! Căta supinare, căta măhnire răzî fi înălăturat, dacă răzî fi ascultat ide simțimintele mele, înainte ide sa rosti vorbele, prin care Elisabeta deveni soția mea! Venozitatea mea gelosie sa samănăt viața tuturor sculorora, pe care si-am iubit. Eram învâ și mult mai gelos pe mine însuși pentm o ființă atât ide dulce și gratiosă, care mă iubia și mi era devotată. O Berta! Berta!

„Oh! deoară putea vedea măcar idin depărtare, oh, ide răzî putea auzi măcar vocea ei — scitex măcar in trăunle ei!

„Dar ce vorbești? E linera in stare să mai recheme timpurile trecute? Sigur că dulcea mea soție numai e, cecare era; eu învâ sunt amănat, trist și boțnăin! Tinerețea noastră, pe care sam petrecut-o cu sătăția uspurintă, sa treant, sa idus și nu se va mai întorce. Așî fi vrut să mi spună Elisabeta — unde e Berta și ce face. Căar boțnăinul Jacob nu va fi sciind ceva despre ea?

El pări spre uză și o deschise. Jacob ședea nu pata radică să, învâ idextept, pe un scaun in antizabă. Mrs. Tower răica in grăpă și apăară ide ea și el n'avea astfel nici o omică petrivită la buunia lui. El vorbea mereu singur, ca Mr. Archibald trăesce și se răghă iară aci.

Bătrânul urmă repede chemării strămoșului său.

„ Pune-te jos pe scaun, Jacobe, și fă-te comod. Uu! — nici o contradicție! Tu nu mai ești tânăr, acum e târziu să poți să vorbim până dimineață. Să-mi adormiseși tot ce s'a întâmplat, tot ce s'a petrecut la Ellerby în decursul acestor 16 ani. Pune, bea un păhar de vin și începe. Te voi asculta cu atențiune.

Astăzi bătrânul servitor îi istorisi despre nașterea copilului, despre învâlmăciunile mamei și cât să rămăsese de credincioasă memoriei lui, cât de mult l'a jelit, că n'a primit nici o societate și că timpul îl consacrase copilului.

Și spusese și de blândă și liniștită damă, care fusese guvernanta Miss Maudei și că mamei în toamnă acesta s'apărăsise, ca să meargă în societatea Miss Bellivei, pentru că pe Maude o dăduse în pensionat. Dama se numea Mrs. Kemt și avea un păr negru, adăugând el, răspunzând la întrebarea, ce i s'apăru despre ea. — De căpitanul și de Miss Bellive îi spusese multe, tot așa și despre una lui sursă lui Harro, care se învârtise atât de liber pe la Ellerby.

Despre Bertă însă nimic, nici un cuvânt. Archibald vedea că Jacobe nu știa nimic despre ea.

Trebuia să aștepte până dimineață, ca să fel Elisabeta să-i spună tot.

Arădătorca blândă, de a afla mai mult, îl nimicise mai de tot, el însă trebuia să rabde și să fel lucră pe bătrânul să continue.

Împrejurul lor totul era liniștit, în voina incuistă nu se auzise nici un șopot, adică în acea voină, în care se retrăsese Elisabeta.

Archibald îi întorse de mai multe ori capul și asculta, crezând

ca punde niște pași ușori pe trepte și spera să vadă gratișoara și figura intrând pe ușe.

El nu prea dădea societatea ei, dar răstăpăta cu nerăbdare să-i plece ochii și să se deslușească din spatele ușii. În cele din urmă lumina ușii strălucise printr-o jalușică închisă.

„Cu-te de-te odihnește puțin, căci domnul servitorului său. Eu voi merge puțin prin grădina.”

„Capitanul Bellise vine dinnoastră la seară, Mr. Archibald! El poate și, cine ești?”

„Na - na - nimeni! Spune-i stăpânii tale să nu-i spună și, ca orău să-i vorbească, îndrăta și va pleca capitanul. Eu mă duc la Tom, la care am stat până acum, ca să beau o cafea...”

Peste noapte cădușe puțină zăpadă și pământul se vedea, ca și când ar fi acoperit cu fulgi.

Archibald sabia observa răcșta, trecu prin grădina și se opri lângă fântână, uitându-se la soarele rouă, ce era din apă.

„Mămile mi tremură, capul mi arde, toată se vede mai curând pe Elisabeta, iar până atunci voi merge pe Tom și mi facă o cafea tare. Lui îi va părea bine, când se va vedea scăpat de mine, și răcșta numai pentru că sunt stăpânul lui, sau poate că n'a uitat încă acea călătorie nebună, deși el în prezenta mea el nu poate să sufle liber. El însă mi tot pleacăuna mi-a fost dorit, și ce iute înțelegi cauza schimbării hainelor mele, când mă găsi în grădina în acea noapte. Trebuie să-l remuneriez. Și ca Elisabeta nu va lăsa meindeplinite dorințele mele. Această noapte m'a turburat mai mult, de cât căni fi' credut!”

El se reintorse la colibă, se aruncă pe pat și înăă acolo aproape o oră, înainte de a cere aspeana, pe care modesta soție a lui Tom o pregăta repede spre marea lui mulțămire.

Între acestea cașurile se făcure, opt și la Ellerby se și începurea preparatiunile necesare pentru dejun.

„Jacob scopeni marea cu mâinile tremurande.

„Sua surlat plătina? întrebă el pe camorista, când acesta veni între în locuțării ca să deșineze.

„Atm scultat la ură, dar n'am prudit nimic - totul era liniștit; ea scobine încă și n'am voit să-o deșept, căci ai veșut cât era de oste-nitra.

„Oa - da - dar la nouă ore vine cinova la dejun și eata e a proprie nouă.

„Atunci mă scuc să bat la ură, deie camorista.

Ata și făice, înăă nu prinni nici un răspuns.

La nouă ceasuri se vedea venind căpitanul vesel și fără zgriji, dar curios se scfle cova deșine telegramă.

El se zgribis și sabuto pe frumoșta femeie, carcia îi oferio eri ini-mă și mănă.

„Nu pricpt circa o roșă și se vedea frumos și fericit, când îl conduse Jacob în camera de dejun, în care lumina sovelui străbătea prin toate ferestrite.

„Mrs. Ellerby înăă n'a venit jos, domnule căpitan.

„Nu face nimica, - - - ca era ostentă - - - până ce va veni,

scrii ceti jurnalul, Jacob! - Despre telegramă s'a mai aflat ceva?

"Nu - nimic, domnule, zise Jacob cu ochii plecați.

"Nimic nu e totdeauna mai bun, zise căpitanul și mai vesel deschise jurnalul.

Alina își aruncă în urmă ochii peste el, când un țipet rezună în toată casa, un țipet de spaimă atât de puternică, încât se auzi până în vacința vohac și căpitanul Bellise sări înspăimântat.

"Cummedeule! - Mare Cummedeule! Striga Jacob privind fuga din vohac. Ce este? - Ce s'a întâmplat?

"Mă tem de o nenorocire, răspuse căpitanul, alungând și el cafană din vohac.

Jacob, care era înaintea lui, ajungând la trepte, zise:

"Asta e vocea cameristei Kitty!

"Și?

"Ea țipă în vohacul Mrs. Elisabetei! ... mă tem că s'a petrecut ceva înspăimântător, ceva îngrozitor

Căpitanul înghițind, nu zise încă nimic.

Cuipa punctul țipetului și îndreptă pașii spre ușa, pe care o găsi învârtită.

"Mai este încă o intrare! striga Jacob

"Haide uite!"

El conduse pe căpitanul printr'un coridor, la o ușă deschisă, care conducea în vohacul cameristei, de unde puteai trece în vohacul Elisabetei.

Atunci, la bărbat, stătea în picioare în fața ei, uitându-se la ea cu o privire în
apăsătoare și dură, și apoi se îndreptă spre ea și se așeză pe o scaunelă lângă ea.

Atunci stătea Kitty cu mâinile întinse și ochii îndreptați asupra patului.

Pozițiile de mătăsoasă roză erau încă tot la fel în jos și lângă ea încă tot
mai rădăcina.

Și așa, cea grea de mătăsoasă opriă lumina zilei.

Pe pat, cu fața în sus, iar frumusețea ei pe castanii, căzută în undele
bogate pe perinile albe și moi, umbrindu-i frumusețea și palidă-i față -
măscată cu un vestiment alb și moale - zăcea Elisabeta moartă -
roze ca ghiata și moartă.

O roză roșie, care esala încă un miros plăcut, ardea în mână; aceea,
care se ținea încă nu mai respira și de pe buzele ei bine făcute și strâns
închise, dispăruse orice urmă de viață.

Un șipet de durere și apăsătoare și din peptul lui Florio Bellise.

„Ce este asta? ... Ce s-a întâmplat? Cine el tânguindu-se.”

„Dumbla, zise Jacob cu gravitate și convingere, căzându-i în genunchi
și vărsându-l lacrimi.”

„Mulți dintre Champolini s-au fost loviți de această moarte. Cu toate
acestea ea nu s-a vădit niciodată de nimic, care se asemene cu această
boală. O, Miss Elisabeta, Miss Elisabeta!”

„Mă duc să aduc un medic, zise căpitanul când fugi, dar și pi-
soarele mari îi refuzau serviciul.”

El știa că medicul nu mai putea ajuta nimic aici, totuși se gră-

și să-l aducă.

Medicul sosi îndată. El examină pe cea morță, îi pipăi pulsul, și puse urechile la inima ei — la inima ei mână, parșinată și gelidă, care acum nu mai simțea nici ură, nici amor.

Se uită apoi cu băgare de seamă, merge la masa de toaletă, luă o sticlă după alta: sare și miroșit, parfum — ah! sticluta cea rănită — se uită la ea, o miroșă și o bagă în buzunar.

Între acestea camera se umpluse cu servitori, cari nu băgău în băgare de seamă nici una din mișcările medicului.

Florio însă le observa cu mirare, precum și o bănuială neastăptită, pentru care doctorul nu rămase orb —

El făcu semn căpitănelului și se retrăsese într'un colț, unde jucându-se cu hantul orologului, zise: „Cel mirșinat cu constatarea morții, va trebui să vadă cadavrul.

„Așa crezi?”

„Și mă tem, că verdictul lui va urma acest fel: „Mrs. Ellerby a murit o trăvită cu morfiu, iar nu de urambela!”

„După o scurtă pauză (ormă) întreabă:

„Et avut ea vr'o cauză? . . . crezi? O^{ta}, să aci e o sinucidere la mijloc?”

„Sinucidere!”

„Ora! În tocmăi!”

Florio și înspăimântă la căreia descoperire, apoi întreabă:

„ Doctore, cum te-a venit în minte săest gând impicosat? Dama era atât de fericită, învăt miei să se putea mai mult. Ea mă vizită în aceste săptămâni în New-York și era multămărită și veselă. Eri după prânz primi o telegramă de la meară. De sic ce căteteria ținea prânz până, cam înșotib'o ca un ramic prânz aici. Oci nu exploram nimic estră-ordinar și eu o părăsi pe la miezul nopții și după cât știu, cam lănat'o veselă, dar ostenită și oboșită de drum.

„ Aba! stamei aici nu poți fi vorba de suicidare...

„ Natural că nu, răspunse Florio cu înțelă; în fundul inimii însă tot se temea — dar pentru ce, mieivingur nu știa.

Orlogiul din orase bătă în acest moment pece sic.

Moa se deschise pe neașteptate și o furtă grătăvă năvăli în lanternă.

Obraji ei erau roșiți de frig și ochii îi luciau ca două diamante.

„ Ah, mamă! Ohica sunt! Te-am surprins? Când sam audet că...

Ea se întrepse în o privire înspăimântată asupra patului, asupra proa electonului și asupra servitorilor, cari plângeau.

Florio Bellero îi eși înainte, se-o pregătă și se-i fericea ochii și de copiba de infirmitătea veche — se-o scape de opaimă — dar era prea târziu.

Maraude Ellerby văduse, înțelere și cu un țipet, come străpunse chiar și înimă impetrită la doctorului, se saruncă peste cadavrul mamei sale.

Totă căte erau de față suspinău.

La opatele servitorilor se răgha Tom, ajutozul grădinarului

și lângă el sta matrozul, care stătuse de atâtea timp curioșitatea celorlalte.
 Palăria îi e tare săpătată pe ochi.

Uimeni, afară de bătrânul Jacob, nu observă nimic și jalea
 de pe fața lui rămân întinse.

Arhibatala nu și dădă mult, dacă și și putut strânge în brațe
 pe copila lui orfelină și superindă și să o mângâie cu iubirea unui
 părinte. Asta însă n'o putea face.

Alcun mai răstos ca ori când, trebură se și asunpă identitatea,
 nel puțin pentru un moment.

Dacă remintoreca lui și moartea Elisabetei și și fost amoscute
 în unele timp, răstă și și marcat pe Elisabeta de o sinucigașe.

Numai raum inteleș el curintelo, ce le rătă ea, când se desquartă
 de el și îi scriță mână: „Cimineață, înainte de a mă vedea, vei și
 că m'am răit și că ram fost idestul de curajoșă să fac ceva, care
 va aduce totu în ordine.”

De ce m'a răflat el mai curând inpricospatul inteleș, al răstos
 scriinte?

Între adewir că ea, ra răstos totu în ordine” pentru Berta,
 pentru copila și pentru ea singură.

Măndria de Champlym ra eliberat'o de totu păcatele și obă-
 răciunile ei.

Adi-noște, când răstos el cu răstosune la istorișile lui Jacob,
 Elisabeta și lupta cu moartea, expiându și răstos totu greșelele.

Capitolul XXXVIII.

Ca, plovitură electrică străbătută în întreaga cetate și în toate casele moștenite de neastăptenită sa frumoasă și măndră, Mrs. Ellerby.

O multime nemănumărată se adunase la îngropăciunea ei.

Capitanul Bellise era trist și ficiare mică, că el ca voit să se căsătorise cu sora femeii plină de gratii, care deodată devenise mormântului.

Și mama, mica Maude, care rămăsese atât de părăsită și izolată era sinceră compătimită, foratul guvernantei însă o ținea și mâinile ei se odihneau într-ale Bertii.

Nimeni nu se uită la simplul matroz, care cu pălărie pe ochi, sta la spatele servitorilor — El nu plânge.

Focul ochilor lui răpitor îi consumă hărâștile, încă înainte să ca-i surse.

El se uită la sicinul acoperit cu flori și la fata guvernantei, cu niște simțăminte, ce nu se pot descrie.

Ea plânge pe Elisabeta și nu observă pe străinul, ce sta tot mai înșărit.

Și așa, avocatul, care până acum era însărcinat cu conducerea afacerilor (în privința) atingerilor de posesiunile Ellerbylor, era închis în sala de studiu cu capitanul Bellise — cele trei rămase se aflau din nou, în sala Maudei, iar pomenirea înpracheta lucrurile acestea.

George Maude, nouă se se prindă sub scutul capitanului și al guvernantei și se pleacă împreună cu ei, cât se va putea mai curînd la Hongkong. Căștătorvia lui Vasile cu Berta se rămînuse pînă la sosirea lor la locul amintit...

Pe cînd stă capitanul împreună cu advocatul la o masă plină de hîrtii, toată cinera lu usă.

Advocatul veni se deschide și în hauntem se (cără personajul) vrea personajul, îmbrăcat atît de minăulos, pe care advocatul îl văzuse deja la îngropăuine. Omul aparențelor noi se l'oprișcă, dar el îl împinse la o parte, mersu pînă în mijlocul sălii, își aruncă jos pălăria din cap și își întorșe fața lui tristă și defigurată către Florio Bellise.

„*Gr^o* nu mă cunoști, Florio; eu sunt cumnatul *Gr^o* Arhibald Ellorby! Vinne și sărăcorne vrea usă, te rog, *Gr^o* Gibner!”

Ce s'a petrecut în salista odăie între acești trei domni, n'a putut afla nimeni, vorbina mîră mult, făcînd apoi palle documente nouă și subscrindu-le.

Pe la miezul nopții se întorșe domnul de Ellorby în modesta lui locuință la grădinar.

Nici mai rămase încă câteva zile, în vreme ce Jacob împacheta lăcuși pline cu sărți, iedne și obicete pe sărta, pe care le duse apoi pe o corabie, pe care se sui și el, ca servitorul unui domn serios și moros, de o etate pe mijloc, care întreprindea o lungă călătorie maritimă din cauza sănătății.

Cupă ce Archibald mănași Ellorby, acesta fu pus în vânzare de către
 servocat. — Capitanul Bellise călători în cai săi la Londra și are cai la
 Hongkong.

*
*

*

*
*

*

*
*

Trecuse mai bine de un an, decând se mutase Elisabeta la vecinica
 odihnă. Stuma e luna lui Februar și iăpanda și rîfonul se îngămădesc
 pe mormîntul ei; dară departe de aci — în albastrul ocean Atlantic —
 insula pustie și, imbrăcat vestimentul ei de primăvară.

Timpurile se plede lungi și urâte sau trecut — rozele sunt înflorite în
 tota splendoarea frumuseții lor. Cerul este senin și curat.

Sei și cei palmieri rămbesc și soptesc, plecându-se unul spre altul, și
 uitându-se la micul edificiu, într-un mod misterios ascundându-l
 în umbra lor de arșița soarelui tropic.

O figură omenească apăru în neșă, apoi se apăru, scutură o pînde-
 tură, privesc spre cer, apoi spre marea hîrtitoare și netedă.

„Vădă-mă, grăndesc că imi voi preres toate zilele vieții mele
 aci, într-un part fel de loc! Asta-i ceva monstruos! Întră-nu-l pu-
 team lăsa să vie singur. Țineam de o raționie să rămân la el și
 să-l servesc.

„Mar fi murit ungetul, că el trăiește numai singur, ca un pustnic și așa
 cum eu el; dar nu mi pare nici tocmai așa rău. — Dar nu o tocmai bine, ca
 un Ellerby împreună cu servitorul său, se se retragă așa de lume. Său fi
 multămuit când cum mari merge se mai aflăm ceva de Miss Hauke și
 de căpitanul. Tare mi-e dor de casă. . . .

El se opri, uitându-se în depărtare — apoi se întorse la Archibald.

„Ce se vede acolo? — Cumnădule Atotmilostive! imi pare că e fum!
 Mr. Archibald! — Mr. Archibald! strigă bețănul în surprinderea lui, vino
 și te uita! Ochi și aghi sunt cu mult mai ageri decât ai mei. Ce se vede
 acolo la orizont?

Archibald își puse la o parte cartea, în care cetia, se scula și își repede
 sefară. Ochi lui negri și aghi strălătuă marca în direcțiunea orizontului și o
 roșetă îi acoperi pată lui palidă.

„Eti drept, Jacob — aieha e fumul unui vapor.

Ormai o mică praură, apoi bețănul începu se râde și se suspine.

„Nu dai vreun signal, gratiube stăpâne? — Suinto Mr. Archibald
 nu roști se dai mi un signal? Te sigur că și una voeri se mai audu
 se se mai petrecu în lumea largă. — Nu roști se dai signal?

„Nu e de lipsă, bunule Jacob! Ei mână direct aci la insulă. Dacă
 nu mă insel, acest vapor vine numai ca se ne viziteze pe noi. Crest că ne
 putem pregăti pentm o societate. — Stum Jacob, cred că nu te vei mai
 mânia — ce?

„Vine ite dai în socoteala, că pôte se fie, Mr. Archibald?

„Sunt orităt de puținii aieha, cani cunosc locuinta noastră, încât nu e

asa spre de gătit. Dacă cavalerul vine într-adevăr aici, atunci ea e condusă
de căpitanul Belliss. El oie hotărârea, ce am luat-o, de a-mi petrece
tot restul vieții mele în această pustietate. De ce voesc să-mi deranjez,
me oim, pite să ne aduce vesti rele, Jacobe!

Puternicul bărbat își pendu la acest suget totă străpânire-a
și începu să tremure.

„Ce fel de vesti rele ne-ar putea aduce?”

„Ce-și voi?”

„Ei! soția mea!”

„Soția ^{mea}! rețină Jacob pășind îndărănt și uitându-se la stră-
pânul său, ca și când vedea că e nebun. Soția ^{mea}? ... Dar n'am
ingropat pe săptămâna Elisabeta, înainte de a pleca? Și ^{mea} și numai
o fiică, Mr. Archibald, oh! când poți mai putea vedea cel puțin numai
prolata frumoasă fată a Miss Maudie.

Archibald intra repede în casă, fără să se mai intereseze de
soarta servitorului și își luă leinocul, pe care încă îl adusesse aici,
il despăcu și-l îndreptă asupra corăbii, la care se uită mult timp.

Ea se vedea numai lămurit, da! parca se audia chiar și orgono-
stul moșinei.

„Jacob, dacă nu mă înșelă ochii”, dorința se o ai și se va îm-
plini. Eu vreau o vază tencă lângă căpitan. Ea încă se uită printr'un
pchean la noi și în timba ei recunosc pe o Ellerby.

Jacob sădă în genunchi, suspinând de bucurie și de emoțiune.

În aceeași privință pe stăpânul-ocii, acesta era cuprins de o diferență de simțăminte, nu care observă apropierea canăbice, prăvălă ce oțet și răsuci lămurit, cum înșeală aburul de la vapor, care amorsea cam o jumătate de milă, de parte de insulă.

Cruaă va fi fost ve-o stamă hângă căpitan, acum nu mai era, dispăruse; o luntre fu lăsată în apă, matrozi se suiră în ea și repusară lo-petile, tot deodată se sui și un domn, îmbrăcat civil.

"Căpitanul Bellire! quise atribuită; come se fie scopul venirii lui aici? și vraca, acesta e creșutul, ve însemnat, ca să rebouă fice calitonă?"

Îmima-i bătea cu putere, când își luă lanochul de la ochi și salergă spre țărâm, unde tocmai sosise luntrea.

"Îmi pare bine că te găseri viu și sănătos, Ellerby! îl saluta Florio în maniera lui voioasă, sărind din luntre și lășându-l-o în para celor doi matrozi.

"Și mulțămesc, răspuse acesta, întinzându-i tremurând mâna. Chiar ce te-ai rădus în acest colț pierdut? Sigur că îmi vei fi aducând vesti rele!"

Ochii lui întunecați se vâdă huc și ac, cătând la fața veselă ce celuilalt.

"Vesti rele?" Omule! ce-ti închipueri despre mine? Am eu înfră-tigarea minții, care aduce stiri rele? Eu am întreprins o călătorie de plăcere, de o're ce n'aveam nimic altceva de făcut. Tubese marca și căte-toroc bucuros pe ea. M'am saturat de cetate, am închiriat un vapor și de o're ce îmi era tot una, ori în patru săptămâni se repusă, am luat omul acesta.

„Nu te lauzi, vădându-mă, Archibalde ?

„Ba da! din totu' lumea! Mi-e rusine încă de lauzăria cea mare, ce n' simt. Florio ești dingur ? Ai făcut necaz unu' lung numari dingur ?

Ochii lui albaștri și veseli nădeau ote icibalti ~~totu'~~ negri și imploratori insucrețati asupra lor.

Se întelege că sun tot echipajul necesar unei corăbii — cu acesta crede că nu se poate numi dinova dingur. Mai am și să-ți vă parageri. Intre ei se află și un duhornic, care fiind bolnav și ovinul se întreprindă o călătorie maritimă pentru vinătate, l' am luat cu mine; am găndit că va putea căpeta ceva de lucru. Fetele încă insistau să le iați și săi să ei nu le pot refuza nimic. Ele sunt două tirane mici, domesticate. Măa din ele este căsătorită de un ran cu Vasile și cealaltă este logodită.

Archibalde părea că n' aude nimic, din toate acestea. Ochii lui căntau în fața celui ce sedea vis-à-vis de el.

„Spune-mi ceva despre — Bertă, să rugă el.

„O! sora mea! Nu s'om, ce te mai interesezi de ea, ~~aduce~~ ce ai săbezi pentru a decurația de ea de lumea voe, retrăgându-te rari în dinguritate.

„Nu te jura cu mine, Florio. Măa n'oi un ran nu mi-va părut așa ote lung, ca acesta — nu, chiar miți icibalti atât de infriorati! Eu am* să-mi espiez păcatul, și să-i păstrez stîmna ei, prin

învingere de sine. Iam, că nu sunt vrednic, se-i atîng mîna — însă trebuie
să se vîdă, chiar și oracii săni muri. Ia-mă cu tine! Ea mi va dispune, ea
nu va voi să mă asulte — dar trebuie să se vîdă — trebuie!

„Fi-șu-mă spusă că o să se rădăsc de la un duhovnicului meu, îl între-
nipse Florio, rîdînd. Cîntă-ți aceste vorbe eroice, strîchibaba, sora mea se
caflă solo pe corabie, tot rău de dorit să se te rădă, după cum pari
și tu să se te întâlnești cu ea. Să poruncească omînilor să aducă femeile
pe uscat? Sau vocea se vî tu la corabie?

„Alți voi să revîd pe Berta aci — aci undă, sau pînă sîto într-un
mold sată de laș, — aci, undă sau ofăciat vîmînă novînitate.

„Fii! Timpul reduce cîte vorată singur îndestubare.

Căpitanul dete prain și omîni vîstlăra vîdăciat la corabie.

„Apoi întorșe spre strîchibaba ofată vîstlăra rozî, întorșar ea sa unui
copil și-i dîse: Pînă sa nu veni ele, trebuie să-te destăinuască să: Maude mi-a
promis că se va căsători cu mine. Eu sunt de 40 de ani — ea de 16, dar ne
sîbim unul pe altul — și eust amor mî întineresc. Sper că o voi putea
face fericită.

„Oa! oa! — Mîmînă te sa rîmăș încă tot tînă, Florio!

„Alți dar nu lăți contra? Oe mîmînă! Mîtăciă nu vîia să se să-
să torbăciă fână permisîncea tătălii ei, dar cum fi-șu-mă spus, sau
săduș pe duhovnicul și mînha pustiă este un loc plăcut pentru fidan-
tărea năștră. Și tu și sora mea, oracii să împăcătî, săți face bine, că după

ce să fi fost atâta amar de timp, despărțite unul de altul, să vă căsătoriți din nou.

Florio răs, saltând de bucurie.

„Așa dar Berta știe ... că ... că ...”

„Sunt un nebun? — Da! asta se știe încă din știință, în care am plecat din New-York. Numai când eram pe mare i-am spus, așa ca dorința ei, ca să te este, nu o putea îndeplini. Femeile însă sunt foarte nobile. Într'un an de zile cred că au avut destul timp să se găndească și dacă o vei putea recăștiga, atunci vei avea binecuvântarea.”

„Ce condiții e în stare să descrie scena, când născoci societate apăsătoare și ești la țorm, când tot aerul era plin de mirisul rozelor și ficare undă strălucia ca niște diamante? Chiar dacă pînă mare să fi omul din omnia unci paradiis și înmănată în sângele dulcelor rose, tot n'asă fi în stare!”

„Cu proviziunile ascuse de pe corabie, Yacob pregăti un banchet, care era potrivit în această ocaziune.”

„Mina și fericita Maude, întărându-se mîndră în fața frumosului ei căpitan, luând amîndoi loc sub palmieri cei înalți, unde vîntur-micul îi lega pentru toată viața.”

„Nemi apoi se dădea ceremonie, la care Archibald mai puse încă odată inelul de fidejantare în degetul cel fin al soției-sale.

Mrs. Vasile nu'și putea stăpîni, nu'și putea opri lacrimile.

întrându-se la iubita ei mamă, care rămase în toată viața credincioasă seclui
 cărbiat, pe care îl iubea, cu toate suferințele, ce i le-a cauzat

Mămăra apoi năteva câte odo lucruri și feniice aproape cerșcă și apoi
 vagonul cu via și feniita lui sarcină, își luă drumul rana îndată, lă-
 sându înmă pe insula și pereche, care voia să se mai rămână încă pen-
 tru cât va timp aci, asunși odo lumoa, care îi credea morți. — Archi-
 kala și Bosta.

Nu se poate știe să șambii erau feniți pe acplin — (rand) omnele
 ranelor prin trecut tot se mai ramoscau.

Cu to'te creștea femeea e sanabula și gratioasă; cărbiatul se luptă în
 contra melancoliei lui, obicinute și feniite cauzuri sunt acloa, în care
 se găndesc la timpurile victore, când vor lura și ei parte la speranțele și
 bucuriele copiilor lor. Pentru să s'a vorbit, ea pe la sfârșitul anului se
 vie căpitanul Bellire se-i ia și se-i duca în el la Hongkong — unde și
 miedini miste case satiat de frumose, încăt numari un poet al orientului e
 în stare sa le descrie.

De șce ce nu mai șocau de gănd se se întorca la Elloby, rindură
 acloa proprietate.

Jack Harrow nu s'a mai vădut — po'te că și căuta noroul în țările ștraine.

Sobele lucece — iarba înverșese — zăpada cade pe mormen-
 tal Elisabetei; inima ei, șocata satiat de măntră, pasionata și imfo-
 cata, sa încetiat de sa mari bate, șrefacându-se în țărână, sa șri ce
 inimă omenească mai curînd rău mai târziu.

Sibarea logodnei
in Vendee.

Nuvelă
de

Julius Janin

Tradusă de

Dumitru Acsente

1886 April 12.

Nr. _____

ny

Între bărbații, cari în decursul revoluțiunii franceze apărara sau cel puțin răsunara în Vendee drepturile tremului cu cel mai exemplar și mai mare sacrificiu, a fost și Baudelot de Pairwal.

Într'una din zile el fu atacaat la o moară de către un despărțiment de Vineti. El îndată își adună oamenii și le spuse: Amicii mei! casa e înunjurată. Fugiti cu toți! Luată cu voi pe aceste femei și copii, duceți-vă cu ei la conducătorul nostru, Cathelineau. Eu rămân, ori ce mi se va întâmpla și apăr usile; decu minute totuși voi fi în stare să mă sustin. Colo jos stau trei sute, gata să ne surzume pe toți. Săi feriviți bravi mei! Aduceți-vă aminte de mine, astăzi mi-a venit mie rândul; pute să pe voi vă vor omorâ mâne. —

În acele timpuri tot așa de periculoase cât și extraordinare n'aveai să te miri de nimic. Nici nu se luau în băgare de seamă eroicile despărțimente, care se iviau cu gramada. Într'un astfel de război devastator, cum era duela, nu mai puteai gândi la maritimie. Curajul nobil degenerase în barbarie. Astfel și soldații lui Baudelot, auzind pe conducătorul lor vorbind astfel, nu credeau altceva, decât că el vorbea foarte inteleptesc și i se supuseră, întotmai ca și când le-ar fi poruncit. Ei fugiră prin copaci, ducând și pe femeile și pe copiii cu ei.

În timpul acesta Baudelot rămase la ușă, striga, făcea larmă, își bătea pusea de pământ; în scurt făcea un zgomot cât patruzeci. Și venia să vede că după ușă se află un regiment întreg, care e gata să, dea foc, de aceea Vinetii erau cu mare băgare, de samă. Baudelot comandă merou, până când îi permise vocea. Când însă vocea îi refușă acest serviciu și era convins că trupa lui, a ajuns la locul, de siguranță, îi se ură nevinovatului tiner de această comandă păluta la soldați fictivi și făcă a mai vorbi ceva și gândi să faricaeze ușă. Tână acum vorbise el cât decu, dar acum di lura cât decu. Astfel se mai sustinu încă câte-va minute. În fine ușă se crepă și Vinetii împușcără în lanțuri prin nepăturii. Baudelot însă nu fu rănit și de orice mai înainte a fost întrerupt dela prând, se puse iacăși la masă, mănăcă liniștit o bucată de pâne și friptură, mai desenta și un pahar de vin, gândind și convingându se că acum a mănăcat pentru ultima oră.

În cele din urmă ușă ne mai putendă rezista aueli puteri covârșitoare, fu trântită la pământ și Vinetii pătrunseră în lanțuri. Se trebuira mai multe minute până ce înbăturară toate obstaculele și până ce se putură auzise unii pe alții în fumul cauzat de însăși pușcele lor.

Soldații republicici căutau setos și cu privirea și cu sabia auea armată mare, care le-a resistat atât de mult. Cine însă pôte descrie mirarea lor, când în locul multimei de bărbați, ale căror voci credeau că le-au auzit atât de limănit

vădura înaintea lor numai un bărbat tiner și fumos, care își mânca pâinea și își bea vinul cu o liniște rădă. Mulți de mirare rămăseră învingătorii, redămați pe flintele lor, așa că lasară lui Baudelot timp de așa, deserta ultimul pahar și așa înghiți ultimele buciături.

„În sănătatea D-voastră, Pomnule! dăse el, ducând paharul la gură. Garnisona ne mulțămesc pentru terminul ce i l-ați acordat.”

Tot deodată se sculă și mergând drept la căpitanul inimic, continuă: „Pomnule, afară de mine nu se mai află nimeni în această casă și eu sunt gata să vă jurmez îndată.”

Apoi mult nu gise nici un cuvânt și și astopta moștea.

Înpe marca lui mirare, el nu fu îndată impresionat. Totă că căduse în mâinile unor recruti, cari erau numai atât de puțin cunoscuți, încaț au impresionarea omii, om voriau să astoptească. A de vece, pute că învingătorii și au fost reținuți prin ^{cară} mâinile lui liniștită și sângele lui rece, sau prin acea rușine, ce trebuie să o simtă 300 de bărbați, voind să omore pe unul singur.

Și nu uităm însă că și în aceste timpuri de grădă, simțul uman prin se stinsese cu totul, în cele două părți contrare.

Și multămira și lege prizonerului numai mâinile și astfel încațurat și sub bună pază se l ducă la o locuință aproape Nantes, care înainte era oxidire fumosă și pacinică, iar în decursul războiului fu schimbata într-un fel de castel. Actualul posesor al acestei locuințe nu era nimeni altul, decât conducătorul acelor Vineti, cari prinsesă și legară pe Baudelot. El era un Vinet, dar un om de înșiră și înțelegere.

Baudelot de Pairval fu închis în turn, adică în-
 tr-un porumbac aflat în curtea învingătorului. Porumbacii
 speriați de șgomotul războiului, făcuseră loc Choranilor prizonieri.
 Trănsirea își conservase o infățisare bună și liniștită, nu avu-
 perita cu table strălucitoare și cu steaguri falsfătoare. Nu mai
 găsea de lipsă și mai închide gratiile, de fer, prin care, au esit
 porumbii, pentru că sara se se întorcia înapoi. Jos în launtru
 se, aduse câte-va pae și aici fu adus Baudelot. De o, cam da-
 tă îi se păru cam original și fie închis în porumbacul unei
 curți mobile, de țară. ^{și} în veni în minte ca se facă din această
 întâmplare o romanță, pe care și o cântă cu mâinile libere pe
 ghitară. În vreme ce mintea îi era ocupată cu romanța și
 cu ghitară, audi sunetul unei muzici de țară, care intona
 un marș vesel. Baudelot se sprijini pe cote și apăsând
 cu umărul pacle la perete, ajuns cu capul la una din des-
 chisăturile porumbacului. Acurm putea vedea toate amănun-
 tele serbării. Un șir lung de tineri și dame în costume în
 alb, erau condusi de diabloșul satului. Convoitul era arau-
 jat, în gust. Totul acăta bucurie. Convoitul trecu pe lângă
 picioarele porumbacului sau mai bine spus pe la picioarele turnu-
 lui. O damă tână și frumoasă, trecând se uita cu atențiune
 în sus la turn. Ea era îmbrăcată în alb și de o statură de-
 licată. Baudelot întelese că se șcira deja de prizonier și după
 ce convoitul se depărtă, el intona cântecul lui Richard reintors:
 „Trins în turnu'ntâncos” etc, pentru că el era un tânăr esport în
 tot felul de lupte și romanțe și tot așa de îndemânatic în

sabia ca și cu ghitara, dibacii la cântărit, la joc; un adevărat gentilom cu arma și cu spiritul.

Vintasi trecuți. Dacă nu era munta, trebuia să fie cel puțin logodni. Baudelot își isprăvi cânteurl; el audii un ogo mot la usa cazerei ^{venia} cinera. Era chiar stăpânul casei acela, care intra. El se numea Hamelin, era din țara Vineti, însă de altmintealea un om onorabil și care în serviciile republicii setose de sânge nu deveni nici inșositor, nici ingrat. În dimineața, acesta, dile, care mai trecuse, căpitanul Hamelin — pentru că el era căpitan în serviciul republicii — primi șirca că Chouanii i-au ocupat moria. La această veste se puse în fruntea des-părtemintului său, amănându și logodna câte va ve mai târziu. Aduata ce Chouanul Baudelot fu prins, căpitanul Hamelin se întorse să se logodească, de aceea el nu fu împuscat pe loc. Hamelin nu era din țara Vineti, cari se și vite de rechin, obicini ospitabil al Britanilor. De aceea el se vedea obligat să facă oșpelii săi o visita, în vreme ce oșpetii logodnei se puneau la masă.

„Cu ce Te pot servi, domnul meu? intreba el pe Baudelot.

„Domnule, răspuse Baudelot plecându-se, ve rog să vineriti și mi permite libera întrebuintare cel puțin numai a unei mâni!”

„Amendoué vi se vor elibera, diise Hamelin, dară imi veti promite, că nu veti face nici o încercare de fuga. I-nainte însă de-a mi promite ceva, gânditi-vă că mâne dimineața fa șase ore veti fi condus neapărat la Nantes.”

„Tot așa de sigur împuscat până la Sore, îl interrupse Baudelot.

Căpitanul Hamelin tăcu.

"Ei bine, domnule, așa dar eliberati-mi mâinile, dice Baudelot și pentru acesta eu mă oblig pe cuvântul meu, de onoare ca gentilom și creștin, că voi rămânea aici ca un porumb, cămăia și să tăiat aripelă; afară însă dacă nu voi fi eliberat în alt mod.

Căpitanul Hamelin nu se putu opri de a nu rade la ultimele vorbe și eliberă amândouă mâinile prizonerului prin legături.

"Acum domnule, dice Baudelot, întorcându-se și mâinile, ca unul ce se deșteaptă dintr'un somn adânc, acum veți mulțămesc și veți rămân într'adever obligat până mâine și dacă recu-noscința mea nu durează mai mult, acesta nu atârnă de la mine."

Căpitanul Hamelin îl întrerupse: "Păcă mai aveți ceva dispozițiuni de pus la cale, d. e. să veți faceți un testament, atunci veți pot trimite requisitele de scris."

Țicând aceste vorbe, căpitanul se părea mișcat și într'adever, așa și era.

Când observă Baudelot acesta, apună mâna ospetam-lui și i' dice tremurând: "Vedeți? Acest dingur, cuvânt: Testament" simț dură mai trist, decât cuvintele: "Nu muri în Nantes"! Observarea: "Faceți-veți testamentul" mi-a adus aminte de moartea tuturor ai mei. Eu n'am pe nimeni, căruia să-i pot lăsa de mostenire numele meu, sabia mea, amorul meu și yra mea; pentru că peștea sunt tot, ce mi-a mai rămas. Și totuși trebuie să o scriu binefăcător și dulce, a dispune de bunuri, de bogății, avere, a fi dărnice la mar-

ginea momentului, aducându-ți aminte de ultimele bine-
faceri și a primi lacrimile de bucurie și de durere, ce le varsă
cei balti după moțtea lui. Acesta e un ce dulce și onorabil, mi-
asa căpitane? Te mi ne mai gândim la acestea.

Ve vom trimite de mâncare, dice Hamelin în ton amical.
(Asta) Astăzi este toamnă dină logodnei mele și masa mea va fi
mai bine servită ca de obicei! Chiar micasa mea o va îngriji.

Baudelot negu la una din deschisele truse carcerilor și
mărgăritară. Sumisa florică se legașa vroșă mi viut. El o
rupse și i-g dete căpitaneului.

"Ca noi este obiceiul căpitane, dice el, a da miresii un
dar de logodnă. Imanuati, ve rog, miresii P-Văstra această
florică inflořită pe câmpul și pământul meu și acum, căpitane,
bună sara!" Ve, tu prea mult departe de amanta P-Văstra.
Cum se ve răsplătescă bunătațea ce at, arătat o cătră mine.
Feti feruit! Cămiteti mi ceva de mâncare, pentru că mi-este
fome și am lipsă de odihnă.

Ei se despărțură, pe când privirile lor isi dăseră unul
altuia un adio amical.

Fi se aduse teneurlu Vende an de mâncare. Fetița, ca
veia și se dase sicștă însărinară — o tinică britană, cu din-
ții albi, bușele roșe și o față impresionabilă — îl servia cu cea
mai mare atenționare. Baudelot era servit ca și cei balti
ăspeti aj casei. Măncarea era gustosă.

Când voi tinică fetița se-i tórne șampanie, el o întrebă:
"Cum te chiamă, copila mea?"
"Mă chiamă Maria, răspunse ea."

„Ca pe nepoată-mea, disc tenevul. Și de câți ani ești llario?”
 „Pe șaptesprezece.”

Lui i se rupca inima, gândindu-se la fumosa lui iudă, care a fost executată pe esafod. Ar fi trebuit însă să se răsuie, dacă ar fi plâns înaintea acestei copile și de oiecc numai era în stare să mai dică nici un cuvânt, îi întinse păharul.

Păharul însă era plin și în el strălucia acum cele din urmă vase ale strelui - Sigur că unde spumică șampania, aiolo întotdeauna este primăvara, cu totă frica și epaimole.

Vădindu-și Baudelot păharul plin întreba pe fetița:

„Nu mai ai încă un păhar, llario?”

„Mă nu mi-e sete, răspuse ea.

„Nu am singur, continuă el, nu e în stare să bea tot vinul acesta, el și paută tovaroși și îi place numai între ispeti veselii. Acatâmi deci amintia ta, punând acest păhar la bușele tale, fummu-pica onca britană, dacă vreau să mă mai vedei lînd șampanis, înaintea de a muri.”

El ținu păharul la bușele ei, care deja se atinsera de el, însă la pudentul, mörte îi se rupca inima și lacrimile îi se rostogolira în vinul cel voios

„În sănătatea ta, llario! disc Baudelot și bău vinul amestecat cu lacrimi în sănătatea llarioi.

În acest moment se auzi o musica de violins și instrumente de suflat.

„Ce însemnează acesta? întreba el, punându-și păharul la o parte. Vomne sarta-mă, acesta este un bal.”

„Ah! suspină llario, da! este un bal. Fenera mea ștăpână însă nu vreau să dansese. Mirele și tatal ei însă

o voce: "Ea va fi in aceasta noapte foarte nefericita."

Ea auzite vorbe tenciiul vendician sai in sus: "Ah, Mario! dă-te el, dacă ești atât de bună, după cum ved, atunci fă-mi un serviciu, de iubire. Du-te, fuși, sboră, spune tencii tale domnișoric, că contele Baudelot de Pairval, colonelul cavaleriei usor, o rogă a-i da permisiune să i se prezente. - Sau mai bine nu spune acestea Mario! dute la ospătarul casei săr nu la miresa lui, spune-i că prizonerului îi este urât, că șomotul balului nu-l lasă să doimă, că noaptea este lungă și rece, că ar face o faptă nobilă, scăpându pe un tencii nenorocit de întunecatele gânduri ale ultimei sale nopți și că îl rog să mi dea vreo să mă prezent și eu la bal, să mi mai dau încă odată cuvântul meu de onor să nu vrin face nici o încercare de fugă. Spune-i totte acestea, Mario! și mai spune-i mie și ceare te va mai invita și inima te. Și multămeso mai dinainte, Mario, sper să se va însuplea. Dacă umra vrin fi invitat la acest bal, atunci trimite mi pe servitorul dummului tău, spune-i să mi aducă o haină a dummului său și să mi redaca și sabia, ca să o mai ining asta noapte pentru ultima oară. Așa dar acum dute Mario, dute copula mea."

Câte-va minute mai târziu apăru in prumbar camerierul căpitanului Hamelin. El aducea prizonerului un costum întreg, pe care îl trimise cap. Hamelin. Baudelot era tencii și fumos, însă nu se fusase de mult timp. El se îmbrăcă, se frisa, își peptăna barba și privirea lui se însemnase prin pînă ce o căpătase și prin violinile, ce se auzise

în depărtare; nu se putea opri a nu cădea, multămit cu sine însuși și gândindu-se ca la una din cele mai plăcute zile ale vieții sale.

Fi mai lipsia numai o sabie, pe care încă o primi, când ei, amintindu-i să încă vădă ca se țină jurământul făcut. Era noapte când traversa el grădina, ducându-se în sala de dans.

Cele mai frumoase dame republicane din provincie fusă invitate la acest bal. Se știe însă că damele nu sunt atât de convertite în politică, ca să nu se uite la un tânăr gentleman curajos, frumos, elegant și spiritual, care a doua zi era să fie împuscat.

Dansul începuse. Măscara era domnișoara de Hailly, o fetiță tristă și blondă, la care se observa neplăcerea de a se da jocului și arbirilor de logodnă în aceste timpuri de spaimă și persecuțiuni. Fetele ei de copilarie încă împărtășeau măhnirea și tăcerea ei. Încă nici o serbare britanică n'a fost atât de tristă ca acesta. Era o adevărată săpăceală în acest bal, nimic nu-și lua cursul său, nici dansul nici dansatoarele; indispozițiunea era generală. Chiar și tinerii cântau ca să nu se facă plânte domnișoarelor, așa că balul dădea începuse și ficcare, fără ca vreunul să știe cauza, doria ca balul să fie deja sfârșit.

Podata cea săleii celei mari se deschise încet și nici nu seiu de ce acordată priivire tuturor se îndreptară spre usa; întreaga societate avea în acest moment numai o singură priivire, atât de mult așchiau totu să pună un sfârșit urâtului, de care erau cuprinși. Și acum se vedu intrând pe usa un gentleman frumos și îmbrăcat ca la curte, un ofiter vesel, viu și frumos.

El avea vestiminte elegante, statură nobilă și plăcută le moraruri ale artistii. Aceasta aparițiune produsese o interesantă scenă în indispozițiunea serbării. Bărbatul și damele, care erau cu toții țineți, fură surprinși într-un mod plăcut, vedând în mijlocul lor o reminiscentă a acelei vechi spicțate franceze, care în decurs de 24 de ore a fost nimicită! În câtă înțelegere și înțelegere se produsese, vedând pe acest țenac, deja osândit și pe care mâne îl aștepta moartea, vizitând un bal al republicanilor, pentru a se da jocului și veseliei și care în această seară se gândeseră numai la aceea, de a fi amabil și a plăcea; creându-și până la moarte chemării sale de gentelman francez.

Abia între Baudelot în sală și se și dăde plăcerilor serbării; îndată invita pe o damă la dans. Ea primi îndată, fără a se mai gândi, la din contra cu răspunsul obișnuit, invitarea junelui, știind că moartea republicană, cea mai neprevădută dintre toate, sta la dispoziție dansatorului ei, gata a-i întinde mâna-i sîngerată. Când vedea bărbatul, că Baudelot, care era deja al morții, dansa, se rosira cu toții din cauza lipsei lor de del și curtenire către dame și îndată toate fură invitate la joc. Damele din parte le primira mâinile dansatorilor, ca să vadă pe Baudelot jucând mai mult în apropierea lor, așa că — multămintă acestei jertfe a morții acest bal înainte atât de trist, acordată primi și înfățișarea unei adevărate serbări. Baudelot mia împărtășia pe deplin această plăcere. Pa! el era singurul în această mulțime, care își petrecea după voc, singurul, al căruia ximbet nu era silit, uniuul, al căruia joc era ușor și grațios.

Cei balti își petreceau și dansau mai mult de silă așa

dinând la vederea tinerului dansator. Baudelot era regele sîrbării! mai mult chiar decît mirele, el era bogomnicul epafodului! Balul însufletit prin atâtea pasiuni, prin atâtea spaimi, prin atâtea interese sîngerose, atrase pe toți în vârtejul său. Pe Baudelot îl vedeai în tot locul. Și damele mai bătrîne le saluta după obiceiurile vechi, pe cele tinere cu gratie și libertate, cu baibatu vorbii, de-ale tinereții, chiar și muzicanților le arăta puștele cele mai noue, și cînta chiar din gură de vi'o cîte va vii cu gust și iscusință. Sigur că mîna care juca cu atîta siguranță pe cordele unei viole nu putea tremura.

Baudelot cer cît se da mai mult acestor veselii libere și naturale, cu atît mai mult uită de noptea, care trece cu o uitate înspăimîntătoare. Cînd de oară se strecură și damele mereu tremurau și îl compătimitau în fundul inimii lor, știind că el are să moră.

Și știa că el mai tare este legat prin cîventul său, decît cu legături chine.

Baudelot îmbătat de furiere n'a fost nici odată cuprins de atîta amor și pasiune.

Cînd dansa pentru a treia oară cu mireasa cea blondă, simți că mîna ei cea mică îi tremura într'ia lui și el încă începuse să tremure, pentru că uitându se la ea o vedea palidă și întocmai ca și cînd ar fi fost mortă.

"Ceti e Eleonora?" o întreba el. În amorul dansatorului ^{de tală} se rog nu mai tremura și nu mai îngălbeni așa.

Ea însă se întorse spre peraclele de la ferestri, care prin mișcarea produsă de joc se mișcau, și îi arăta douăle dilei,

car trebuie să dau puțin ele.

"Uite, vedeți ziua! dăse ea lui Baudelot.

"Da! răspunse Baudelot, poți veni și, ziua! L-am bucurat, de cea mai plăcută miște a vieții mele, te-am vădut, te-am iubit și îndărnicește să-ți spun: Te iubesc! pentru că tu sîi bine, că morții nu mintă. Și acum adio, Eleonoro! Sîi fericiți și primesc binecuvîntarea Chuanului!"

Cînd se sfîrși cîntecul, Baudelot depuse un sărut (brat) pe fruntea Eleonorei. Ea era indispusă, corpul ei era ca și înghețat și fruntea ei primi bușele lui Baudelot fără nici o rezistență.

Nămă o secundă însă dură, aștă, apoi se reculesse și Baudelot p recondu-se la locul ei.

Ea îi duse se se pînă lași dînsa, adăugînd: Tu trebuie să te duci, curde?, deși înhamă căi la trăsura, care are să te ducă în Nantes. Peste două ore vei fi mort. Fugi! dacă nu vei fugi, te înștăse! Atunci nimeni nu va putea dice că fuca, ci amrul te-a îndemnat să fugi. Asultă-mă: dacă tu nu vei fugi singur sau cu mine să se și să mă amno sub roțele carului și tu vei trebui să treci peste trupul meu sdrubit!"

Înă se duse ea aștă, Baudelot răspunse: Tu sîi bine, Eleonoro, că aștă e eu neputință. Da! Dacă asu fi liber, atunci nimeni afară de mine n'ar cutesa să te înștăsească și să se înștăsească bărbatul tău. Eu însă acum nu mai sunt al nimînui, nici al meu, nici al tău. Rămîi dară senătăsă, și amrul meu inzer și dacă mă iubesci, înaporia-ze' mi flăca, ce și-am trimis o din carcera mea. Da-mi-o Eleonoro! Acea flăcică a ornat pieptul tău, ea imi va fi

de ajutor când vom muri!

Un șgomot mare de pătăneți și zăi se auzi în acest moment afară. La acest șgomot, ce venia din partea de cârmă Nantes, toate damele păsăra ca la un semu dat, în jurul lui Baudelot, ascundându-l astfel în mijlocul lor.

Șgomotul însă a fost cauzat de soldatii lui Baudelot, care veniau să elibereze pe comandantul lor. Ei pătrunseră în casă, năvăliră în grădina strigând: Baudelot! ... Baudelot!

Miarea Chouanilor nu era tremă mică, aflând pe comandantul lor, pe care îl vedeau încărcat de lanturi în loc de acestea înmăjurat de dame, îmbrăcat și gătit, cum nu-l mai văzura încă nici odată.

"Prima întrebare a lui Baudelot fu: Veniți de la prumbar, domnilor?"

"Da!" răspunse unul dintre cavaleri, de acolo începurăm căpitan. Nimini însă nu va mai vedea nici prumbar, nici pe ^{7^{ta}}, nici un prumbar ce a lovit în el. Prumbarul e dărmat de mâinile niștre!"

"Pacă este așa, diș Baudelot trăgându'și sabia, atunci sunt deslegat de cuventul meu și liber. Vi multămesc dragii mei!" Apoi își luă pălăria. Eleonoro! diș el cu o voce lină: Primesce sincera multămie a prisionicului!

El prunci se aducă o trăsură.

"E deja gata o trăsură, căpitan, dișe unul dintre ai lui, ea a fost destinată să se ducă la Nantes, după informațunea ce o primiram dela stăpânul casei.

Peodată privirea lui Baudelot cădu asupra căpitanului Hamelin, care era legat și în legăturile, cu care a fost el legat

Căpitane, Kamelin, dice Baudelot, „serviți pentru serviciu”! Cu în loc să-ți desleg legăturile, le trairi, ca astfel să nu mai poți servi la nimeni d'aci înainte”

Pupă se își veni Eleonara în fire, Baudelot continuă Căpitane Kamelin! E un se dueros a se logodi cineva în această epocă tristă, în acest timp, în care războiul civil e înflăcărat și în care versarea de sânge este predominantă. Nimeni nu știe dacă dimineața va avea în față lui vreun prizoner sau dacă sara trebuie să prindă pe inimici. Amănati dar, dacă vortă, nunta până într'o zi, când pacea și liniștea va domni. Oritati-vă, chiar și mireasa ve ruga pentru aceasta. Volila domnișoară, ne permiteți să nouă, săptămânilor Chowani, să te conducem acasă la castelul Maibly. Ve permiteți?

Și astfel totu tinerii Chowani alergară în galop, veseli, să au eliberat pe comandantul lor și mândri la radele strălucii apunetor! Tinerii tineri! și nu șiau că numai puțin timp mai aveau să se buure de radele acestor soare. Cu totu fură omorâți în zilele și luptele următoare.

Sunt omeni peste cari veghiază o stea noroioasă. Baudelot de Fairval nu fu omorât, deși nu părăsi niii măcar, o zi Wendee. Pupă se săpuse spăsit măchului în patruă sa, el se săsători cu domnișoara de Maibly. Căpitaneul Kamelin își sedă de bună voce totu drepturile sale de logodnic, pentru a înviora feciurea amantilor.

— Fine —

Linee domnesce 2

nuvola umoristici

de

Heinrich Schokke.

traducere de

D. Asente.

1890

Comptabilul.

Sunt perdus Colas! zice Plu Larmes, venind, din biroul admiralatului din Paris, unde era comptabil, la o ora nestruicuita acasa, si anuntandu-se trist si desprinzut, pe scara. Sunt perdus! Trebuie sa ne despartim. Si nu mai pot ingriji de tine, Colas! Din pare sau ca nu pot. Si inca locuitor de tata pana cand vreau sa, dupa promisiunea ei am facuto marmitate.

Colas Rasier, sare nu vedause nu vdata pe domnul sau asfel, remasa la acasa vorbiti ca si trairist. In realitate el era fura Plu Larmes, el mai paravasa om din lume, pentru ca in stradul, unde trairi la mama de o curatata, nu muretao altceva decat a soui frumos, si cu remuneratiunea ce o capeta, ca copiator. Alia putea scoperi l'oude trebuinte casnice. Plu Larmes, un vecchin amic al mamei sale, era bunatate si lui pe tinutul la sine. El stia ca pe fiul sau propriu si l'insubuinta, din cauza scrioia lui frumosa, ca copiator. Colas era un suflet bun, de aceea Plu Larmes il avea foarte drag, si de orice chira el era un hotuitor de bo de ani, fara nici o familie, si distinaso de motenitorul modest al sale averi.

Sunt perdus Plu Larmes zice Colas. Ce de facut?

Alti nu am facut nimic, sau trebuie sa fac l'impunso comptabilul, aruncandu-i notaul pe masa. Nu varti despre asta mai tarziu. Toti banii ce ii am la mine ti pedau ti. Daca maine nu mi vei veni, sau vrei sa jura, atunci iute si cauta-ti altz omuitor ori unde vei gati si tine mi de un om onorabil, onest, ori si ce vei aude despre mine.

Colas nu mai putea de jura si compatiuie. Ruga cu la trairimile in ochi pe Plu Larmes se-i spuma ce era intimplat. Jura ca mai bucuru ra muri, decat si l'paiaieca.

Da trairul nu duse tring indelungat mai vorba. In cele din urma duse: Colas, tie, sara muma tie, si pot spune si va de tine daca vei mai spune si la altii, ca si to ar putea casta libertatea ta dintr-o vira, ca si tinut pe mine. Poate mi ca e bine, ca-ti spun tie, ca cel pe tin ta daca ninenea altu, si creci nerinoro si male. Si si ma mai ca mormantul. Si daca vei cutera si te perdi singur, atunci o spuma muma tie mi dupa ce mi si perolul.

Colas promisi tot ceea ce ceru el. Supra aceea Plu Larmes duse: In casa de dela marina se afla un dezi si l'note pesti si mibion. Incurtu si sa das de urma si nu si mai pot trairu. Copul meu. Plu de Saty, s'a murial prin mule cheludii enorme. Ce si se sape pe omi

voare a invinorati pe altul. *Pede* ² *nu* ai ca am gresit, de mi-a dat *Ple Gabry* locu
 pe mine. ¹ El, imi oferi putina dea, imi oferi putina de mi de lucru, daca m-as de-
 clara de vinovat intr-o epistola, pe care se i-a adus la. Totdea in genunchi maini-
 tea mea. Tiso, ca dorice n-am nici femea, nici copii si sunt numai singur si
 n-am ce pierde nimio, din contra pot castiga totul, de vreme ce el mi va pierde
 sotia, copiii, paritia, demnitatea onoreca, in ofarind totul - dar ca mi va fi usor
 se-i scriu o epistola, in care mi-ar plati ficcare rind cu decemii de lucru si se
 fug in strainatate. Ca un tarbat, sau in dus, cand eu sermanul, onestul barbat,
 si spui cu modestie, ca acceptu nu o pot face. Tpoi i era imi duse forte flegmatico:

• *Pentru P-Ta* mi o retragere nu mai este posibila. Te proroce se mi putai controla
 si registrele de cassa. Acum mi-a schimbat cu totul planul. Voesci se mi arunci
 in prapastie - si bine! dar mi-a *P-Ta* trebuie se si frangi intai gatul! *Allego-t:*
Numm o roba de viata si viata. Cum asa mi rosti el. *Ma* am fost de un pamian-
 tal, inca, nu puteam, nu saiam ce se fac si cum se mi ajut. *Trandea* mi era acoperita
 de sudori reci de spaima. Mi se parca ca in desperarea lui voare se mo omore. Atunci
 ar fi putut dice chiar marturint ca am deprecata, am am cerut gratie, estare,
 si de ore ce el mi-a voit se mi-o dea, m'am simucio momentan. *Mh!* Colos, la ce nu
 sunt, capabili aspe de domni!

• Omul acela este chiar fraud in persoana! *Striga* Colos. *Allego-t* ministru.
 la cardinal, la regle si in reg pentru agintor!

• Voesci se fi un copil al mortii? *Striga* *Ple Larmes*. Tu mi-ai jura facere.
 Te nu cutore a face vr'im pas undeva. *Timpud* aduce cu sine si spaf. Tu voesc ca
 se cada si tu in prapastie deobata cu mine. Mi-am cerut *Ampe* se mo gandere.
Ple de Gabry mi-a dat 24 deore. *Ma*ne amineata la 10 ore, trebuie se-i duc hota.
*Ma*ica mea, adica epistola ce mi-a data, ca si cand ar fi dela minei catre el, se
 copiatu curind de curind si apoi se fug sau daca nu la *More* vom fi prisioneri.
Pina atunci nu mi-e erde se parandea casa, tu inca nu. Mi-a interdis atut mie
 oia si fi. Te spioniza, atut viata ta ca si a mea sunt in joc. Totumul cutere totul.

• Si ce voesci se faci. *Ple Larmes* + intrata Colos inaprimamentat

No' marea in Pleu, el nu va lasa ca nerinovatia si fei asfel in timita. Colas.
 Tre si asepta. Voi asepta si mo' arestare. In mainile justitiei voi si cel putin apurat
 de neajasi. apoi vti vorbi, vi spune tot, ori ce si va intempla. Pleu nu lasa nerinovatia
 Pina atunci taci! Si dau toti bunii si i arm. Voi si asendis nerinovat, va miringe
 miedul prin vada ruderelor lui putermire: sine, atunci remai onorabil, si grijea de tine.
 Caidetia tu mi mi poie si de fotos.

Ambii vorbira suca multu deyro acces comest. infuicioris, comptabilul eu curagint
 una conocianta curate, Colas cu deperarea si durerea unu fin silitor si recunoscitor.
 Pleu Larmer isi peia stiga in accita convorbire (lu ce in ce linistea si curatava, de nemi ce
 Colas se persoa pe amecadono. Nela mangain di pe fut sau adoptat, si mangaina pe sine in
 lui. Si diti se merge in saria lui si suarea si si si dustrero cum va putca. Colas
 avultia taitina si krisi si se duse. Pleu Larmer, care si pmtia in (positivnea) starea unu
 muritund, si aduce hartute in ordine. —

II. Paulina.

Colas Rosier merge palatului si batand din maini prin curtea obelului,
 in care Pleu Larmer, locuia catu va otaii decatra fund. Hotelul era proprietatea contelui
 de Oron, care asa (ca us) mpirama cu femecata, era una din tre cele mai stralucite
 case din Paris. Si dicea chiar ca putatul Loubise, faica curte fiica contelui. In fapta
 putatul era un amic de casa, care si cerca fortocas. El insa saia mai tme decas tot; ca vroteli
 lui nu erau atat pentru contea, cat pentru Paulina de Pons, o domnisoa ce tinea
 societate contelui. Paulina, o orfana fara parinti, fara avere, dependenta de gratia contelui,
 si interea putin de vorbele dulci, ce si le sptea putinul, care era cercat de tote agacenti custii
 si cele amoroise si care era in etate de 40 de ani. Ea si era mai prospeata flori a vrotii sale,
 si amoroase ochu asupra puomasului sau vecini in etate de 25 de ani. Ca avea mai in tot
 decama de a face cu el. El seingurtau ea tan pentru contea cand poasi, vana musicalu
 si acita si mai aduca inca un vmt, oricare, dara departe de a vira sa castigau unma
 Paulina. Convenera lui cu Paulina era pentru el un ac plaut. Po se si nu fie vrot in societate
 tea or. Cu totocata inca focul linistit al ochilor sai el nu l privi. El mergea la
 ea fara nica o batut de inimii si si ducea dela eu forte linistit. Nici nu orca ce
 mormenit, ce este pasivna. —

Paulina era la Lucră, când Colas palid și gesticulând din mână, se
 uita prin curte. Ea se sperie, redându-se cu îndrăzneală și pierdută în durerea lui, mută.
 „Pă! Pă! în septe ca. El n'are nici un mic. Colas! striga ea și îi făcu semn cu mână
 când se uita la d. El ascultă suspinând.

„Ce te sa întâmplă, Colas? Pentru numele lui Dumnezeu este? striga ea,
 când uita în ochii și ochii ei plânse. Oiva tăcu și suspină.

„Pă! Colas, vorbește! Tăcerea ta mă omorâ. Tu întâmplă, și o nenorocire.
 Spune-mi chiar dacă ai fi un fiu dintr-o calea mea înșurubă! Te conjur, spune-mi.
 El tăcu și suspină.

„Spaimă Paulina ajunse acum la culme. „Ce Colas, striga ea, nu mi
 ai spus de nici un răspuns? Te am ofensat? Tu pentru dăru, nu sunt
 nimic? Tu mă mai lași în acasă n'ajungându-te omorâre. Spune!

„Colas de la d'ieri, și d'ieri: „Povestea Paulina! lasă-mi să tac! Tu om
 este uitat și te spun, decît — că ne vom despărți. Nici un cuvânt parăsi acasă
 căsă, poți chiar Paulina.

La aceste vorbe Paulina dăruie puțină ea mîrșă. Și așa se făcu pînă
 și uita furtiv asupra amicului său, și apuca mână, ea și când ar voi să se țină
 la sine, ea se nu se despărta de ea și uita: „Colas! pentru ce?

El tăcu.

„Pă! o tăcere olocare repetă întotdeauna cu o voce tremurătoare. Căci îi se
 simpla de lacrimi. „Nu sunt eu, și eu, nu sunt, mi măcar astăzi decît
 ea se mi spune cel puțin, de ce este silit să parăsi Paulina? Colas, decît creș
 astăzi, apoi se uita cu d'ieri totu înimă te as uita, decît as putea. Pă, mi, nu pot
 Colas! Pă te. Tăcerea mea un puțin pe pămînt decît pe Pă. Pă te. Și ve
 aplea destul puțin și pînă, dar pe numele, care se se întorcă etas de mult
 de ferăstră și nefericirea Pă. Pă te! striga ea, acoperindu-și suspinând față.

„Când o vedea Colas plîngând, nu mai putea de durere. „Mă frumoasă Paulina, decît
 nu sunt eu de vină, decît trebuie să mi dă. Ce bucurare și româncă aci. Tat de
 mult mi mîrșă compătimire. Pă. Când ai soi, ce...

La aceste vorbe Paulina se uita la d'ieri și d'ieri: „O! ipocritule, eu te scumpa!

si bolasi vocea si mi torturazi! Multamasc lui Patau, ca n'am nici un frate; pentru ca de fi-ar semana cu el, de mult, as fi in gripa.

Fi-te azi urca si cu o sora respinge el tu, + ar semana cu Patau da atunci in cas simpli bine, mi-as putca vorba amarul dela inimii catia sa. Tasa.

Spune mi tota intristarea ce te apaca! Tote, iubite Colas, ca iti pot ajuta cu v' un sfes bun. Inchipuere si ca eu fi, sunt sora. Alina mi-a mana. Eu se scula si i ofer mana.

El ii savita cu modestie maina si se uita perplex in ochii, care imploram dupa secretul lui. - Car costa, pentru de a desigila acista gura multa! Aji ca lovind cu degetile peste baze si lasandu si a lino maina pe umarul lui: Tu sau am si intempla, cu fratete si sora stetau obraz la obraz, apoi gura lagura uitand dea mai vorbi catora momente. Tote se simti, uita schimbata. El vada in Piau de Pona in adier pe se a sa; in curtea ei nu n'ni avea nici un secret. El ii descoperi sub juramentul facut a unei faceri vecinice. Tot ce captas dela el. Lumea inainte cu o fumatale de sora.

Pausina de si era inspa man tata la audirea celor ce sa distemplat, bolasi si simtia fericitu. Ea iubea, gandindu se ca amoretii nimica nu ii este imposibil.

Indisteste te sumpu Colas! Aji ca, nu v'ertas, nu trebuie si me jurasem. Se vor afla mijlaci, cari vor scapa pe fatul tu adoptat!

Shaa, suspina Colas in experimentat, fara de a traia ceva. "Numai daca mi-ar veni ceva inte mi minte! striga ea focandu n' fruntea.

Pu-te Colas, du-te! Lasama singura! Trebuie se mi cugol. Ceva trebuie se facent. Colas si tuse. Tote si in usa el si intorse amonitandu o redinta cu degetul. Sora Paulino, daca me vei traia, in viata mea nu vorii mai fi fratele v' unci-mi.

iii. Printul Scribise.

Inti acosta desi trasiura prinistului scribis. Printul se suia pe trepte si ind Paulino tocmai cu doi betae. Inta inca ii ardea de convorbirea fratisca. Printul, care nu o vedea nici cand mai gratiosa - si in realitate, cum ar si fi putut, aparca aluzel in stralucirea primului ei amor? - mai ca si perdu si gainul sa vedea jehitei ce inota in fericie. —

tot ce mi spuii P^{ta} deobligator? Ah! domnul meu, nu ti face c usteceat
de eu despre mintea mea!

„Ce sifista mei aci? Paca rei cudo ro data vt un adorer, atunci crede
to adorerul simtomentului a mi lai misafes P^{ta}; atunci crede ca pentru
adorerul cudo totului meu in ficcare moment, sunt gata am jertfi viata, san-
gelo...

„Felicie P^{ta}, priute, nu mi vorbe de istorii senzoroise! Astea nu mi plac.
Paca mea am avea suorea at atrage putin atentivna...

„Tot, tot, tot, ce vorei! Stiga priutul, si apoi mama un si in regie

Opse: Paulina de Pons ma se foleri de acesa. Ea pan via vede et cu
rugare mvaesta, pe care priutul si si promisi ca e implinita, mea micinto de
si o aude. Apoi si istorosi nenorecita istorie a b^hramului acceptabil, care dica
ca numai din in templare si fiducio, si pentru care semle ca cea mai mare
compa timire, de oice locuresc aclo la ci. P^{ta} priute, continua ca, P^{ta} hai
putea multi prin acista vidut, la P^{ta}! P^{ta} poti sa pa nevovada: timen-
ca P^{ta} si de acesa data mi unul altul, deas P^{ta}! Cuvontul V. P^{ta} patorica
ha cardinalul Vernis...

„O, facore despre cardinal! Stiga priutul. Tu mi incide in el. Bist
profetorul suspitorului de Galug, si daca nu mi iusel, un adorer al
fice aceluia. Cardinalul tiebuc se rimana cu totul apara. Insa.....
Priutul facu, so gandi in preca spuntia; de acesa se misonia si elu:

„Promisora, so las! Tu mi avem ma un moment, de perdes. Sunt golo pe
si si cine, care mi ar rapu din mana acista ocazione, de a ceta un mic merit
in ochi P^{ta}. Adio, gratia Pauline! Tu mi vom linisti, mi vom arca ocahna
pana ce nu ti voi mdeplini dorinta P^{ta} cea splentropica si fumeia.

„No sarvita mana de misonia si ei, repede.

P

IV. Regina de Prusie.

Elle se amana în tinerete și mare la curte. Lică și duse în Prusie în
dia, în apartamentul domniei de Prusie.

Seiă unar scia, că domnia de Prusie la curtea regelui Ludovic XV.
Ea era domnia absolută a mării, a voinței și a imperiului său. Ea nu mai
era tocmai tineră, era cam în etate de 35 ani. Numota și porcușă foarte
putin. Avea însă castigate și desvoltare mare a spiritului său. Regle mear
tot mai zăcea în timpurile ei cele mai. În contra ei nu putea nimic
voința, întreaga familie regală, nici întelepciunea primului ministru, și
cardinalului Verno. Asta se știa la curte, se știa în Paris și știa în tot
imperul. În activă ea nu este tocmai lingvistă pentru o natură cu
ambitiune de a fi guvernată de un astfel de „cena” rege. Și nu
uităm însă că Franța pe atunci făceau numai versuri și istoricii
scârțeci, și lua tot de bun, drept, și frumos, ce ea ce făcea, regle. Frauda
zăcea astfel într-o poziție adorativă cu un gemmichiu înaintea re
gelui, cu celelalte înaintea amantei acestuia. Numai o partidă, care în
tot cazul putea avea pretenșione asupra gelosiei, de exemplu regina, curtea
vechi nobili, sau un prim ministru, cum era cardinalul Verno, făceau
foșuri sub ea mai mare, rezoră, un fel de rezistență.

Amplegata amanta reginei scia bine aceasta. Ea nu se lăsa de
partidă contrară. Cui mai îndemnată domni ei curtea erau pe partea sa,
sau zăceau la picioarele ei. Voltairu sa simțit foarte fericit, când a arun
cat, dintr-o dată o prăvăie plină de grație. Afară de regle însă ea nu se învâ
la nimic alții de grație ca la primul Turbis.

În realitate primul, deși în etate de 40 de ani, era un bărbat foarte
felin, plin de viață, și ducător. Amanta reginei, cu toată videnia și

esperintele vreau, nu se putea abtinea. da si mi l vedea pe el mai lacura
 a l' daci mai tencura. ca pe toti cealalti, si a l' crede, ca el numai chiar pentru
 ea in asa si nu putea altceva, o iubesc. Printul era foarte deslept, si se totia
 alta, in tot. Asfel deveni el amantul ei, si numai cu putere si putea in
 frana isbucirea unei pasuni, care — nu nu exista. Pr de Poppadour
 simte de multori, nu faia oricare miscare gratioa. Septa se interna, rasunsa
 intre veneratiune si amor, si contra voinei sale inima ii sbura la el, de si
 asta trebuia si apertia a numai regita. Ea simtia pentru printul acesta ce nu
 trebuia se simta, si tocmai pentru ca asta nu se putea, deoarece se alipi mai intin
 de el. Cu tot aceasta frana femoe se pareca bine de lume, ca curata se nu cople
 nimio. Si in adover ea mica un cartosari, nu visa despre acista. Printul usi
 scria, a scria, si si puca si mai departe robit sau de Sclaton si ra dia.

„ Ce ai uitat, fluturule? il indreto ea, cind intra in camera pentru
 ea abia de vo' o ora sculusea dela ea.

„ Ah scumpa marchiza, la Pt^o in tot deama am nenorocica de mie uit, pe mine
 inonmi! Parcau sar si putea altfel z. diu Soubise, tucandu-i mana la bustoale
 se mine juru mi, am se haie!

„ La lucru, domnisorulba; pentru ca spero, celui Pt^o este atat de mare
 micat, nu dem in totdeauna, daca vorbesi despre Pt^o, duci roci si in spai dupa
 Prada sau despre Europa inscaga.

„ Pt^o amabila marchiza, roci si f' actiati cam asupra putin, dupa cum mi
 se pare; si totusi spui, fara se mica, in loc de ironie, cel mai pur adover.
 In realitate roiam se vorbesi despre mine, adica de Prada, cocaco insamnia
 ca de Pt^o

„ O, ce simturi linice! Stiga domna de Poppadour. Pt^o posedo un talent
 minunat pentru compunerea de ode, printe!

„ Tdce nu care are feniica de a sa in apropierea Pt^o?

„ Pt^o voia una de mi vorbesi despre Pt^o printe!

„ Bine! quibara domni, de mine, inci cul meu este combinat cu al Pt^o!

„ Ce este contra Pt^o, accia este contra mea. Si eu.....
 „ Printe, actati nu pot priape. Vorbesi in pravi; eu uriso focul inho
 tatori al poezilor de oae.

„E bine, proste seacă! Gai în ce societate să edal și să cântăz mai
mănu aed cântec de strādă, în care o ducare mîșchi, mîștărie ne mîștă
deta vocu se ra loat vîștă?

„Alcui vocu se dăi dupre acca ce sa scriu tîștă mea? În care socie-
tate? Totă cî tu posticul nostru cardinal? Am gîal?

„Ștripo! La favoru lui, la nezupenital de Gargy. Misericabilul va
fiacum trādăz, doctra totă, totă lui de odimioră; pentru că el este apri-
po se devina jîștă infamitor sale — și vî la galere.

„Ce? Cî mi spus? stuga marchisa vîștă?

„În casetăi seduing cu marina, pe care el te a mîștă, iste
un dîștă, forte mare. Te vîștă de mai mult, ca 4 milion. Gasta a fort.
acca ce mi am vîștă te și spun în dîștă cu o vî. Am avu dîștă dîștă,
cînd am dîștă, cî mi în dîștă pe mine, de dîștă acca te în dîștă, pe dî-
și Trăuta!

„În dîștă, în dîștă, pîștă?

„Sîndul în istoria apri tot, cîna ce dîștă dîștă în dîștă mai de
apri, și în dîștă dîștă și spus și istoria bîștă, neferitului compta-
bil Larmes. O dîștă mîștă Gargy și dîștă dîștă dîștă
Larmes cu dîștă vîștă, dîștă dîștă dîștă și pîștă dîștă
atol de mîștă, în dîștă mîștă dîștă dîștă în dîștă.

„Nu! Ștriga cu, asta nu se va în dîștă. Acca om onest, nevinovat nu
dîștă se devia jîștă acca mîștă! Cîna dîștă dîștă. Ștriga, cum,
pîștă, cî tot ce mi ai spus, este dîștă?

„La pîștă fiacare cu dîștă ce l'am dîștă!

„Alcui permisi mi va se mi concetă! Trebu se mi dîștă la regel.
Cî mîștă mîștă mîștă mai pîștă, ce mi ai dîștă, cala sîștă o fapta nobili!
Ștriga de mîștă dîștă, am iste Gargy, nu trebu se calce mai mult
pe pîștă dîștă. Regel este mîștă!

Si ingerul siud tun este in totdeauna lainga deivoul. Parmiti mi si sorul
maria acestui inger, ca se mi spintose si au putini
Tindul se departa. Marchia potuoi si o amunte la regole.

V. Regele

„I am usptat de null, iubita mea marchisa” ari regole, intin
pincantu r.

„Mi sa spus ca Unestrata Vostra, at. Spacordul ambaratorului engles
o audienta particulara.”

„Pa, imi omul ma facis si mi si urasca forte mult cu afacorele lui.
Ami pare bine ca am scapas de el. Sa vede din urma Cam intercepta la car di-
naltul. Par ce ai? Nu te simti bine, marchisa? Ba mi se pare ca ai si plano
tubi bolnazo?”

„Ca regole meu mi simt, in tot, deocuma bine!”

„Buna marchisa! ocupa loc, si ai adus de lucrul? Eu uita si as potea
ajuta se insuri margaitare. Iti pot spune o istoria mistina despre dom-
nisoara de Clutan, o ustine amoria fara perche. Abia ve crede. Cand am
cullit ea se mor de rau. Par nu pot, vedea ochi miui mele Antoinette
roii de plaur. Spune mi ai vut, vro Superior?”

„Pa sice, Superiorie pentru recitarea recitabiere a unor omori, si de
nera, ca sunt unul din tre ca mai bunii monarchi merinovatia este furtiva
si mozul cel mai inpraimentat!” Scurta...

„Spune mi iubita cupila! Voro se dau odata un exemplul de strabote
seroculati. Ce sunt, ca? Ce mi potosea mie, deca eu cu tota puterea regisai.
ma sunt, mica matar in stare, ca P^o se versu alte sacrami, in lo o de lacrim
de tauru? Iti dar spune mi cine te a ofensat?”

„Acela nu, vore a ofensat den nitata si nume la celui miu marini mo si
mai drept amtre regi.”

„Regle fiesari si o iubita ca o curiozitate micordati miu departe.
Marchisa si descuri istoria si plaurite Plu si Gabry, si cum vora acesta

si s'abia pe onestul comptabil se recunoasca m'oroi creial defulm sau, care cu cat' va mii de leure vroia sa scape cu fata curata. Naretorica povesti-
 tel cu o viciuare proprie si mialto, mari prin puterea spiritului sau, colorile
 in figurile despre realitatea omenesca si nevino vutai fara de nia comjator.
 Ghidul sa fu din nou forte miscata.

"Aba dar" aiie regde, dupa ce cu ispravii, cu un fel de admiratiune
 in ton si in miscari, numai asta este, altora miiii? Ce ne puvetci asta pe
 noi! Se lasam cu judecata si si fara datorii, acora apoi va sa pedepsi!
 Num aduulti istoria haskie a domniei de Autun!"

"Induimese a fi aduce aminte sori, ca daca va sori dina de mane,
 judecatoria nu mai pote ajuta! Pasa primerei P^{le} de Gady declaratiunea
 m'oroi dela comptabil si de acesta refugiat, atunci acesta va fi osendit, acela
 sa amplotis, cretinours onoras si trairistata Vostri viselat cu un milion.

"Si deceptate. Trebuie se mii ciintam pe car diualul despre acista.

"El mii protectorul lui Gady, dupa cum am audid.

"Sau pe ministrul de justitie. El pote trimite deo comdata un elatinicis
 al lui la comptabil, ca se desce dela acesta cum s'au lucrul. Apoi dupa aceea
 se faca ce va sei.

"Toite bine sice. Trebuie se admir atis, in feleperuina ca, si inimer
 P^{le} Tale cea biverituro! dar asta nu me gindeam, ca daca ar putea pune
 politia mima, pe propria sericie a lui de Gady, acesta sar primide ariur
 m' cursa si totul ar fi descoperit.

"Natural P^{le} est o copila, marchisa, daca se miori si despre mersul
 cel simplu al lucrurilor! Aba ce sa se pote face forte usor. Se chem pe
 ministrul - sau, da - seful de politie este mai in apropiere.

Regde s'uni. Un camerist aparu. Regde spusu ca seful de politie
 se miori in abinutul cel al bestei, unde se chue apoi si el m'ediat.

"P^{le} msa, dace el marchisa, remai pranu ce me m'oro aci! Trebuie
 se ridem putin de domniea de Autun.

VI. Efectul.

Si inoptase deja. Comptabilul Larmes s'adaia s'ist, in'odora sa la
pult, notora diferita lucrari. Colas Hetao lampă deisul.

"Acum put' mea' dui betamul ipravindu' si lucrul si' mai vesel, nu mai
am nimic pe inimă. Totul este gata. Intemple se' o'ice, eu nu mi' orii
recunoscă nici verbal, nici in' scris cu partas la furtul efectul. Mi' inced in
p'lea. Este em' ce plăcut, si' scump a' d'ora o' inimă si' consiinta curata;
in' acesta poti' batjocoi in' fata o' armata' intriga' de guardi, gadi si' in'vinsen.
Si' d'aca' voi si' p'vini la galcor, mă voi duce re'gend'.

La ura suna' sinova, si' in' l'aurdu' in'tra un amploriat pol' si' enore, ad
la un unde era putin intemore si' p'vinoare in'tra amploriatul st'etian mai mult
inarmati.

Amploriatul in' scisa' vidita sa' cu o' porunca' mai' in'alta si' in'creta' de
domnul de Larmes. Acosta' in' spruce murele st'etierind p' d'evemint' p'atid.
Colas' hemurau, cu si' cand' ar fi' fort' apucos de f'ajun si' nu si' putu' s'ine pe
p'vinoe.

"I'ha' ai' avos' asi' diminuta', d'eu amploriatul c'atra' Pl' Larmes, o' in'tre
vorbore curiosa' cu Pl' de Gabry'?"

Comptabilul se' pleca; el nu putu' p'vinoare se' l'atu', d'ei:

"Este Pl' in' p'vinoare una' sc'isori, p'vinoare si' a' d'ato si' o' decupari' e'

Comptabilul si' mura' d'upra' ad'otocinta' pol'ificu' si' se' in'tra la amploriat' cu
mice' p'vinoare ret'acite si' c'ugura' cas'cote.

"Te rog si' ai' b'uno' f'ate si' si' mi' p'vinoare", continua' amploriatul in'tra un
son' mai' serioe.

Comptabilul si' complim'enta' din' nou.

"R'espunde' mi' Pl'!", se' p'vinoare in' murele' rezelui; si' d'aca' p'vinoare a' cu
sc'isore' si' mi' o' p'vinoare in'creta'.

Comptabilul, ad'uce' d'ot' in'and' p'vinoare la omnia', se' cu' sc'isore' cu' d'oi' un
noto' si' o' p'vinoare amploriatului.

"Acuma' voi' bine' voi' si' me' urmezi, Pl' Larmes! Ne'ust'ipta' si' in'vinoare'.

„Unde? Stagi Colas disperat. El este recinovat. Tuati mi si pe mine! Eu sunt tot, voi sperne tot!”

„Ampliatul puri cu mirare la tinere si diti: cu n'am alta porunci de ai duce pe altul, acca si numai pe Pt. Larmes la secul politici scute: pentru aceea inca poti sa fi in deplinesa si cererea Pt. de Larmes, mi pare ca esti nedumit!” Reculoge-te!

„Ladati pe acest tinere acci diti Pt. Larmes, acca nu areti expres porunci ca se il duceti si pedensul! El si asa nu poti fi de mine im folo in castinca acca. Ipara el voi sperne aderitul. Timiditate lui casta miie numai la indemnat, la acota rugare nemecugotata. Icii deja cuni este acusatoul meu si de ce sunt ridicat si dau. Este Pt. de Gabry, seful meu. Ve urmez!”

„Ampliatul diti: Cu nu voce si rui nimic cu ai Pt. cu Pt. de Gabry. Tara indoiata vei avea ondrca si il vea. El inca este arestat in acest moment. Pede alta parte pe Pt. tinere inca te provoc ca si no inotoloci!”

„Pt. de Gabry arestat? asi comptabilul cu o raputata apropi vesela.”

„Cum nu ai auduz inca? Stagi Colas vesel, Gabry este arestat, Pt. de Gabry scapas. Num. acumã vedã, scindos, tot, tot! Haideti, Haideti! Oh! continua stacul vesel si rãdicandu si amenitocui mamile la cer. Oti succupa neuitata, creaca... cu mai si dica Saulina. Te rugata inca si diti, justitiã!”

„Apti in lui putãria, urmara ampliatului, si sãura cu acca de in tãcãura si placãria. Ministrul de marina era la ministrul de politie. Comptabilul spus tot ce saia. Pt. de Gabry miã nega totul. Cãnd in arãtura mea proprie lui scriito, cãnd fu infuzit cu comptabilul, in perau conosciãta si se ruga pentru creatura familiei sale.”

„Pt. Larmes si Colas furã inca in accas sãra deliberati. Tot in accas inca Colas se furã cu im caet de note subscãia in ocazia Saulina, de orice veãu inca lumina si strãnce pe fumozã sorã, care sta mirãta lui in brãcãta in misti vestimãta fumozã de orice veãu si mãgã la tal, la imina lui cu vesela.”

Soi in accuza saia la bal, tocmai in mijlocul dansului. Tautuina strainsa
 plina de recunoscinta maina priutului. Subito septimanu i; si indeplinu, o fapta
 nobila! Soi in accuza saia, ducandu-se mai curand de la bal, priutul sedea la
 piacotele marchizei de Pompadour stizend: Trebu se te adora, est: mai
 mult decot, un mger! Soi in accuza saia Ludovic al cinciapredecetea, recu-
 noscu ca in bratele amantei sale, ca mica cetata n'a fost mai frumosa cople-
 tis, decot, acum din cauza acestui istorii naive. —

VII Inaltarea.

In ziua urmatoarei arestarea lui Gatsby era nouataca dala in Paris.
 Rapiditate de casa si comptabilitate pura revizuite. Se descoperira niste pecten
 mai mari decum se presupunea. In o cercetare si isca altu, dintr'un intero-
 gator obtul, din o arestare alta. In decursul acesta Gatsby se ducese si incu-
 din nou a documente nevinovata lii. Acesta era un proces forte lung si
 greoi, al carui sfersit la tranul Larmes nu la mai ajuns; peatunca
 Gatsby si spaima acela dele si sdruceirasu aceluio simatata. Celas era
 nemangaiat de perderea amicalu sau parintere. De si el somase ca moste-
 mtorul avuia lui moarete, totun artaraie fucia de loc vesel. Pucinos ar
 si voit se deno casitor, daca cu acest sacrificiu ar fi putut recumpere
 pe banul parinte Larmes din imperiul umbrelor.

Acum era in treburca ca ce se fuca? Scuturca din mica mostenie
 nu putea trai cum se curine. Ei' dala Tautuina, nu oca si fi comptabil
 la marina in locul Plu Larmes?

Potule! Permissioa, la ce te gandesci? Cum se cuter cu ami nista
 cugetele pana acolo? Comptabilul marinei? Ete acceleras, ca sut su-
 pravegherea Plu Larmes i' am facus de multe ori si te lucrurile sale, mai cu
 samu iarna cind supusa de uamatisim si el n'areu decot se subseri.
 In ce credi, Permissioa! Comptabil in ministeriul de marina! Plu Larmes
 me propuse in xatar de dca ori numai pentu' impusit de secretar

dereții vacant. Nu! atab, de sus nu mi pot ridica pușca!

„O acotă modestă, cum în sacul de fumos! din Tautina privedu-l
cu o plăcere asamsă. Abia vîră trebur se mi conceși, oî cu cel puțin așa
de sus mi sang cu un compta bil de mariva tot stau?”

„Comisoria, St. ghemura!”

„E bine și îngetole tale se vîră toturi pînă la fine mino?”

Nu, nu bunătatea St. credin și cobora la mine, frumosa Tautino!

Cătera dîte după acestu, comisoria de Pens, dîsi că trî prînsul Tautin.
într-o reacție stătuato și într-un moment, când nu puteau fi alt tî: de
numini; Sîi prînte ca spavina și sperîreca au onorab pe totîrînt
ocupa bil Larmes, și asfel toturi a dereții pînta monastului de Gatz?”

„Nu im curvîb! frumosa Tautino!”

„Nu vocu se mîdeplînă accafapta nobila? P^{ta} atî in stare, se im-
praci umbra acelu totîm onorabil, daca vîi luasîb proteccîune pe fiul
sîu care acum este perdut și pîrînt, adoca pe fiul lui adoptiv, Her-
les Rosier. El este acel tiner, care în acel întrogator faimo și a cerut
permisiune ca să mearga et în mîbrîsore și la mîrte în locul Ghu
Larmes, daca va trebu.”

„Nu aduc amînte de mîntatea lui.”

„Ei bine, în realitate acest Rosier era adocîrîntul compta bil.”

Bi trîntul Larmes și pînca mîmî mîmî la lucrîrîle acestuine. Sînd
plînece un suspîn ul mîmî mîmîntului, care pîrîsi acotă vîră în tîrîst
de sîrta fiului sîu. Chiar P^{ta} mi ai spus odata, cî bi trîntul Larmes
trebur bogat, reple tîb pentru nedreptatea ce a suferîb. Sîndar cum il
vor reple tî? El nicîmai trînce. E în sub proteccîunea P^{ta} pe fiul sîu
adoptiv. Acest crede ul adocîrîntului, mîrta locul dereții vacant și pîn
mîrta tîntului sîu. El mîa e singur, mîmî nu cascî gura se dîca mîi
im curvîb pentru el.”

„Cum? mîa oguî nu vorbesce pentru el, cînd aceste pîmîsi Luce
vorbe en atîrta mîlă și compta mîre despre el? septî pîn bil. Ce ferîc
asî; cînd aceste buse ar dîle și pentru mîmî vîredatâ vîrem curvîb de mî
durare! Crede mî, eu mîrî se fîi mîi mult compta mî; daca sî fiul compta bil.”

Pa, cum este, dar mai intam sa trebui sa fi nefericit, si atunci fi sigur
ca te vom compatiimi iar nu te vom baginca, cum face. Pa cu mine!

Ah! strigi priutul, deat, Ah, ca stromai a cum trebui si se uite tute
de ochi tau noi. Ce bucur si ad caiea in genuuchi si bi-as spume cat de mult
sufor. Par. Cum il chiama posteriorul?

Paulina ii spuse numele Nicola Rosier, priutul si-l nota.

La timpul potrivit isi adau aminte, cand seada cova mai foideti into
convorbire idima cu marchiza de Pompadour, in care chier marchiza inapoi
despre procesul lui Gotsy si compatiimind pe Gotsy) Larmes, care prin neumanirea
superioritatii sau, fu venidit aproape la inchisoare pe viata la chier la moite.

Apropo? raspunde priutul. Tu, cu mai bine la moite, stimita domina!
Spania si frica au omidras pe debitul biteran. El, sade manituras Pa si
spune, ca recunoastita in te ingeri, numele ragerului parmentero, care l'a
scipat de peira.

Marchiza se speni si fu miscata. Priutul obcuri si davan si de stud
vorbind despre nenocarele unor imeni nobili! Ela superior, deat, continua
priutul, bicarindui o lacrama in ochi. Lui nu se mai pute repleti si res-
ti lui nimio.

Domna de Pompadour vidu in ochi priutul o lacrama, coca ce o
smue si mai tare. A lasat el pe cinera in urma sa? diso ca; scui cu pe-
gile este bun.

Priutul vorbi despre locul de comptabil decuit, decuit, despre cumo inteta
excelente ale frului adoptiv Nicola Rosier si cu o adeverita surigleteri despre
bunul simt al acestuia. Apoi continua: Si acest tenor trau atribuci si languera,
pentru ca el n'are nici o protectiune. El este numai erede si virtuti si curacia
tatatui sau adoptiv.

Domna de Pompadour apuca cu amonitroa manite, mana priutul si, duse
forte miscata: Trinite in tot ceama te vom comasut cu pe un omocedor so lume folk
excellent si atribucur, dar nu ca pe un om, bun si plin de astpot de semitominte nobile.
Nu tije regone de plangi micuita mea! Lacraunde onoreta pe bar bar!

Pentru aceea primire acista semtara! Pozi si trebu sa primica postul
sabatii sau.

Uci tancu cand varti marchisa cu regala despu acista, apoi: Tati adereu
ministral de marina mi-a adus un portofoliu si nice denumiri pe case
si le sabrorin. Uta te daca omul, si vasa un spui nice figuriza priutea
de. - Marchisa doabla, si afla denumiri pentru postul de comptabil
sa sedunsa marina pe unu cu numele Neuron.

Aturoi la ca cum este! Ministral dretu se l' curioasa. El
seie acista mai bini decas noi. Si nu ne mai amestecam in capente lui.

Sire! in puse marchisa, numai intrevenerca Magesatati Vostre
pote viedepim nobila facta co ati cuipuz si cuu acuu simple tof Parial
cu bucurie. Maestata vobla ademasca pe esinualul cel raandru, ati
scapat nevinozafia. Ultimul eupt al muribundulu betran ati fost
Voi sire, pentru ca Voi l' ati scapat. Al a dus cu recunoscinta numele
Vostru si coruni.

Regala rasi. Cu totdeauna am propus ca. Ple. stei cu luonca supra
pimeni l' ca si corespondenta, pentru ca altfel curmai putca sa; ca a dus
puzelul comptabilulu cu sine. Si intelge ca din curtearie pentru acista,
trebu sa dimit, si cu numele foitlu sa adopta si birourile marine. Apoi Hese
numele Neuron, intocmindu l' cu Nicolu Posier.

Uci' eiti esti de pen, si, si sarasi eiti esti de lum! de si amanta, scriind
mana monarhulu, care scrisu numele.

VIII. Palma.

Uclas nu si mai putca mica indestul, cand prami decretul reger.
E dux indata la ministru si la cabalt; functionari superiori si ministri, ca
se le faca vinta sa cu recunoscinta si de multamire.

Se am propus bucuru regelui si ministral, pentru ca am avit
se onore in Ple sur emirea Ple Lumes.

Mentul meu la demnitatea ^{P^{le}} "este puteri" dei saucelarul brevelu
ministrul, totus: trebus se si spum, sa puteria tupta totus: am curat.

Mei moa mi erau cumoaua lucrarele ^{P^{le}} utai foies in munele ^{P^{le}} Larmie
Ca om drept, nu puteam recomanda ministrului pe altul decat pe ^{P^{le}};

Atfel obreva Colas, la visitate sale, ca toti colalti functionari mai
malti, ca si acastia doi, fara ca el se scie, au lucras asfel in acor, mod
nobil pentru el. Cauti ii puse domnitorii de ^{P^{le}}, acista casi ridend:

"Est: cum prospet, Colas? Te persina principata ai urtat. Rega mane
pe prietal, Tebutu pentru audirata si i seruta mana. Te nu urti?"

Si nu primul Tebutu este persina principata ai Colas, ei
Jumija si medesta mea sora, carei mai bucurosi u serus, mana de o mie deari:

Fatr'a ceai una Colas totus, seruta a dona de si primidului mana: primul
care vedu in Colas, un om placut, facu atal, de hini si i recomanda, ca
si domni de ^{P^{le}} se i aduca omageli sale. Comptabilul manea asculta
si amanta, regala nu reiaso narami, toie la omageli aduse, sciind ca te si
merita. In parii si mai bine de sapta ce o facu deoreo nu o facuse numai
unni tenar, secuno cetor, dar si forte primos.

^{P^{le}} Roier, care nu si tase ca unul nou si depus fermentul
comptabilitatii de marina, castiga curind multamunia toturor supe
riorilor si si chiar a ministrului, si acista nu tona prin licent sar
ei pentru ca nimem nu scie, cum venise, cum o juse el si primicia
acot post, pentru care recomandarera cu totii pe altul. Te presupunca
ca trebus se urba niste relacium evidentate cu curtea. Ticare el strata
cu cea mai mare distinctiune.

Colas multamit, cu norocul sau, si acum cumoaua cu calca secretu, pe
care sorka a zicito ca ominuno ritre el si regelo Ludovic al ^{le}, si la cura
de darute in simplam cu tota moastia. Neii mianite circa deslata moastie
ca si nu cita presensume la o soite pe care a castigato si acum n'arca distula superbia
ca se ceara mai mult. Te inlege ca acista nu era expectul in fleperum si virtuti lui,
ci si una flegmo amestecata cu usuranta. El fu si trocus in lute strata vite,

Pozi n'eam comia faza de domnul acelu vr'm jurat d'oi Colas catra frumoa
Julista, jucand cu Dⁿⁱ. Taca o faza ca si cand sar un vr'o juramant

Si'n contra, it' multamiso Dⁿⁱ Rover, ca m'ia scapas de un om, care me facia
se m'io urasca! respunse fetita. Pestal erlo ca trebuu se-l'ocoi apope de donu
lumi mai si ficau di m'cau, unde ingramadise pe totit meu cu daru
mao m'imi. Debuu nimica de la el, it' urseu ca pe un ghimp, + et me urmaresa
cero umbra:

Pozi si jumitate un putu scapi Colas de decusat'orca lui; care
pauca ca voreu se-i encercica iurina. Si' paru forte luni cand o putu
scapa si gradina care era iluminata, care cati'o lume fermecata, scantai
m'edepite focuri. Voreau ca bea si altu si ceru si' el un prusok. Si' intempte
ca prusoku si la o masa, sta locmai faza m'faza cu nenorocit' adorator
el fuzetoi, lunga el s'idea unu' din cunoscuti lui, secretarul de Bonnaye.

Se vorbia cu foc depre lucurite politico, si de orice societate era compusa
numai din francezi si' englezi, mai iusama depre acelu obiecte, care au
faciut pe contu Abernate si' vr' la Paris. Ca' si m' cabinotele alor putemici
caci si aci m' ficau unu' altuia imputari; francezii englesilor, ca' pretindea u
si' m'it' cel m'it' m'it' anglii noui si' Carolina; englezii francezilor, pentru ca
scabia vreau se edificu forturi, pentriu pe Ohio, pentriu ca si m'it'icaua' croni
bul engles cu s'elbaticii. Omni nu erau mai putin i'ferbitati de p'nu, si' ce
viri ca de amonul puter.

Pe orice Colas nu vorcu se-i amuteci m'icisti' cu putu, fuzca, si' facia
pe acuta'borul m'edepent. Si' Dohu Brown, ce sedea m'faza lui, bebatul
cu faza furtimara, debui mai violent si' vorbia si' mai mult, cand vedu pe
comptulul carci seduse pe s'ifda lui. El intica acum cu mult mai violent
m'edepia diploma'ica a' frantsi, el credeu ca d'asa m'ingre, d'aca bato intriga
franta cu m'ania lui, apoi cu sigur ca trebuu se-l'ovescu si' pe rivalul seu ce-l
ura. M'ia unu' m'ia nu se om'fra asa de putin boriz, ca' Colas, care n'avea
nici o griza. El lasa compatiob'lor lui, ca se combatu' asprimea oca virtutat
a englesulu, si' astacu atat mai bucuras, ca cas' observu, ca s'elbaticia de curm
se confirmu' din ce m'ice cu mai mare foc, ca cum ar trebuu m'icest, loc de
petrecere, unde ar trebuu se-i bea ficare vintu' si' jumal sen m' limite.

Cu cât era Colas mai liniștit, cu atât mai înfocat usaca juristul Sir John. La fiecare injurație puternică, pe care o scotea englezul ca să decumă dăseși mîpuită în te sale contra intelențuniei destab. franceze, se ațentea pînă la asupra reninovatului Colas. Francezii se încercară unul câte unul. Și se țineau ca schimbarea de curinte să merge pea departe. Pădărea spiritul politic al lui Sir John Brown era amestecat cu prea multe spirit de vin. Acetia o observară și ceilalți compatrioți, al lui Sir John și se încercară ca să îl liniștească. Acesta decum însă și mai înfocat. Este drept stînga de către Francezi, cabinetul lui H. James, după cum spunet: voi, nu și cumoșo avantajele. Trebu și se dău dreptate. Regele, ca se învingă ea un diplomat, nu trebuia se simință ac po lordul Obermale, ci pe o pată de lume din Londra. Și d'acesta avem mîi, care sunt, mai frumoși, ca garbavito de Compadour.

Cînd auzi Colas numele împărătorii sale profanate, respo țicerea și țicse englezului cu tota politetă și micș, ca și nu țifac de rusiis: Tu uita, Demnate, că te aști pe painent francez!

Sir John Brown, înloc de respunsu abinse pe comptabilitel parte naș, observând: Că țibagi născut în țot locuț și răsă și mi și vete pe mîi, învinute de a te mîltă?

Încă mîi nu și prări bine ultimile curinte ce le adrețase țocita și cînd se țipsemîi eu o palma strajnică de la Colas. Sir John se rețurna la acetia țocitura ca și un țegar rupt de injelie, cu capul către unul din vecinii lui, care țocmai dădu la țura un pahar de pîm, cald. Pînarul și țerisa țocmai pe țata lui Sir John, care nu crețea alt țero, decît ca și coloriea țhiar cu țocșele lui proprii și țamp.

Toți englezii sarură în duș, totuș și francezii. Sir John țhao țabia. Colas pe a lui, ca și se apere. Înainte de a țutea în țeremîi cei țalti și a țimpă țică, Colas și primî o țocitura sub țocatul drept, care țocșurme e carneș, o palma mai în țoc de țocșita de sub țocșia, țară ca și țahingă țocșul țocșului. Și adestea și mîțim țocșur mîmăi în cî țero țocunde. Și, ac de țite țocșur și cei țalti engț francezii, ca și se mî țocșur în țocșur, mî țocșur azacero, care țocșur.

de asta armă, surso pentru ei, de ori ce el era membrul unei ambasade
de streme. Tot asa de uite disparura si englezii, ca se impiedeca pe
compatriotul lor furios, pe care il luara cu ei de la alt, atacati mai mari.
Norman Pl^e de Bonnaye ramase langa parizul Colas, il conduse opara cu
traoara si il duse imediat la un chirurg. Acesta vedea ca rana nu e
periculoasa, de aceea a deas numai prin carne. Apoi il lega si apoi murea cu
prelimul sau arduicio la patatul contelui Aron in locuinta sa.

IX Distruitul contra Engliterei.

Pl^e de Bonnaye, care in gratia fusese unul din vorbitori cei mai
mari pentru fracta contra Engliterei, facia mereu lacrima in ochii sa
de tristia englezilor. Colas, care inca nu avea nici o curaj si se buura, injura
si il dai tota puterea. Pl^e de Bonnaye duse: "Nu mir ca curtea noastra a
infardiat atata si n'a putut mandra neruinata a aabui otului din Londra.
Daca ar atarna de mine, maine le ar dedara restorii." Acesta rizea ca un
baltam pe nana acceptabilului. Poa surmia lui era facuta. El stramo maine
prezintului sau si duse: "Amiseste-le! Inainte de a face patrus, pregau dule,
vor trebui sa parasesca tot Englezii turitul si restorii va fi declarat. Pl^e de Bonnaye
ride si tace, pentru ca credea ca numai puterea pomsului vorbera duri el.
Colas inga gindia la puterea Paulinici.

Reinutul, la ordinul medicului, nu era certat si parosica a doua di, otara
si patul. El perduse prea mult sango, si rizea si fuguri. In cate va rinduri
insuanta pe dominiora de bono de nenoro circa lui, maine de a putea afla ca
dela alt curera, pentru ca Colas nu si indria, ca curtea si cetatea vor fi pline
de mitemplarea sa. El inca era gresit. Inimii sau vorbia, nimeni nu scia nimic,
dupa cele mitemplate. Nici Englezii nici Francezii, care au fost acolo nu s'au
cunoscut unul pe altul, fiindca numai mitemplarea si adunare la ceea masa.
Intemplarea nu putea fi nimic mai mult, decat a obrennita a trine eroica,
de stat, la paharele pline.

In din acot presut de vedere una o lura Paulinici, cand ceti reu duri la
amicului seu. Tot a gina a fost cuprinsa de o spaima mare, pentru viata lui
cea pendilata. Taro se scava cu o indispotivine prefacuta, ca si trope de a inochi

pe contura Cămin într-o societate și în stăruirea prin curiozitate în curtea
internă a palatului lui odărită Dnii Răzviț.

Normid de nevinnovat și amor, mersi la patul bolnavului. Petrușul
onorabilul Harcov, semit în lui Colas, o parte din misterioasă decedatului
Larmos, și depărta modest și inteligent, ca și stă de pat.

„Ce faceți? Săpti ca împăimântată către amicul ei, care îi ridică
măinor. Ce ai făcut? cine te-a rănit? de ce? Nu te-a oprit, medicul
ca și vorbise? Când vatăbătu? Unde? Nu te simți slab? Cine îți este
medicul?”

Materie destulă, ca și petreci o noapte într-o cameră în rez-pursorii.
Colas în istoria totul cum să întâmplat, lăudându-i în tre-alteli frumozeta
și, care în trecea pe a furnizor Dulceti. Pomnitoria deșos recunoscă cu o
plăcere internă creștină amantului său. Lauda deșos grafico Dulceti nu-i
erau streimo, dar și aceea ca Colas n-a înțeles nici odăta în casa compac-
torului, de și avea foarte multe ocazii. Căviu ca expletul numai din
gelosie neadeverată a urmasib pe bunul Colas, l-a ofensat și în a l-a omorât.

„Onorabilul! Mergă ea. El și datorită cea mai grea satisfacțiune.
Pacă ar fi în Franța, atunci de n-ai ar ajunge în Castilia. El înca și ține
de ambaranda torcului Abermale. Trebuie să ne gândim ce ocazii.”

„Nica e puțin de gândis! Tăbino! mie Colas. Pacă voi întâta pe Șer. Șer,
il voci străpunge, nu înșiră torcului mi il omi provoca în păcătura Bulgari.
Nu ca în om de onole și ca un uzgăz, n-ia otocat pe mine, care nu eram propădit.

„Vocă și mi faci și mai nenorocita? Striga Scudina căpătămăntată.
Sensu ca dacă omorul ar fi contra ta, orăci ca eu ar mai trăi? și chiar dacă
l-a omora, n-ai trebui să părăsiri pentru totdeauna Franța și pe mine?”

„Cui eu el nu putem săci împuneri și țării! respunse Colos.
Mai bine ar fi dacă ar atunga pe totii Englezii d aci. Sombore cu curtea
noastră nu săi săficia pace sau să declare război Angliei. Cardinalul
Vermis este pentru pace, tot așa și prințul Soubise. Vorbise cu el. N-ai
nil contra Englezilor trebuie declarat. Pacă nu se va în simpla acțiune,
pacea o nenorocire. Trebuie să vorbim cu prințul, de oie ce el are o influință
mare.”

Colas și Tăbino și univă foarte curind ea aceea, ca să se declare

restor Anglie. Ambu se bucurau se restorarea lor. Era lucru de ostar pentru
o fata care iubea atat de mult, ca in mania ei pentru sangele amantului sau
perisat, vna se mimica cea tota Anglia.

A doua zi ea descoperi los prentul ei in telegu ca viclenia si fengesia.
Pe sui, prentul meu, dusa ea, depre nenorocita escriptabilitati Loser, care
a plahit gratia ce i ai facuto mibi un mult renicere si plin de recunoscute
cu sangele sui!

Cu sangele sui? raspuns prentul morat: tu sui nimeni!

Opera de bons tulu si i istorica. In istoria ei inu pe frenoria
Sulista o laia cu totul apara, ca pe un lucru secundar, tot asa si
boritura pusa nas, numan ea Roser si apara ea tron. Per contu facu
pe prentul se intelagi ca Englyu l au batjocuit, atat pe el cat si pe amanta
regelui, ceace a facut ca unora lui Colas si se revolteze. Cum? Prentul
trebuia si simta acista din vorbele lui. Si John Brown depre monarchia
de Pompadour. Tupa cu prentul Trubira acustat los, putina se ofle
si accea cum l a ofenat pe el Englyu. Pe de Bons frica pe popluu, ca
si cand sar pasina si opuna. Cu cat refusa ea se vorbea, cu atat mai mult
devenia prentul mai nelinistat, cu atat mai mare in inchipua el ofenata
supera niti un si negru de poulilitati.

Si pe catfel de om un vrese se i partinicosi, frunte si continua ea. Ce va
gandi horisul de Pe, care era unul dritu cu mai zelon pentru pacea cu o
naturine, care in face o verbare din accea, ca batjocorene Tranta vira in tea lumu
si chiar pe prinii tal franco batjocorene pe unul din prinii franco, cu mai
amabili?

Acista intimplare si cu o mipsuruni odienca asupra inimii simitore a
prentului, mica, uita chiar si celicaketa ce o asa atadato fata de amnora.
Pinde unde sei asa ogur toti accea? intreta el. - Tota catatea sau o vorbire
depre acista, raspuns ea, Pe mea vici ofla mai baidam si acista o user de
intetes, de orice unicum nu vosece de te intretese nici un minut. Tarta mo mea
ca si an opun. fundea un vrese ca victoria, fonia Pe si fi o potata.

Prentul in scriuta cu recunoscute mania. Tania acum el fusese contra
le bonului cu Anglia, pentru ca el era contra derelui de Richelieu,
care daria rebelul, ca si oapete potuu comanda suprema asupra armatei.

El oria mai se crecuta mai de pre pe canal intimplat in gratia Prouet.
Pe Jeneru din naratiunea domnitorii de Toro, isi a duse amintea de P^{te} de Bonnaye.
El, el chema la pene, ca pe unul din martorii ei mai valorosi, pentru a i se spuna
totul asa cum s'a intimplat. Pe Bonnaye asculta. Simtul mai afla inca cateva
impresurari, dar nimic ce habingea pe el. El intreta: Bonnaye dete din umeri,
siu denida si ca nu stie, moa dete primului si inteliga ce pite el a fost, in't un
mod si mai violent ataca, ca amanta regelui. Simtul fa cu imediat o virsta
ducelui de Richelieu.

Im cetat, in dca el, manifestul P^{te} ultim depre preferaminte Angliei.
Mai morio cu ponia P^{te}, asa dupa cum voi inoringe pe Angliei cu sabia. Ne
unesc cu P^{te}. Ambasata engleza prebue trimisa acasa, si declararea de reboim
dupa ei.

Ducele de Richelieu si miro depre schimbarea contrarului seu, il imbratisea.
Impacarea era facuta. Amindoi vorbira apoi depre paseruti ce vor trebu facute
ca se itraga pe partea lor pe sardinalul Verrio, curtea si pe regle. Simtul
voise si auzare de infaminta marchisa de Bugadour.

Acista nu i a fost greu. Cuocintele lui si John; Regele Angliei ar fi
trebut se spumita in locul locului Albernale, mai bine pe o fata! era efect.
Moia adaugorea: Pe acesta avem mai, care sunt mai frumose, ca garborta
de Compadour! adus o visita mihisa pe obrazii marchisa si o ura de moit
in inima ei.

Cobas nu era mai putea mira, cand te anuntara cati va domni
de la curte. Ca fara trimisi de marchisa, ca si asulte pe comptabil in
uzacerea din gratia Prouet. Cuocintele lui fara scris si subscris de el.

Trei zile dupa acista, ambasada engleza isi reprimi paspoartele
pentru catetoria lor peste canal. Resbrul contra Angliei era declarat.

X. Diploma de nobil.

Domnitorii de Toro primi prima veste depre incedematul eveniment, chiar din
gura primului. Atata i'a parut de bine incat era anai so i se arunca in brate. El
an crede deca, ca acesta este efectul unei inimi timida, for si in drami ca un om expe-
riat, sub steagurile amonului, se folosea victoria, pe care o favorisa singurata.

El strămoș mlațioasă față la pieptul său și i răpi primul sărut. Paulina rose-
dorem serios și respiră pe strămoșul cu o mândrie feroacă dela sine. Tu mai
judeci învinsă de victoria lui care era să fi o aproape și parasi pe mion strălucită cu
o pagume și mai înflăcărată.

Cu atât mai nerăbdătoare aștepta ea sara, ca să i facă o surpriză plăcută cu
vestea despre rețor. În nenorocim sortele Prinț arca conștate, din care ea nu putea
lepoi. Ea simțea cătova răduri lui Colas cu vestea, și îl ruga, ca să o aștepte cât de îndelung.

Colas era apropi de sărăci și de răduri de via cătova câte din pat. Când primi știri de
Paulini, seia după călătoria ambasadei engleze, cum căstare într'un mod foarte surprin-
dător. Unul de la ambasada veni la el și i dă o epistolă de un mitorul englez:

Pomnule!

Abia în momentul scriitorii noastre în Englatara am aflat numele
„Dob”, ca numele unui bărbat, pe care l'am tratat în gradua Prinț și mo-
dul cel mai necemni. Totă am făcut o în chef. Pe ai fost nevinovat și eu
și am versat pengelo, nu mi creștă din Trăuta, fără de a mi impliu datoriei.
Pe mi oșe să dăd, ca mi vei sta și ca vei primi de turable hântu ale com-
paginii franceze ostinovic, care aduc anual 10 mi dolgire rentă. Tu
voci să duc nimica cu mine din acca țara ceourăo, decăt, utarea State-
John Brown, Barb!

Colas păruțutul de bine, de rețorice englezului hântele imprenna cu argararea
cât a eras. Englezul miă primu numă pe ceu din urma și hântele de rețorice.

Vra aproape medul nopții, când se furia Paulina prin coridor. Colas o întâmpina.
Câte vorcu amendo de spus unul altuia. El o conduse în odaia lui și i arăta epistola
pe se mira și fu mîncată de marmurii englezului. Păca am fi putut prevedea
asa ceva, duc ea, am plăiat rețoricele contra Anglici. Bărbatul pe care l'am pers-
cutat de a păiut bogat. Tu m ești mai bogat decăt mine, Colas! Sa ce te mai
lipsece ca să te faci o cariera strălucită?

„Nimica” dă Colas și strămoș pe Paulini în bato, tu m am tot!

Pe ite vrei să mînca ceva?

Cine mi potte opri? Cine se desparta pe fructele de sora? De Paulina, una
im mai lipsese: o diploma de nobil! Tu și per se te.

„Et tremura de dăta mai mult ce frică, ca prin dorințele lui se nu o ștenseze.
una care Paulina glăci din făcerca lui. Ea și lipi obratul ei ce al lui și i topi i. Tu drept,
it lipsese diploma de nobil. Trebu să o cerem.”

În urma acestei decizii, cade obiceiul primu primul Scribo la prima oca-
siune ordinară necesară, când cădu la pieșoie și imple rânduri pentru un
devenit, semi-cal. Pentru ca să lărase de la să și să răpi, ocaz săntare, o mîia și vîta

si el se temea serios, se mi o fi ofensat cumva.

„Spune mi col putini, frumoasa Paulina, ca mi me urcau! Stiza el
„ Num drept se te urasc! ce pruce ea. Cum asi cutora asp cere?”

„Pe te ai simtit, o sa, ofensata pentru miratiunile mele! continua el.

„Paci am avut, ve o data ve sa valore pentru Pt^o, cum poti se renunti la amicitia
ta mea pentru un serut. Po ce esti asa de frumoasa? Gratie Pt^o ias mi ofe-
scu lor, sunt de vinu!” Pt^o sa, Arbu se sa: ca te adores!”

„Serviti mi, gratie Pt^o si pruce Paulina, ca se au afabilitate, cu
care mi onorezi intr un mod, pe care mi l merita, in cazul lor de vorbit.
Ofensatitatea Pt^o mi face de multe ori, contra voinei mele, ca se te admir. Par-
o roman - acum mi ai niisplat contra accepti generozitati un vicari indriat.”

„Sau e pentru Pt^o, cum poti crede ca mi am prefatut, ve o data inuinea Pt^o?
„Ata nu ti o pot spune, pruce! Pt^o pentru ca onora Pt^o a fost ofensata,
si infumitat la genica englezelor, fara se te gantese la bravut barbat, care sa
rebat singelu pentru urmele Pt^o ofensat. Adapt, de la bunatatea Pt^o, ca se
distingi pe acol barbat, se vorbesci despre el regniu, ca prui fapta lui cavalerica
se primisce din manile regniu diploma de nobil, pe care e merita... Pt^o sa
restat finca si ai rebituat.”

„Se coaptabilul Rosier? Pa r

„Sa, pe barbatul, care, cand numele Pt^o a fost devorat, cand tot fran-
cesii ce prau cu fapta amutria, singur avu curajul se vorbesci si se se opuna
menicrului engles; pe barbatul, care cred ca inca e; acum superi de ranele, ce
te a capetat pentru Pt^o si numai pentru Pt^o.”

„Ata! cat mi judeci de apru si redept! Stiza pruitul, care se simti atins.
„Si tu tot? Paci mi si nitretas, ai f astat ce par am fatut la ropeli, ai fi astat ca
este vorba nu numai de judicarea la nobil, dar si de omnia Ludovic pentru Pt^o
Rosier; ca pote ca sau si intimplat paini acum tot acestor!”

„Permitiora de tons, par placut surpinu un pus indriat, itoadara si am fatut
neocuptate? Apoi acum mi vine mie rindul si si cer utare.”

„Impacarea se face, cum se fac de obicei astel de impacari. Trimi lo se apropiara
mai tare ^{ca mi nant} de alta. Inbis mersi mai infacariat, ca cum venise.

„El mi nu uita, ca culecota impacarea a camperat o cu o nuiciciana. Si mi sa
treaut prin minte se se o cape de Rosier. Si daca ar senger o mie de Rosier pentru
un prui, la ce multarinta? Toparut burgos sa treba se se sima feriat, cand are ince
si si rupa gatul si dode pentru un barbat dintri o familie atas de nobila. Pentru
compierca (cum amov pla) cumi pruviri amorsio a Paulinei in sa - Actina se faco cas.

Printatului și pe un lucru mare se convingă și pe marchizul de Compaucourt, ca prin
moral teinor, care a răsunat onora ei într-un mare atot de cavalerie, merita numele
și demnitatele unui cavaler. Și înțeleg că meritul lui Rosier a fost plădat într-un mod
cu mult mai strălucit ca cum a fost în realitate.

Scrisoarea diploma de nobil și elucra Ludovic scria la viață. Vitează și laudatul
comptabil devenit imprimă cu copii și copii copiator și unul din nobili cavaleri ai Franței.
Cunoscătorul magic al suveranului reple năstura lui fu schimbată într-una nobilă. Și
limba prespeta înia vatorii putini, pentru că va merita mai și putea facea vecini, chiar mai
dumnezeu mai vaki și acesta numai într-un sfert de ora. Scrisoarea și o găsi unul, care
din vitoriaza numele Rosier cu Rosny, face ca să fie nuda și apropiată cu ducul de Ang,
baronul de Rosny, renumitul amic al lui Henrich al patrulea; și o genealogie, a cărei
reclama de infirmitate până în secolul al doilea, în vizi pentru fiul cărua toată.

Și mai lipsește încă Peunia redend. Redend răspunsul și tot amăsa
mi și am găsit, stăruindu Peunia, acum un mai lipsește încă copii și copii copiator meu.
depre care este vorba în diplomă, și care cu siguranță vor avea cel mai mare avantaj din
toată istoria. Trebuie să mergem acum totuși și la acia. Ai nu mai poți ajuta nici
o heraldică.

XI

Voalul

Și înțeleg că la multe le deveni bătătoarea ochi ferăie și norocul com-
ptabilului, care dintr-un puțin de termen al Pleu Larmes fu rădăcină din întinere în
reduritate nobililor. Trebuie să dăpt și o mie depe asta. Tu dora pentru că astfel de inten-
plari erau foarte rare și ne mai auzite; — nu, că în fiecare din se vedeam persoane re-
cunoscute și dicate din nimio la glorie și putere, și din contra persoane însemnate printre
și năpă străura de condeii a ministrului dispăreau în întinerele de mai înainte.
Eramu jucas un adevărat joc de muce la lumina depozitului regal. Unde dintr-o
de la un sborul valderului căia ateli cu arpute sălitate cădeau la pământ. Amu eram
nică acle și năpăse timpuri, care din nunovăse prin înțelegerea mabimilor a dispăru,
și depre a căror amabilitate numai curtea sultanului dela mara regea sau adoratul
suveran al Marocului mai dau încă somo de viață. Eram încă acle timpuri, în care
meritul pentru patrie nu vatoră nimio, cu atot mai mult adevăratele merite erau
periculose și capetele cele mai scie, nimio le cele mai gde se puteau face norocul, dacă prin
ve o strădare cam amabilă, printr-o mică oțicare, prin viderii patermie și atele în puteau
crea în o protecție. Poziția acia a fost ceea ce a deșteptat o adevărată uimire la pasunile
gigantice ce le făcea Pleu Rosier pe cale norocului; pentru că nimio nu seia și acia el

mișo protectoru sau protectoru declarat; pe el nu l' vedea nimem în antisatele sau
 fermator curtisani; nici cel puțin în coata adoratorilor ori cunoscători; sorta
 totdeauna curte. Pentru că la săptămâna, luna și organa demnitate de Sono rumeni
 nu se găsește, care și jura numai un pot, inferior în casa conțelului de Oron, care
 la curte nu avea încă o însemnatate.

Cardinalului Verni înva după multe căștări, nu i' scăpa din vedere, că prințul
 Subise și interese de comptabilul de marmia, deși nu putea înțelegi ce l'a înduplecat
 pe prințul la această pînă. Pozi ce Plă de Rosier nu sta în via rotativă cu prințul.
 totuși comptabilul trebuia să arde pentru el oicare rădăre. Cardinalul carose folosea
 în curte de tot, ce i' putea servi mai curînt sau mai tîrziu avantajului său, și atunci
 prințul lui multăva ascăpa onorabilului Colas, cercînd a l' abraze la'siut.

Colas fu chemat mișo s'ua la cardinalul. Acesta îl primi cu polițea lui proprie și spus:
 „Plă de Rosier, încă de mult am fost un adorator al virtutăților Plă de Rosier! Plă
 este destinat de la natură pentru ocariera mai înaltă. Ne bucurăm și în instrument
 în mânia sortii Plă. Numero demnitate Plă de ofțieru regesc! Te vei tot voi' lucra în
 cariera diplomatică, și funcționar în ministerul meu.”

Tota a supunio pe Colas într'un mai plăcut. Apoi asigură pe cardinal de recunoștință
 și supunerea lui reconștată. În mîna lui însă se găsește la Paulina, că ea este cauza
 mîntării lui.

„Feloc! răpunsu Paulina. Acesta vîntu sînt. Tîna când n'ai fost nimica, chiar
 și prințul oicărui lăchem cu totu virtutele tale. Te urfi căleas la pămînt. Acuma când
 ai ajuns cură, și odari se rotog cu regesc, ca să se face loc. Nici mi m'as mîna dacă
 înțele din urmă ai ajunge încă și ministru, contese duce. Numai baza la tot,
 mișo comai că și cardinalul Verni, care odimora era numai un pot, mișo și era veal.
 bucurîndu se de o penăru de cînișpăruce pute de livie.”

Îca mai buna mîntare pentru Colas era posibilitatea unei convenii libere
 cu Paulina. Contele Oron, abraze pe ofțierul regesc în poartata sa. Paulina o
 sau face și acîta. Conto autotul de pînă acum, pe care în adăle lui din pînă, abia
 și bazea în sarmă, te mîntă în aulea palat și arpa în țigă și deveni prin acîta
 monștrăbul vecin al moartilor octai ale Paulina. Contele Oron nu ar fi avut nimica
 în contra, și îl vada ca adorator al Paulina. Colo și cu Paulina înva și pacăria d'o
 conștată se pînă în public, de aceea ce erau în țacere. Pentru că Paulina se temea
 de gelozia prințului Subise, care cplăna că ce rival în pînă și noroco este Colas,
 de sigur l'ar fi nîmicit. Plă Colas încă se mulțămia cu fericirea lui acîta. Și
 și în mîna luma adoratoru l' Paulina, totu acîta nu l' făcea mai fericit.
 Tota lui cariera în aduse nouă lega tîri și rotativă. Plă de mult, că asta

diplomaticii nu este asa coragiu. Cind s'aukete co. i man lipicau mica la putca forte
user intocmii pentru bani, primiti un secretar burgles de la aiu. Afi un om de societate real,
o pica o mitiga fina, ca se placea caprii celor frivoli, a desopta sca multu pasivni, mica a
nu du mica vena pe faza; a asculta tot, a vedea tot si de sus, a sta putu indemi surd
si orb — ascutele mivota tucend. Colas gantia: "Put de gresi este civica care sta jos in
pultere si in ruzia puvica la domni pamenkeri! Fati'ndever, p'care perucar vceol
are atata talent de diplomatic, ca si o spa la torea frumosa, care are talentul de a deveni
favorita cruni rege si domnitorca unui imperiu mare!" El usa murai gantia acota
si era un diplomata destul de bun, ca se nu si tradese secretul voitei lui.

Ca aulus zel credincios, pe care lu'aua si in biroul marina, in micu plini apa-
dele noulu sau post, chiar si pe cele mai grele si mai ostentive, sa care fara victorata
de numerica si nenumeratele primuq si vrite diplomatice. Totu lipia, dela mica un
prand, dela mica o excursiune. Gata staturci pale si castiga bucuriata frumosi. El
dorenise om destul, din cap p'ina si p'ioie. Sim'elaciuile primitului. Subise cu casa
contelui de Bron se m'empla, ca in familia contelui, unprama cu fica acestuia si
a amica si compunioia acestia, Taulina, si fiode multora trase in cercuile trimisilor
strecini. Colas si Taulina si vceau aci cu placu mivota, armeni unu nu obseva
la aceste doue persoane diplomatice, ce erau unul pentru albul si facu. Acasa apoi
in odara Taulina se recensua tot ce au facut amantoi, ce au vorbit, ce au auzit, si
ce au vcut.

Si tu pliait'o Taulina! desi Colas, strangendu o su inima sa, tu totu romni
regina tuturor frumozilor, care stralucea acolo in pompa lor grandioza.

Insa Colas, respusse Taulina, ai observat eu pe tehera contea de Starkemborg?
Nici una dintre toate damela cute au fost la bal, si au fost cea ce amabila, si totu eu
nu este tocmai o frumozta rara!

"Fati'ndever" respusse Colas, am observat'o de aproape.

"A vedut mai pomposul voal, ce el areu? In adoveras voal fermecat,
cel mai frumos din cate am vedut p'ina acum! El adestep, mivota tuturor. Tarcu
vare era ceva. Ah! Pomne, deca us avou pe tin un astfel de voal atuncu.

"Colas ruse si dice: "Nu va fi dora singurul in tota lumea? - Vom in-
feta pe ambasadorul austriac, de unde are America contesa acea voal si cat vite
de scump. Tu mica trebuie se ai unul la fel!"

"Ah! bunule copule, suspina Taulina. Tu te grececi in valoarea acestui voal.
Cand am incunjurat, uimite pe contea, ne-a istorisit, ca el este un clar al
vripa in tesci-regino. Numai trei voaluri ituceta se c'pla in lume. Imperatoia
porta pe al doilea. Al treile de regu ca nu este destinat pentru mine."

Comis sur 2, din Colas. Vom micera. Vor suntem noi amendoi abot puternici i
Colas! striga Paulina entuziasmată, apucându-l cu amândouă mâinile de
după gât. Colas, dacă se va întempla deoată, Colas, în acest voal Paulina va
dormi fără nicio rezistență domnia de Rosier!

Acesta era un mare pret. Colas de mult nu mai era cel indiferent. Cum
ar fi și putut rămânea neaprimis în apropierea cea periculoasă a unei suri atât de
furnosă? Eh, iubiră. Scopul cel mai mare al lui era de a amuza pe Paulina la
altar. Paulina era înduplecată ai dăruiri imina, dar nu și mâna.

Tâmbu nobil nu dispăre nicăieri dintr-o fată ce iubese fata de aman-
tul ei burghez.

XII. Alianța cu Austria.

Contele de Harshemborg, cu trimisul împărătesei regine Maria Theresia și
urmării până acum făcuse la curtea Touluselor fără de nici un rezultat. Scopul
lui era de a îndupleca pe curtea franceză la o alianță cu Austria contra Prusiei. Peza
punitivă de Kaunitz, ca trimisul este ordinar al curții vieneze în Paris, lucrase cam
mult în această privință; mai mult încă chiar îndreptându-se la mare de Prusia, ~~cu~~ se
occupase cu englezii, inamicii vechii ai Franței. Cu toate acestea cardinalul Vernis, pre-
cum și marchizul de Compaugnon pomicar om inteligent se retrăseră dela o alianță
a Franței cu inamicii musulmanii ai Franței, cu Austria contra Prusiei, această aso-
ciație naturală al coroanei franceze.

Colas, cu cugetul la voal, intra în adunarea trimisului, care tocmai se revințea
cum desperat dela o lungă interorbire, ce o arăta cu cardinalul - ministru. Cu mai
era de gândit la nicio alianță între curtea franceză și cea vieneză. Trimisul în-
nu și arăta de loc măhănuș, cu atât mai puțin, cu viciul P^{le} de Rosier și dete
măcă o speranță slată, ca cardinalul îl trimite pe acesta, ca să înceapă din nou
negocierile. Tot că Franța are să se vinde scump, alianța sa! gândi contele și
primii pe P^{le} de Rosier în moduri cel mai deobșit.

Umoristica reveni asupra ultimului bal, asupra frunzei tinere egalese, asu-
pra p^{le}mpresului voal, asupra mirivănei celor furnosă. Contele sculță, Colas pândia.
Contele îi spusese că voalul este de o valoare neprețuită și se făcea din Toul de soi. Căci
a spus contele va să dăruie era aderevat. Că ar mai exista numai două voaluri de felul
acesta, amândouă în mâinile împărătesei. Colas nu-i ascunse că voalul acesta fer-
mecuse pe o persoană la care ținea foarte mult și că ar fi o mare fericire dacă i-ar putea
oferi un astfel de voal.

„Sumpsi amico! stiga contole, alături amândoi suntem de compatrioți, căci H^o nu
poți câștiga un asemenea vral, precum nu poți îndupleca nici eu pe regele la o alianță
cu curtea noastră!”

„Nu trebuie ca cinera să desperese! H^o conte! doi Colas. Câte sunt porțile în lumea
acesta, dacă nu totu de imposibile!”

Trimisul amuțit la aceste vorbe. — Amice! stiga el, mai în H^o alianța de posibilă,
după ce s'ăta curtea s'ă exprimat contra ei, după ce cardinalul și marchiza de Compadour
sunt în mod categoric contra ei?

Colas se gândea un minut, și se gândi la tot ce i-a fost lui posibil până acum.
Acuma îi dăde curajul. Nu trebuie să desperese, ori că, de prin ar fi! doi el și trimisului.

„Amice! stiga acesta mult, miș și serios în tu, și o încă de mult ar costa, și va
încheia alianța, atunci și mie mi va succeda și te remunerer cu vralul! Păci ovin
putea îndupleci cea mai mihmă de viață a imperaterei mole, atunci ogur că mi ca
nu mi va respinge cererea mea pentru un vral. —

Ambii diplomați se mihleseră, vorbind mai detasat în această chestiune. Colas
fu introdus în tose. El promise interviu lui la cardinalul. Contole îi promise curien-
bul sau la împărăteasă.

Colas n'a fost norocos la cardinal, și fu sărăc, respins și amintit, ca el ca diplomas
frances si nu se lasa a fi condus de esteri. Cu atât mai norocos însă a fost în spărtuirea
lui secreta cu Saulina. Îndată ce ea eunosca prețul, pentru care era de curier vralul
imperaterei, zise: „Acum lăsa-mă pe mine să lucrerez, Colas!”

Și miș a devor ca o a și ocupat, mihlata ce a putut vorbi cu prințul fără martori.
El, care în felul lui era tare cu pahitate, n'avea se i amurte nimic mai important, decât
că a visat o, că mi vis l'a făcut deu, și că ea mi via a fost cu mult mai amabila
cătra el, ca mi realitate, pentru că ucolo nu era așa de pucioasă.

„Ah, prințul meu! stiga Saulina redens și perplexă. Hai ca trebuie și mi tem
că amândoi am devor și jucării unei fee. Pă! credem că eu încă te-am visat! Pă!
ca încă te-am văcut în fruntea unei armate, într'o uniformă splendidă, incun-
jurat de steaguri și otorio. H^o te remitorcau cu cucuritor și erou. Cu încă me aflam
în tre mihle de spectatori caritate binerentari. Tar stam tremurând și tremindu-mă
ca deșul erou mi a uitat. El încă se uită la mine plin de gratie, și a proprie de
mine. Tătuca mea mi păra și — — —

Prințul trase pe fumioasă naratoru cu s'ăta putere unei paovim ferb miș la peptul
său. Cu încă îl respire într'un mod serios. „Nu așa prinț! deși eu miș în ton, care înșăptă
respect. „Nu uită că noi acum nu mai visăm; că H^o și lipsore armata, steagurile

cele victorioase si cucurubale! Paca asi puteti fi slaba, atunci ce si numai catra' erorii,
care au maini nemuritoare Franței! Pa, si daca P^{ta} ca barbata, ai fi si mai putina amabil.
decum era, mi-asa prietia de o datare - asa frumoasa buna sunt - de omor pe sroul
Franței cu cumuna amorului meu, daca el in gloria victoriei sale m'ar miredna
si ar primi-o"

"O! P^{ta} esti o fata netaficioasa si inapoiementafore! Striga Louise, esti o adevrata
recoltanta sau cea mai vilcana Tenepe! P^{ta} mi ai fi fericirea mea in cadrela in-
posibilitatii."

"Imposibilitatii? intreba Stulina mirata, n'avem rezonul cu Engliera?"

"Ba da! raspunde prietul. P^{ta} insa si tunc ca eu nu sunt marinar si cu Englesi
nu te profitate pe uscat. Pa! daca ar putia farunca cu pod dela Calais pea canal,
chiar eu singur n'as, ama pretensiune la amor panaa cantu n'as, si inf. ph. straguni le mde
pe palatul din Londra. Insa, domniora, intalcea P^{ta} acest pod.!"

"Paca promisea, de ce nu, domnul meu? raspunde Stulina. Ataca pe Englesi in
Germania, Hanovera nu este a regelui Anglicei? Peco acista este crutata?"

"Domniora, raspunde Louber redand. P^{ta} esti mai experta in politica minci, decat
in politica surtilor! Te lypna sama' ca nu ai, cu regelu Prussia a inchiat, cu Angli o
alianta, prin care Hanovera este acoperita."

"Acoperita? Te ai? intreba Stulina. Te n'incul reg al Prussia? Peco nu
michea curtea noastra dinca ofenita in Austria? Paca Austria vor da de lucru, re-
gelui, atunci de se qui sa el nu te mai pote interea si de Hanovera. Peco chiar
P^{ta}, prito sti contra volutei Franței, in regi, ba chiar curtilor pe quici P^{ta} gloii,
contra legaturii cu Austria si contra otacarii Hanoverei? Ah! eciud arbi, ce g'andese
Parisul depre P^{ta}!"

"Simbul o ameninta redand cu dogetul. Domniora, domniora! auzi pe confeli
Sturtemberg vorbind din busele P^{ta} dulci!"

"Si continuara inca mult timp con vorbira si adest mod. Pritul meu prin
linguajule Stulinei, deocni fura si oia, setos de glorie vitro, si el isi vedu intruparea tuta
ros ridunilor sale fumose, peare si le poretia Stulina, numai ca tot posibilu, dca se va uni
curtea cu dovintele Austriei."

"Cateva zile au el o lupta interna. Cu conanda suprema parte o parte din ar-
mata prin interventia marchizii de Compadour nu i putia scupa, de asta era sigur.
Stulina si desptase ambitioinea. Si nu i fusese ago de gra ca se l'faci golos de vitorie
duelui de Richelieu si a marșalului si Estreco. El se cum hotarase se luereu pentru
alianta cu Austria, pana cinda Stulina intr'una din convorbile lor de mai tordai
il ca t'iga cu totul pentru acista."

Într-o zi frumoasă, în ziua de sâmbătă, la ora 12, a sosit în București. Parca și putea să se aștepte și să se aștepte.
Regelul este splendor și primăria aliații cu Austria. Parca și putea să se aștepte și să se aștepte, un ce de
necredit. O urmaso, că ea este cea mai spirituale primăria a timpului nostru. Căteva numai
amabilele rânduri, cu care m'a onorat!

„Fi-a spus imperăția?”
„Tăcere, prietere! Năno voi afla mai mult.”

Târziu încă în acea seară, pe la mediu noaptea, bată cineva ușă la casa Tătaru, care
formai alina pe întoarse din vacanțele familierei Dion. Era Colas. El intră în stătuca și
bucurie. El și departe de valul cel mai pompos. În sta cu bucuria multă și în aplin-
ni, înca și pe cel mai mare din lume, ca un niger în lumina noilor.

Peșă căteva zile aliații curții franceze cu Austria era subscrisă. Cardinalul Verrio
insistase și a răstă, contra cu toată sfocia lui. El nu putea înțelege, cum au fost decăzută atât
regelul, cât și marchiza precum și toată curtea cătezagă pentru acia. El în schimb se subscrie
condiții de aliații, dacă nu vor să se pierda demnitatea, la poze ca diari și ministrii lui.
El blăstema în inimă lui pe duce de Choiseul, pe care îl ținea de ură toată acia aliații
nenorocite și nenaturale. El nu știa, că numai domnia lui fete de acia și înul din toată
mai fumea valuri minime toată arta diplomatică și că înul din funcționari tubalțerai
cu ministrii lui și hotărâși afacinte marilor curți.

XIII. Doi de singurătate.

„Sfârșita de aliații mi s'imbolnăvenco! și cardinalul nu mult după aceea căte
Roxior căte intră în cabină del ministrii cu un manifest lucrat de el. „Lume hărăzită numai
acole! Nu punde diu și te cetero, nici și mi la cetero, nici și aud, nici și văd. Știu te pare
ca merg tot dea mizerde în lumea asta! Păpăria mai că me face și celi din urmă și demii
și filosof!”

„În faptă cetero pentru venătați eminenți. Năno din farmacia filosofiei, care diu pune
de tot felul de medicina, o doasă de mizerentim, sau de rău depro nebunite viciu! și
ofetruil regere.”

„Ștu putea rău, cănd n'au prevedea pentru Trăufa atia rușine și nenorocire!
„Exprime cardinalul.” „Ș' m'ide din urmă lumea tot mi cini va acie tot răul, și cetero
uost ad politio u grăud sub munde meu și este botezat după mine.”

„Ah, grațioș Pte, cu căți păimți împart, Pte acia și cetero de tot cetero! și Colas
m'ide'm fon come compatimite?”

„Pecă uou era cel puțin onora și amoro pe adeviratul țara al acia ad politio!
Ștuțai mi se și pot da de urmă, Roxior!”

„Grațioș Pte, va reuși acia ad politio m'ide'm mod contra așteptăria noastră, va aduce
glorie și fericire, mă rămășere, că se vor găsi mai mulți decă și m'ide'm. Pte și cetero multe cetero
care l'a început va rugina deșis alimgeș, pe fiilor, mori țară au și cetero monumente

barbaților celor mari. Și grațios P^{te} mai bine și acceptăm săvârșim mersul lucrurilor.
Cardinalul răs^u p^o d^o : „Într'adevăr, P^{te} nu încă țineri, n'au și presupus nici odată
m^o P^{te} un astfel de imăngâtor înțelept! P^{te} ai dreptate! La acest joc încredibil trebuie să
facem omine de mirajetru. Dar ceea P^{te} m^o tota periclitata, P^{te} Rover, ca acuta legătura
cu inimici nostri seculari și rivali nostri modernitari contra asvâților nostri naturali, și va
putea numi vre odată o faptă înțeleaptă, chiar dacă în cele din urmă ar avea un rezultat feroce?”

„Grațios P^{te}! m^o luma numai nonoarea este prosta nisa feroceita este totdeauna înțeleptă.
„Amas! După cardinalul, după d^oce multimea cea mare și oști. Cuni nisa nu se ține
de ea, acuta nisa nu acuta sentința orbilor. Omenei înțelepti vor d^oci : m^o a fost un fapt nara
și n'ar și n'oi atunci mentul celui ce l'a făc^ut, când ar reuși. M^o va vorbi odată istoria de
mine și de acuta alianță.”

„Ah! grațios P^{te}, nu te măhni de judecata istoricilor! Omenei acuta judeca tot numai
după rezultate. Poaceca laudă pe Brutus, Cesar și pe Alcesandru, și blăstămă pe Cromwell,
Spartakus, Ottilia și pe Cartouche. Ca înțelepti vor d^oci numai : Cardinalul M^orenis
a jurat, m^o joc de hazard, a fost nisa feroce. Cei mai înțelepti vor d^oci : „Nu judecați ca capete
feci. Cardinalul a fost unbul d^ontu epuritate celui meu mari, care vedea înțeleg^ute lumii
cu totul într'alt neco, ca voi în unghiuirele voștre de studiu. Poace voi și pare căscurto
lu el a fost numai o simplă caladare, care nu l'puta iuda; ceace d^ontu și voi de f^oz poro
și înțeleg^ute, a fost rezultatul faptelor lui conduso de înțeleg^ute lui.”

„Nu și multumit, dară deustăntu morocul și fi favorabil prostiei. Insa, iubite
Rover, m^o tem. mărăcuni nu produc struguri!”

„Poace am feroceita de stau sub eminența voastră, pe p^om entul diplomației, am făc^u
dono sperinte mari, care me tinistero, despre toțe ce sau înțeleg^ute.”

„Te rog și mi le spun și mie, cui eu încă și voi și m^o tinistero.”

„Cea d^ontu este: Nu trebuie să ne închinăm, ca din exbinetole voștre guvernăm
lumea. P^ola ston p^om la s^organizaul, care ne curita pulberea de pe g^ote, merge o legă-
tura neridibila, care lega totul fără voința și s^ointa noastră. Înțeleg^ute lumii sunt
numai feroceita efectelor și rezultatelor neridibile în m^olăntuirea socială, și totă înțelep-
cuneia noastră romane de luxme, fata de acuta. — Adona este: Ceul încă este în politica
cel mai bun tutor al proților. Pentru ca am văd^ut, ca în capetole cele mai esolente și au m^oslat,
și astor f^oza omicilor celor mai activi m^ole din urma nu mai înțeleg^ute mai mult, decal
activitatea voron și care d^ontu la rota în g^ontu capetului. Pecealte parte am văd^ut, cele
mai înțeleg^ute m^osuru ale capetelor olabe. m^ostite de n^ote urman b^oicofa^otoře și reacti-
o f^oza omicilor celor mai negjutati aduc^unt n^ote este m^ontore.”

„P^{te} ai dreptate, Rover! desi cardinalul. P^{te} me faci notarul P^{te}. Futalis m^ol este f^oz
sofio desperara și au sunt focmai de parvero ca în credita P^{te} după v^ote, și devin f^oloro. Tot
delecta și m^ostarej^o omice, ca lucrul, m^ontu cea grea m^o cade f^ortogren. M^ost^o de în g^o
ra f^oz și odihna. M^ost^o d^ontu pe v^ote este va sept^o m^ontu ofara la fara și m^o m^o d^ontu
Reyle m^o d^ontu perm^ontu și m^ong la Fontainebleau. Te rog, și m^o acuta, Rover.”

Tote le urmeză.

Cardinalul abia petrecuse în Fontainebleau cu Colas trezdele într-o linie te filosofică, și laudându și fenișca și compania o în care va vorburi, pecare inca și astăzi le pliedm citi în opurile sale; și în tã ca apropiata morioa contelui Oran începu și și simple devicã?

"Numeria vecinatate me bucurã!" zise cardinalul către Colas. Similitudinile sunt, amabile. Trebuie și le facem și cetã. Sãpe voi mai avea puterea schimbare în singura tãla nostra monachala.

A donaci apãtu primptul Soubise și ocupa cu suta lui cea numeroasă ocupa în creagã a caribului.

"Emi pare cã nu vom remãna locuri sușuri," zise Colas cardinalului.

"Adverã! respunde acesta. Pera totuși mi place și rãa putina miscare în aceta lume mörta. Hi mai suriesc cã mi este cam nu vcu cuun în acest palat pustiu. Trece pas veșna prin sublededãi și coridore, cu și când archema suto ca și lo locuioã. Emi vruce și locuioã la fara, trebuie și cauto linitea întrã coliba nica."

Papã domi dfe soria doacã deo care ca garteroã și bucașãia regala. În trãduri și cãlarã sãvira o umatã întreagã de cameneri, bucãtãre, lachi, mastru de ceremonie, secretãri, alari, preoti, actori, venetori, croitori, dansãtrã și dansãtoare, spãtãtoare etc. în curtile palatului spãtãre. Grãdimile și curșile, cașile și salile bajtãim de nenume rate figuri de tot felul. Era un slugã și o lãrna, boșturi, trãnteli etc. incãt asarduri. Cu slãpuri fãlșãtoare și cu muzica în fumele mainãrã cãtera batãtoare din gardã regala potestãri și cãtãroși și ocupãrã casãrã și posturile. Atãt peãtu cãnt cãt și peãtu soldãti și mofularã în tãta grãdã și buctãrii și mãcelãrii și putte în activitate.

"Poimne sfiște! Sãgã cardinalul, când veni Colas la el, ilia puresco cãnt epifacul." cu meșona bul, ce spivãt reu în rã miderminat, și mi aleg Fontainebleau ca loc de recuere.

Simurite dardura a donaci. Clopotele muzicã cetãt erau tãte pușe în puscãre. Trompetele mica începãrã a se aude. Regele soria în jublãtãreã poporului: "Trãscã regale! cel mult, iubir!" Cãtãra oro mai sãrãtui sã și marchioã de Trompa douã, urmatã de sãpșepședecã trãșuri.

"Incuburei în aceta natura delu fara!" și vacã cardinalul cãtãra cãte mai sãrãtui, curãtera ostentã de viritate și audientate ce le dãrã și le pãmiso. Carisul are cel putãri avantajioș, cã cãto o cetãtã mare, cã mi necesitate te potã arundã și retrãge, sãcã vruce se trãpi deatãtea vizi te mofu la tãre. În curãbul aceta mio incã, compuo elin peãtu castele și cinci curșã, estã atãt de ghemuș, incãt mai te meã. La ficcare pas te borcoã de cinera, te calcã cinera pe piãre. Hi nu mi potã mĩnșã, cã nu estã acãsi. Tãto lumãa drio undã vã. Se potã mica astãdã m'ãr, vinitãreã la Sãrio. Spre nenocãreã mea incã trebuie se me bucur' în amãtea regelui, incãntãrã marchioã, și a m'ãregã cãte de curãterã cã potã rãușta în apropierea majestãtã dale. —

„Nouă pe Eminența Voștră și tot acceptată și pe mine! răspunși Colas. Par poște
cu mi cărora noștri și iarăși singuri.

„Ba mi. Ple de Noștri! În contra, rezolu și așla o a foarte bine, marchiza accident și
curtea tot așa.

„Totuși mă bucur. Eminența Voștră, de a vă putea a duce cel puțin mângâierile, că
și rezolu multe despre aceea, să curtea și va duce de aci la Harly?

„Pădulo, iubite Noștri, la așa ceva nu mai este de gândit! Regele dăse încă cu
sără cătău artifiziar. Pe multe n'au fost așa de multăm, la țară, mai că mi v'ne
poșta și petrec toată vara cu mi Fontainebleau.

„Vedeți și mângâie în zadar. Când se furia în amurgul v'ri la marea din apropiere,
așla dela Saulina, cum ia venit, m'gâie primbului și de la Fontainebleau.

„Ami g'ncu Colas, acum în țeleg. Cu am adus pe Saulina, Saulina pe contea
de Oron, contea pe prințul, prințul pe marchiza, marchiza pe regele, regele pe totă
curtea. O căta ce și mi înflă, respect și pe care o țără și după mine! Acestă idee îl făcu și
reida cu hotăr. Totuși el și mai m'itosa de acor. Par să și fac o proba și mi conving. La
v'ce, dacă mi v'ni duce la Paris, imi va urma și căta. Sui căta i așa ajută și și
manului cardinal.”

„A de așa așa gândeți și totuși? în țeleg Saulina pe favoritul și, preumblându și
cu el prin deșerte de flag de grădina regei. A făcu, cumva v'ri o frumoasă dominică de
curte eucorica Ple de Noștri? Este cum p'riculo și tocură cu atăta frumoși sub un copac!

„Nimic mai puțin decât uita, Saulina! Pe căntă tocură în Paris cu frumoși a dom-
nicio de țară sub un copac, am curtea așa multe în pensău încă și mi măi tom de albu!

„Anunci mă d'ură și mi sincer, Colas, dar sincer: de căci și Fontainebleau mă
cerceși măi par decă și țară?

„Sintu că așa și mi mai puțin liber. Cărușca așa v'ri p'ut și tot unu în
altul de l'iminis și p'au sere. Par și nu n'ntem așa de singuri, cu mi castelul Oron.
Și așa va s'bu și mi trăci în ca puțin și p'atimă și în acest șomor, atunci v'ri mi
de ură și de nerăbdare pentru ține. P'oco și mi și țere țară la Paris?

„Tare că mi și c'it și în ține, Colas! Cu numai pentru ține am v'ni și și nu
pentru pompa acor și grădina și a curții. P'aci și poți și țara de cardinalul și și va duce
la Paris, atunci cu și urmez. Totuși și mi am răci și, măne am duce de cap, poimă
plea la Paris și — la ține mă v'ri curioșă!”

„Lucrul era făcu. Colas cerceși pe cardinalul, care încă tot și di și pus era și
blăștănu curtea. Colas dela lucrului țară multe greutate. O și țoreci și țară glumă și. P'aci
Eminența Voștră mă onoră și și credora și Voștră, atunci și mi și țere magă mea și v'ri
și înflă curtea dela Fontainebleau și di și.”

"Justă-o, justă-o, și ajunga totă curtea în nori!"

"Dumii permități să mă duc la Paris, grațios! Pt. 2. Totă ca în opt, dăle voi rămăneți în Fontainebleau am de singur ca și un pustnic. Sentința rentul meu magis trebuie să îl prepar în Paris."

Cardinalul răs... Te mi teleg, amico! Pt. vrei să scapi de acista larmă amaditori. Tu te, pentru că singură totă, care și cam promis-o, nu fi-o potăta, ca do mi ti mie so- cietate nu poți, pentru că societate cam destulă. Calato reze ferat. Te mi vreau. Eu mica și, as urma bucuras. Bona curvinta rusa mi o prece. Blaca! Eu trebuie să rămăneți aci. Te mi uita rusa, ca mdată ce voi ajunga în Paris, să te mi în viaful durnului din Hotelului și să dupe din totă pulerile, până ce nu va mai rămăneți aci mi și tot din urma ajitor de buca tar!

Colos trimisă taulina o epistolă și plecă. Taulina capota durerea cap. și se mi bol- năvi. Ea ruga pe ținora contesă și i permită, și se mi ținora la Paris, ca și temo că o va apuca o boala grea, pentru că abia în mai pite simți mâinile și picioarele. Adunată taulina era și mai saba și și ruga cu lacrami și o lasă și se mi ținora la Paris. Ținora contesă nu voră să se despartă de eu. Et unde taulă pe amindone dămnele și se mi răsitorci la Paris, mai un di ma pentru că un medic care fusese chemat, fei cu o muiă dură la patul taulini, pentru că el nu pută găti de mude provine inevitabilă. El credea că nu și presero, și ca ner peribitiza de loc onora scintei sale, dacă presupuno, că domn vora de ținora pui răsita a ajungă în ținora stare, care poate se urba pentru ca misteriană foarte rell.

Abia aplea printrul după biela și plecare taulinor și mdată foim și de puzgăni de plecare. El și dură foarte trist la marea de compactour. Inca vorăta mai speram și me bucur în Fontainebleau de apropierea Pt. 2 - dar trebuie să plec. Tu printr, mi de clapei dela mare- salub d' Estreer. Trecurta mea în Paris este apropiat de lignă. Negotiu tede și boii trebuie gratuit. În absența mea staquiza totă lucrările. Termită mi grațiosă mea, ca se prefer fericiți mele cele mai mari datorințele pentru onora regelui nostru!

Pomina de compactour for nupriuni. Ești sinceră și abata pe printrul adlocugetele lui. El rusa sciu se i reprezentare în ținora mod atot de rial necer totăta presentei lui în Paris, pre- senta sa la revizuirea bugetelor care mergeau pe câmpul de rezboi, importanta ajucerilor în brovul de rezboi și pe lângă acista durerea ca și desparte de domina de compactour mi și un mod atot de mișcator, în cal marchionă mi fine foarte mișcator și duo i. Tu te iubite printr, unde te chiamă datornița și mioră. Numai cu singura perd mai mult, penășmie Pt. Fontainebleau. Liniștește te! Mi voi folosi de aceto momente, și care voi mai urca plăcerea și se vied în Paris. - Mi se pare ca regolu mica nu și mai face hino acul dm Fontainebleau. Trimpul tot este mica cam aspru. Totăca curtea se va răsitorce la Trinitarii mai curând, de cum creai Pt. 2, ca de ea apoi și petracă personal de vana la Clardy.

Prințul se conștientizează. La regale nu fu lăsat. de orice Majestate sa se simțea
în dispoziție. Marchiza se grăbi numai în cauza indispoziției. În acruul din Fontainebleau
ei o pastată de stridii, i-a causat regulii rău.

Când voia cardinalul Verrio pe prințul cătătorii impune cu tot cortegiul
său, nu se putea opri de a nu râde. „Împințul este bun, normai d. Am vne se cred
cu Rossier sta în adămur pe hanul din Fontainebleau și după.”

Când se lăsa în via vestea, ca regulii nu-i mai pușca acruul din Fontainebleau,
și că curtea se renițorea la Paris; când în țară adevor se încărcară curtea, camerieri,
croitorii, demnatori, muzicantii etc. și gătară de plecare; când plecă regale la Paris,
și marchiza în urma; când totă curtea dispăru până la cel din urmă la castor, când
garda se retrase pedestră și calare cu șlagurile fălțite, și cu muzica în frunte,
asa ca Fontainebleau rămase în tăcere moru în țară ca un corj fără viață, atunci
Hugo cardinalul: „Ce mi omniță acruță? Intimplare? Sau Rossier sta în le-
gătură cu spiritule cele rele?”

XV. Lupta dela Rossbach.

Prin plecare prințului Pauline la armata de lângă Din, și perause o zală de la
bunfel, prin care Colas a fost până acum mai puternic, de acum credea. Normai intimplare
dela Fontainebleau i-a dat un fel de convingere, care se întlege a fost prua țării. Fie lui
nu i păsea puțin, ca a aflat, avite numai adămur; când nu-i mai putea fi de viață cu șob.
De la natura nam usurucă, de nu-i în țară, și se multă mucea cu puțin, se voia zămur
măi, pozitix și într-o stare, la care nu s-a așteptat, și odată. Oportunea lui răpito matcă,
sădu lui la cardinalul Verrio, importanta, pe care, fără se știe, și o căștigase la am-
basadorii puterilor străine, și aduceau pe lângă un salar însemnat, danuri bogate.
Simplificarea stărilor seur, de orice țară petruș și se multă mucea numai cu serviciul
buștină lui și onestului stăru, și gră mucea în casa lui economi peste economi. El
foster acruță precum și o ocaziune favorabilă, cumpărând o moșie mare în provincie,
al cărei venit era de ajuns să-i creșcă o viață plăcută.

Nu-i mult nu puștia minio. Chiar și acum și-ar fi detrimbag cariera lui
politico cu un moșier dacu Pauline nar fi fost cașta. Ea îl iubira, în intimplăria crăi
de viață, normai una singură nu, aceea se se căștătoșica cu el.

Trebuie se mai adăptă puțin, Colas, și sper că vei fi în stare! Pentru o
fără me o valoare proprie dea și fată și nu femeu. Eto era cam măgulitor se te vei vi arinjurată,
admirată și adorată de tot felul de adoratori. Mai dărușca mândriei mele fecioru înici

vătăra dăle de scribătoare. Cu femea voii perde din acestă o parte însemnată. Ah!
koloză, prea curând vine pentru noi sarmatele unora de voră pentru că! Apoi noaptea bună,
dăle feriate! Uai bine mi-ar părea să mor, decât să fiu o fată de dovedea; cuini de am!

Colas și multămi. Ceva mai târziu roatub de mureșă la plomată și la cocată
și Taulina de Sona și schimbată în domni de Rosier.

Se întâmplă ca diu de mureșă și fie tot mai acce, iară Francesii au percut,
leptă dela Rossbach. Sădas sol care exurse acita veste cartii, care și o opusola a
Simitului. Scribie către în era femeu.

„Stângemă, omăd, plângi-mi, amabilă Taulina! Tu fost secul, și iselad și
bătuț de micul rege. Pa! în cauză și mi plângi, deoică fără omă mea am fost
necesitat, și primire lepta. Nu atacari din tole partile. Fcând exi mai turbulencios,
mai necesar, atunciu mi parăi armata imperiulă. Săfel sunteti; regele de Rusia și
Pta Anguria, care ambu în afi învins, fără ca să vă pot, învinge și eu! Săstem pe Sussioni,
dear iubesc pe Taulina. Pta vorii și mi vede ca orau la părăiole Pta; și nu pot fi creud,
semăi koloză prionorul Pta!”

Taulina scrie îngrabă: Stângemă, amabile priet! Se muni via secul, m'a
vredat și m'a primis micul Nicolas de Rosier. Pa, Pta cauză și mi plângi, deoică eu
fără vna mea am fost necesitată și întru în lepta. În omă mea m'a octus la acita fără
și reau. Sote ca să fi învins, Guia mea lucrul deoroi sonos, Amoretă mea mi parăi.

Înch. pusece și ea orunt, de 25 decani, și acitia mui, mui în părăiole, acitat o armata
imperiulă. Săfel sunt Rosier și anii, care m'au învins, fără ca să i pot, și eu învinge.
Săstem din tole omă amă, iubesc înso pe micul meu bărbut.

Serios, priutul meu, se nu ve mă hoinim unul pe altul. Încolo din armă deapă
că și un timp l'amei și va fi tot atăta, decât a învins un general sau o fată. Căte lepte
câte căsătorii sau întâmplat și s'au vitat, și l'amea și urmeza învinsă și omă și
oblivuit! Pta pentru acce nu vă scrii în istorie mai puțin pretui, ca muncă ocata
în mijlocul copurilor mei.

Cardinalul Verni, deoroi, cupă lepta dela Rossbach, care la curte fa
York curând vitat, fărte descurajiat.

„Am prevădit nenorocirea”, cu se el către Colas, cănd încă și m'iamul v'ătră neo-
Amădă însoția armele franceze. „La curte pot și glumescă, dară onorea mea este înmi-
nită. Pentru că Franța și totă Europa trebuie și mi părăiole pe mine, de urgi totul acelu
al'icente și învinsă cu Austria!”

„Spațioare Pta, respunde Colas, unii bărbut am espert și învins, ca Pta, ar scribi
ca și decata Franța și Europa și și fie în invinsă, deoică Pta scrii, că și de grăita este în părăio-
păr și decata omă omă, deșpe întâmplări și curvete austora.”

„Cina cu snob, ministrul, a detinut si traser si si suborini avea alinauta ne-
fericita. Este numele meu acuta, eu care si vor jura. Contemporanii si urmaşii nostri
vor avea dreptate caşid vor dice: cine a făcut acuta in Tranta; cine domnesc,
daca) guvernarea dacă ministrul, amatori albul Vernis, un guvernare?”

„Nu, gratia de D^{le}, lumca si urmaşii nostri mi s'indrupese nişte omieni cu
multe mai intelepti, ca si pota dice asa ceva. Po! P^{ta} sibi intr'aderer ministrul,
P^{ta} mea mi cunsa vedea le mele. Ficare om cu unu te scie, ca' mia regele nu dom-
neste, mia P^{ta} nu guvernare.”

„Correspi si dia permit'acista? Cine domnesc? Cine guvernare ardar? De
figu ca' intelegi pe marchia de Toumpacour?”

„Iusati-mi! Marchia este tot asa de nerinovata cu P^{ta} si regele.”

„Cred? Tu kiu, cine guvernare? P^{ta} mi atati curiozitatea. Vorbece!”

„Nu pot si scii, totu ca' camerote, female spemitor regesi, potu ca' ficele
acstora, sau fi lor, sau bucatarise, sau lachei, sau peritorice cai si costfel de
omieni, astati unu, mine altul. Nade nu domnesc o lege statonica, acolo
domnesc intei p'fara. Intre necantata legii si joaul in templareii nusta minie
mi mifloc. Unistii bu chier si regele sunt mi cele din urma numai executorii
si instrumentele ideilor streme.”

„P^{ta} ai fi mi storo si mi despo: ministeriul! Tu si pure cu P^{ta}, nu di Tranta
de o monarchie, cide o anarchie regicea. Vorbece mai desluşit!”

„Tu pot vorbi mai desluşit. Eminenţa Vostra at: expimat forte minorit, prin doue
curvati aceea ce gindare: anarchie regicea. Eu este peste tot, unde regele este statul,
si unde (poporul) si afla un popor at acstui stat. Tu este peste tot, unde vorifa unui
singur om este legea stori, si unde voria cea schimbatoire a primifului formica consti-
tutivna impendului. In realitatea vorita si voria unui singur om, unui atot pu termi
si schimbata de dominata pañă ora. Prin contra, acolo unde exista o lege, despar si ta ce
puterea primicera, ta valabla si rapra acstora, numai acolo este o ordine si o domnie
solida si statonica. Tu este solida si statonica, ca in interesul milionilor de supuni, din
care o a creab, si atat de greu ce schimbata ca si vorita si vedente) pacat, este de greu de a
in krumi vorita si vedente legiilor totilor s'it' in popor.”

„Am! Bag de samă cu ai catu pe abate Hally si ca' este in pruna cu Montesquieu
cu adorator al constitutivnei englee, sau potu ca' unu din nemultumite ai co filosofica?”

„Te loc! In anarchia nostra regicea mi sunt forte bine si sunt acstul de modat
a crede, ca' mitu o monarchie cu legi statonice, engreu asu fi arut onorea so sarroa pe

Eminentă. Văstră cu multă mare salutare. Amiranda crepută cănd viciu, ca la noi nu este nimic mai posibil, de cătăcea, cu monarhul să decidă afacerilor etc. mai îndemnată să se facă, și să scribe de mai multe ori parinte sale printr'o amanta sau printr'un favorit, acesta prin favoritul lor, acesta prin amicii lor, așa mai de parte până la curăți, totul ce ghețe. Nici monarhul nu are, totul ce ghețe nu s'a pot, încăpui influința cea mare ce a avut o unu asupra altuia.

Causa mică, urmasii mari! respunse cardinalul. Oreamor. Cu titlocărețea înăcredă cu parlamente, butici și senate clătătoare de legi, moror și totdeauna de lipsă, pentru că și încămpura aceea ce numesci ^{Pr} anarhia, regula.

Un principe cu vrințe statornice depre bine, înjumfural de consilieri concinșiozi, etc. cred. mai deștinie de a da nașterii marte logo cōrto pumătoare și de a regula morșul afacerilor, ca oadinare de legiuitori din de putere clășate poporului; pentru că regele și ministrii săi, can multă mite pozițiunii lor pot supragheca totul, și cu ecce ce sat de lipsă, și mai bine decât cele mai bune capete din popor.

Aminteți mi, Eminentă Văstră și mi îndococ depre acesta! Chiar dacă ar sepe pot fi un non Henric IV. ^{nume} ^{nu} el, și ficare eritor iorac, ficare duntre micii functionari subalterni din țară, ar avea influința asupra guvernării, și ar ajeta la deciderea afacerilor de stat.

Cardinalul și Colas mai vorbira încă mult, asupra acestui obiect.

XVI. Esilul

Un aspect al acestei convorbiri, pe care Colas nu l'a așteptat, a fost, că el și-a răsuflat răgu la ministru, și căreii încredere o căștiga tot mai mult, deveni companionul lui obișnuit, și făcând de d. la afaceri, care erau onorabile și foarte aduce-torie de venit, fără de a recorecine sau ce daruri spirituale. Căderăvuta plor de aur și verva pe pulțul lui și pe mura de ginzare a Sautinei, niște de aur cu diamant, orelge, dore, orduri, cercii, landuri și alte daruri diplomatice.

Colas și Simția foarte obligat, cardinalului. Cu încă am caude melle, vi bită Rerion, deși ministrul răclend, că se sint rebuinter la lucruri, care oostă nirmai putina cōșențată, care nu sint legate cu nici un pericol și cure mult, mai bogat și plăcite — adereitate aq-eri nobile! Nici voi să se despa gubese mai mianțe, dacă de vorți face cumva vrecatata refericit.

Pr. și mi Janu refericit? Eminentă? entate Colas mirat.

Pr. și Pr. cu mintea Pr. ageră și deșătoară, te miri? Adu. și aminte, că tocmai Pr. mai avertizat, ca pe ce parant, nongur stau cu anarhia noastră regula

Aboliti sunt ministri; scii ceva ce vrei să faci? Inaderov, amice, asta o sciu
 Aolaga de putin, ca si marele vesiv al curții Turceri, care mica nu scie spume, daca
 sta pan ul sau il mai lasa mica in afaceri le sale 24 de ore sau daca il mai suferi se
 facoca in lume. Pt. ai nono, warea, si mi placi, pentru ca esti un om drept.
 Putria mea este de a vizita intr un mva amical pentru Pt. Cade eu, a tucui
 si Pt. vii catdea si noul favorit, va umplea toate posturile cu creaturile lui.

Colas fu miscat. El vrea sa simtiseca pe cardinalul despre viitorul lui,
 curioasa mea forte bini lumea dela curte, care credea proprietor mijloc de
 linistie. Taulina merse si mai departe decat el scie: „Colas, astazi se compli-
 mentea inaintea ta; asta putin te impotita! Va ca dea odata, Giindca cade si
 cardinalul, atunsi toti se vor da cu piciorul. Alge ceace este mai in teleft.
 Retragete de bina voo! coreti demisunea! Cardinalul are precizati, care se ba-
 sez a mai mult decat pe simple probabilati. Se pare ca el vooce a fi da un semn.
 Tolosece lu. Simti acesta it; va sustinea vooce generala. Vom trai neastarnati pe bu-
 nunte noatre, sau vom petrece iarna in Paris cand vom fi sarkii de viafa linistia
 dela tara; ce ne trebuie mai mult?”

Ca si stii de vooce fuvica despre neastarnare si retragere atab de gratios, si ii
 vorbi despre placentu nitii dela tara atab de seducator, incat el nu i mai resista nici
 un moment.

Cardinalului ii para reu, cand dupa cate va lami. Pla Rover in ceru
 amisiunea; insa el n'avea nimic in contra. „Teolo, unde n'atunca nimic dela
 legi ei n'aman dela vooce, stapanim totului si dela favoriti lui, dorul tuturor
 este natural; si unde nu este patric, si faci ami intre ei putru stalu! dno mi-
 nistrul. Du-te iubite amice! Tu si impud pasul ce l'faci, de o mare placuta.
 o femeie senira si fumosa, avere proprie. Te ce vooce si p' servitor, cand poti si fi
 btomn? Te ce nu vooce si te bucuri acum cand ai toate in ti belongare de p' taren-
 le vietii?”

Simisunea consilierului, pe se aparu, si era, din cauza insemnatelor serviri
 ce le a putut intr un mva credincios, legata cu o pensiuina breure, la care Colas
 nici nu gandise. El inca o primi. Colas si Taulina stururara la maspa lor.

Acea intr un simut placut, intre imprejuriimi fumosi, intre vecini amicali,
 utura in curina de viata si ogometele capitale. Colas, care era mai in amonit,
 si fenera lui femeia, cu in fosta de in miora Taulina. Mulina trandii mami pentru

barbatul său, loancan amănător în paradizul furierei carnice și de curățenie.

Nu trebu mult și jurnalde adusora scieca, ca cardinalul Verius sa arut dela regele dimindineca, pe care a fi capotat'o, și ca în locul lui a devant' Choucul.

Utin' timp' dupa acesta, când Colas și Paulinea se aflau într'o di' în grădina lor spațioasă sedând unul în brațele altuia și nu fura puțin suspinși, când apărură în amitea lor figura cardinalului. Chiar et ora. Choupaget' sale se opusera cofara la poarta casitelului.

"Teuiflor! striga redând cardinalul. Ami pgaru reu, ca v'am deranjat. Voi am' inia și ve' ve'd în deplina v'ost'ra' fesiure". El în brațesă pe amicul un Rosier și scurta pe frumoasa fema pe obrajii ei înviziți. Cardinalul trebiu se petreaca cloce dela la ei. Par' meu mult' nu l' putura înduplece.

"Voi nu știți, copii, pe cine ospotati, dese cardinalul. Eu mult' exilas din Franța. Trebu' să parasesc țara părintel'or mei, să auz la Roma. Voi căuta mângăure în brațele meselor, cum vin' p'eca meu' biue

"Cum? P'te un exilas din Franța? gratios' Ple? Angera Paulina și Colas aminti. Sănt'm un filosofu Rosier, nu este nia o causă de mirare! respunse cardinalul. Dece ce mi ai' respuns' P'te cum în gluma la întrebarea mea de ocimora ei? cine guvernă și și ai' deo: tot'o ca lachei, bucătărese, cameriere și alții, asta am' expenat'o acum.

P' v'ost'ra' ocia' cum și a' căpșat' ducele de Choiseul gratia și favoarea regelui și o fustă frumoasă, oruda a lui Choiseul, domnioria de curte a reginei, avu onora și plăca Majestății sale. Domnioria viasă și juce rotul marchizei de Tompactour, și amoul' și lui drumul nu leu și secret. Ducele ocia' tot. Se făcu inia orb, Regele îi fu recunoscător pentru acista. Indata ce ducele muruși, ca, indiarca regelui și înforca dela ea, el fu sarași cel d'ant'ain, care făcu larmă, și care departa pe ruda sa dela curte și din Paris. Regele și pentru acista îi fu recunoscător. Ducele inia, ca curtesan expert, nia și secrete și recunoscinta marchizei de Tompactour, și-i descoperi sub t'm' burl' celui mai adere secret și n' mui' din adoredată supunere căteia personal' ea, istoria amoroasă a regelui, departind pe fata niman' altuici când a pretinse marchiza. El în juce excelent rotul și fu derumit' indata ambasactor la curtea din Viena. Marchiza avcu inia necesitate în apropierea ei de woffet de om' em' supuși. Treacea, indata ce mi am cerut eu dimindineca, pentru că nu mai putoram suferi capinca m'noș' și fi aliantu cu Austria, precum mi' reobrin' eu Turcia, Choiseul d'evem' arma' țorut meu. A fi când trebu' orb, iar când trebu' se ve'di — acista l'a adus pe Choiseul în grădina Franței.

"Inca" pluga Tautina, ce-a fost cauza de via esitab?"

"Un bagatel!" răspuise cardinalul; "tu avut nefericirea să cad în disgrafia unei marchezende."

"Eminența Voastră glumiiți! căpota Colas și Tautina."

"Ba de loc! Tu ummăiți teventul, care m'a asvârilit dela 4000. până la 10000. Lila corv sedea o fata de tot comuna, o marchezendera, urdi to'reca sortii mele. Unul din servitorii mei, ^{care} voia să se căsătorească cu fata acota, fu alungat din serviciu, pentru că muredul se îmbata în ficcare di, și cocăsal m'a dovedit, că el m'a trisolat. Și că a vëndut oricui cailor mei. Patu mi codula piavoi, rugându-mă să er, pe ~~gr~~ mirele ei. Eu m'ă am dat o afara. Ea alergă, făgăvindu-se de crudimea mea, la protectoul ei, un sincer sublocotenent din gardia. Sublocotenentul fugi la soția controlorului general. Testa înduplecă pe bărbatu său să vorbească cu mine. Eu îi respunsei rugarea, el, superior, pentru că m'a, mă accusă la amanta sa, o camerera a marchizei de Pompadour. Camerera, scie ^{pe} ~~pe~~, ce i-va fi spus marchizei despre mine și marchiza săie ^{pe} ~~pe~~, ce i-va fi spus regelui. Testul ea am primit, o epistolă fort gratioasă, în care mi se făcu amozul, ca se mi schimb petrecerea mea din traută cu ori ce loc voi vti, și că să se pota mai curând, pentru că, după cum am dovedit forte lămurit, n'am ferăvia ca m'ărarile luate de Majestătea sa se mi placă și mie. Așa dara acum mă aghu pedrumul către Roma."

Supă două zile cardinalul plecă. Colas și Tautina se bucurau defenarica lor în fațere. Si remarcă în corespondența cu diacul lor amio, care numai după mo'rtă marchizei, cam la vro sase ani după ce-a fost esitab, primi deplină grația a regelui. El înva să păci de a mai primi vr'un loc la curte. Pentru că "gândi el, cine domnesce"?

— Fine. —

Căpate de crăciun tristă

schitei

de

P. G. Heims.

Traducere din româna

de

D. Stăncu

1890

nu-i ate urub, si plangea. Chiar mica aburii, cand se gandise la copii si copii lui suri,
 si muzica abia si mai audia, el coti intr-o intorsatura adrumul lui - ea nu-l mai vedea.
 Ea nina audia despre el, el si scria epistole pline de un dor neputut si ea cetea, ea scria ca:
 inima lui era la ea si la copil. El si trimitea putca cea mai mare din gazdu, el era
 multamind cu putca. Ea era seraca, cand el, un ofiter serac, o conduce peste pragul mo-
 desta patrii ce i-o intemeiasc. - Popoi veni un timp infucosat, nu mai veni nica o veste,
 mad, si fadub, era totul, ca si caica tot ar fi peris, sar si minuscil, apoi saime impai macti si sore
 si mica totusi mia un tron, care se stobota paina la ea. Intr-o stobota diverca in pecca
 mamle. Si lipsa, amara lipsa mia sori; si mia managutatore, incagatore, solatore. Si tanu
 pe d singur larca si lume, fara d ea o feme seraca si parasita, care ar fi vrit si pota
 sbura din acista lume impreuna cu copii lui ei. Ea ajunse unu numa paina in elajul al
 stebta, aica unu era tot apa de parasita, ca si cand afara de ea, n-a mai existat nica
 un om, nica o minia omenica in lume.

Veni sara de craciun - o sara fara ferire dimonata si dusea si piata, serman
 vedura femeia of arului, si comporase un pom mic de craciun, pe care il aduse sazarari
 scasai. Sfara se intemeiasc, lu niste maini slabe si delicate puse luminita in pom. Lumina lor
 ca dea pe perechi gai ai scricaia sori ota si se reflecta in ochii cei limpedi si serosi ai micutului
 copil, care se inta la de. Cadouri nu si afla sub pom, pentru ca ura mama era prea
 seraca, nu cu o vaco si muretoare ca la copii lui, istoria serice craciun, despre
 stebtura de pe campul Vifflumului, si despre bucuria cea mare, de care avea si si bucur
 din nou popoaler, cand ajunse sara la: si pace pe painent, roca si statul, si incepu
 si planga tare. In apuca si brate copul si si puse fata pe umarii lui. Unde era el
 in acista ora, si care se duse in lupta si in potoin, desi in sericul unu domitor stria.
 totusi pentru femeia si copil?

Unde era? Aprici de gainta, acolo unde caduse obosit de moarte, in ceasul in care
 aprinosca sa luminita la pom. Acolo urca el - tot sub un brad. Era ino un brad
 stebtic, despoiat de jurduna si plin de zapada si n'avea nica o lumina. Si nica o stea nu
 stebtucea pe azimutul cel rece al mura bundului soldat. Imprejurul lui ^{serica} stebtati
 ei dsi unia soldati cu basatiunilor ser. El zarca cu ochii inchisi si fara suflare. Ei vedura
 de acista ori, ca unidolintre ei lor ^{cude} tre po langa ei. Trupa de trupa, mersera incinte.
 Ei devenira nemolosi in acista siela infucosata. Omgura privirea asupra barbadului cadut -
 si maiante! Inante prin noptea care se apropia, acista de tie - mana mie? Se facu
 facu - o sereu mormentalu. El era omenic, obosit de moarte. Sui mai era frig, nu-i mai
 era feme. Ea si amiti o departare mare audia un sunet. Si ino un erau clopote, erau celi
 din patrie care se audia, inoet si amicabil, apoi tot mai tare si mai bine; erau clopotele
 din vasa de craciun si si o cetate nemtesca. Si o cantare limpede, niste tomuri pacimia;

„Așa căntase mai înainte din dom și copiii răsturnăți, și audia să crească ton: „Din
domului curmii mi coborî! și acesta pe tronul mi odăra, unde se răsturnă din ai săi, ai femeii sa-
băngă densul, uitându-se la copiii lor cel vesel — el și înținse mâinile, mâinile cele
înghetate, căntarea și sunetul se depărta din ce în ce, lumina se și întunecară — era asta
măștișea? Coa fost aceea ce lă aprucă și i a rădică capul lui cel slab?”

„El trebuia să se distruia pleopole cele grele, țică era vîntul — înghemunchea lângă el
în Zăpada.”

„Ple major, de major, stînga o vreo la urechii lui, „sculați-vă, murați aci!”
„Era un băiat, un băiețuț german credincios, care urmasc cu un dragon francez și zgan
și parădizi după cele răpitate.”

„Sculați-vă Ple major! Veți duce cu pâine în casa aceea derainată; acolo do țigur ca
vorn gasi încă vreo băină cu care se facem foc și francez ul acesta, care sa ținut calul
în țică aceste grele împogorări, Vîl va da P. Vostîa și apoi vîm cătătorii acasă înceș — mi
mai este departe până în Purod.”

„Un rău slab stuma peste fata majorului.”

„Ple se ve răpitișcă! dice el înceș, eu nu vîr mai încăleca nîc un cal! Cu
mîni sa gătat. Pînă ve ajunge acasă, ducă la soția mea — se opri și-i plecă capul.”

„Pentru Ple, Ple major, stînga grenadirul, „P. Vostîa înca trebuia să veniți acasă cu noi!”

„An! dice el liniștit, eu rămân aci! Salutați încă pe săptămîna mea femeii și pe copi-
lul meu și spune-le că în seacul meu cel de pe urmă am cugetat, la ei și m am rugat
la Ple pentru ei!”

„Bărbatul înghemunchea mult, lângă el în Zăpada.”

„A aci” — el se desfăcu cu ultima putere man țana la piept — predăi această epistolă.

„Am scriso și ultima sara în Moscova și sunt, ham ni înținca, miș nu mai am trebuia.”

„Aici e orologiul meu: se îl porțe fiul meu, când va fi mare și se îl păredcă Ple se
n ajungă și o căștigă pînă cu onorea sub steaguri dreine, și odată se țică cu stegurile
germane peste Rin.”

„Vocea îi deveni mai slabă și mai nențleoa, ochii îi se închisură. Grenadirul se
aplică mai tare peste el.”

„Cîu țicce tot; alta dorință nîmăi aveți? întreba el.”

„Pace pe pămenți! soplea bușele mura buntății — se țicmo putere și parăsi-
capul îi cădu cu greutate pe krunchină l bradului.”

„Grenadirul îi împreună mîinile pe piept. Groncînuind stura un corb în jurul lor.
— Sără de crăciun!”

„A acasă își împreună copiii lui și mîinile și asternutul seu și se rugă: „Tăierec
Pîmne pe vișitul meu fata!” Răgăciunea lui de crăciun fu audia. Tatăl său a țicase
pacea, țicănd la sara cea recovnică de crăciun!”

Generalul și dâna de curant. — ^{Alte} Cincideci și opt de ani sedea în Versailles
 un general bătrân cu agbiintambul său sub un pom mi decorat, la care ardea
 numai câte-va lumini. El și stă și stă în lumina cea vie și doborâtă "doul"
 lacrimă mari bruză în ochii lui. — La ce se gândea?

Și un departe de ei cânta un cor de soldați, care răsună departe prin noptea
 cea liniștită: "Ravă rătruci de sus lu' Pleu și pe pământ pace!"

Generalul și scula și punându-i amintuiri război pe umeri ofițerului, dîne:
 "Văstră cei Ameri nu sînt; căt am suferit; Pleu și se pădlescă și se opere de aceea!
 Erau miste timpuri jolo odată!" "Acum "nopte bună" am oii se reînău singur."

Pine

ASOCIAȚIUNEA PENTRU LITERATURA ROMÂNĂ ȘI
 CULTURA POPORULUI ROMÂN „ASTRA” - SIBIU

No. 1474

Anul 1947 luna V ziua 26

